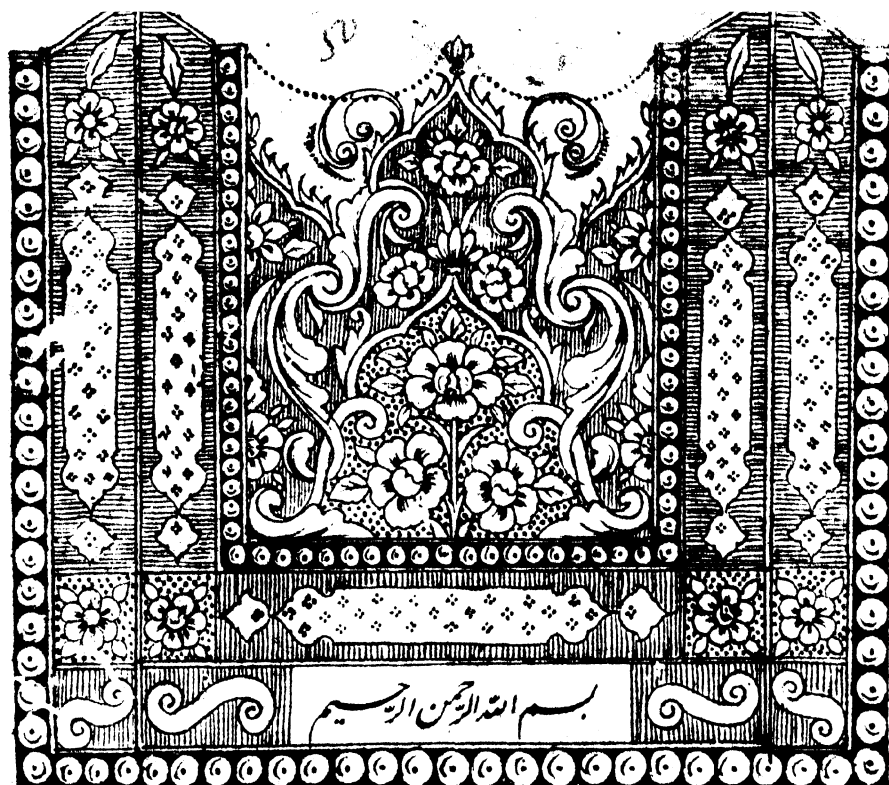

UNIVERSAL
LIBRARY

OU-234646

UNIVERSAL
LIBRARY

[illegible]

۱۰۰۰ مت و ششاد و غیره بر این سر اوار پروردگار خالق البرکات که از توره تا خورشید بر وحدت ذات مع کمالا قرش

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل الدنيا داراً لعباده وداراً لآلِهائه

نعمیر اور اولہ من سماء و الارض اقدس بدان مکل شریح الصلوات شایست بران قطعہ آفرینندہ ان

و فرمان بهیجیات سارا بارگاه رسالت پناه سرور و روان حامد پیغمبران محمد بنی سلطان خردگانی و سعید هم محبت هم را

[illegible]

شعبه مهر عرب و ماهر نور علی فخری آدام و دختر رسول خاوری کفر کنده از جان کلید و سلام شانند از

راه هدایت بجهان نامو برنج هر یک بفرمان شود. محمد عالم غوث شید است از بی خود نذر و نیازی نیست

والله اعلم بالصواب **سبحانه** عن ذلك لا قلام متعزبه وحيلة العتبه
مكتسبه من تحت قلمنا **طريق** احسن تقويم وابد والطالب كلفه
نظم چون مشاطه افادت حضرت محمد عین رحمت رب العالمین در طریقه سائل الخلفه تحقیقات سرمدی طاهر
ازین دو شامه بر مضمون نورانی سائل جدا گانه جلوه اود چنانچه در بیان مباحات و ممنوعات رساله نامه طهر من سائل الام
و طهر و تحقیق و فائق تصوف رساله از آن اشکوک عن سائل السلوک و در تحصیل سرایه ایقان و عالمه شمه اهرقان فی بخش
الایمان و در شکر آفرین جان رساله نور النجیان نکات القرآن و در استنباط خاص و علم رساله بدایه الانام الی سائل الکلام شمس
یاقده در الکلام ذابح همین رساله شتیقه و محاله نقیه مقدم الوصف مرتب کرده و شد از بسکه این گرانایه ملک جواد بزرگوار احکام
ذابح و خلاصه مواعیط و نصایح است آنرا زبده **نصایح فی سائل الذابح** نامیده شد و برای شیوع و آرا این
شامه کلفه از این بیان و رسانیده و من بعدش را مدد مستعان سائر سائل با فضائل لباس طبع پوشیده جلوه ارا
شده شد تا هر یکی از مکره و سلین با سهل شدن و هر طریق از این نافع تمام گیرد و فائده عامه پذیرد و این کترین خلاص را بدو
محصل و تبتیه جات از غری و دنیا و آخرت یا در واقع و جل از بر کار این جهان بر کران دارد و در این جهان از جوشش
در گذر و در وصف تعالی شینان است محمدیه علی صاحبها الصلوه و السلام حل کند **الاصح** قبل من انک انکنا شتیقه العلم
و احسن و بجا و غرض شتیقه انما بجاه الشیء الکریم و صلوات الله علیه و علی اله و اطهاره و ولی الحظیر العظیم
و عنوان تفصیل مندرجات این رساله چون **سوره الاحقاف** است
جواب سوال از مولانا شاه عبدالعزیز رحمه الله شتیقه انما بجاه الشیء الکریم و صلوات الله علیه و علی اله و اطهاره و ولی الحظیر العظیم
جوابات لا ینسج و **جواب شکو** از مولانا موصوف رساله مضمون مولوی جید محمدی حرمت بقدره مذکور و تقریر
مولوی برهان الدین حم در جواب سلسله طاعت و حرمت بقدره مذوره رساله ذکر مولوی محمد خان الدین حم در جمل بعضی عبادات
تفسیر از **جواب** از مولوی محمد عین حم در اثبات حرمت بقدره مذوره **جواب چهار سوال** از
مولوی محمد عین حم **تقریر** مولوی محمد شمس الدین حم بر مضمون رساله بعضی فضایل مشرق طاعت بقدره مذوره رساله
مصفه مولانا سید حسنعلی حم در رساله مذکوره **تقریر** مولانا شاه ولی الله محدث دوم در اثبات حرمت بقدره مذوره و استنباط
بج **جواب** از مولوی محمد قطب الدین حم ذکر فضایل و اثبات حرمت بقدره مذوره **تقریر** میر تقی میر تقی الدین حم
و شد تا در بعضی اول مولوی عبد الحکیم رحمان **سلسله** از شش حدیث مستخرجی بر بیان مولوی محمد عین حم

مجلس شورای اسلامی

[illegible][illegible]

عَلَيْكُمْ طَعْنُ السَّالِمِ وَالْحَبَّةُ وَمِنْ ذَلِكَ كُلِّ هَذَا حَرَامٌ وَلَا تَنْظُرُوا فِيهِ إِلَّا بِرَأْيِ اللَّهِ سَوَاءٌ
 عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ بِإِذْنِ اللَّهِ وَنَسْتَدِينُ بِسَمْعِهَا حَرَامٌ وَلَا تَنْظُرُوا فِيهِ إِلَّا بِرَأْيِ اللَّهِ سَوَاءٌ
 كَانَ اللَّهُ حَرَامًا أَوْ تَحَرَّمَ لَنَا أَوْ لِيَوْمَ ذِي الْقَعْدَةِ عَلَيْهِ السَّلَامُ رَحِمَ وَاتَّقِ عَلَيْهِ أَهْلَانَا
 كَمَا بَشَّرَ كَتَبَهُ سَلَامٌ يَا بَرْدِي جَاكَ تَصْرِيحٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ
 فَإِنْ فَضَّلَ مَعَ ذَلِكَ تَطْيِيبُ الدُّجْرِ لِعَلَّاهُ وَالْعِبَادَةُ لَهُ كَانَ ذَلِكَ كَقَوْلِهِمْ كَانَ
 بِسَمْعِهَا حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ
 اللَّهُ حَرَامٌ قَبْلَ ذَلِكَ حَرَامٌ بِاللَّيْلِ مُزِيدًا وَذَكَرَ السُّنَنُ أَرَاهِمُ الزُّوْرِي مِنْ أَهْلِ بَنِي
 وَجْهٌ كَتَبَهُ سَلَامٌ بِسَمْعِهَا حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 أَنْ مَا يَدْعُو عِنْدَ اسْتِقْبَالِ السُّلْطَانِ تَقَرُّبًا إِلَيْهِ أَهْلُ الْبَيْتِ حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 جَمِيعُ خَيْرِي كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 أَهْلُ الْبَيْتِ لِعَلَّاهُ قَالَ الرَّافِعِيُّ هَذَا لَمْ يَدْعُوهُ اسْتِشَارَةُ الْعَدُوِّ لَهُ فَهُوَ كَقَوْلِهِ الْعَقِيقَةُ
 جَانِبُهُ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 لَوْلَا ذِي الْقَعْدَةِ وَمِثْلُ هَذَا لَا يَجُوزُ الْخَوْبُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ فَإِنْ قِيلَ مَا لَكُمْ وَمَا لَكُمْ
 بِإِذْنِ اللَّهِ سَوَاءٌ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ بِإِذْنِ اللَّهِ وَنَسْتَدِينُ بِسَمْعِهَا حَرَامٌ وَلَا تَنْظُرُوا فِيهِ إِلَّا بِرَأْيِ اللَّهِ
 أَنْ لَا تَكُونُوا مِمَّنْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ كَمَا أَضْطَرَّكُمْ
 كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 إِلَيْهِ وَكَانَ قَوْلُهُ فَكُونُوا مِمَّنْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ أَنْ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 بِسَمْعِهَا حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 مَا فَضَّلَ اللَّهُ الْفَرَسَ إِلَى عَيْتِ اللَّهِ وَغَيْرِهِ فَكُونُوا كَقَوْلِهِ الْكَلَامُ فَكَلَّمْنَا هَذِهِ الْكَلَامَ فَكَلَّمْنَا
 خَيْرِي رَاكِبٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 بِاللَّحْنِ الْآخِرُ وَهُوَ قَوْلُهُ لَعَالِي فِي سَوْرَةِ الْمَائِدَةِ حُرْمَتُ عَلَيْكُمْ الْيَسْتِ وَالنَّامِ
 كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ

عَلَيْكُمْ طَعْنُ السَّالِمِ وَالْحَبَّةُ وَمِنْ ذَلِكَ كُلِّ هَذَا حَرَامٌ وَلَا تَنْظُرُوا فِيهِ إِلَّا بِرَأْيِ اللَّهِ سَوَاءٌ
 عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ بِإِذْنِ اللَّهِ وَنَسْتَدِينُ بِسَمْعِهَا حَرَامٌ وَلَا تَنْظُرُوا فِيهِ إِلَّا بِرَأْيِ اللَّهِ سَوَاءٌ
 كَانَ اللَّهُ حَرَامًا أَوْ تَحَرَّمَ لَنَا أَوْ لِيَوْمَ ذِي الْقَعْدَةِ عَلَيْهِ السَّلَامُ رَحِمَ وَاتَّقِ عَلَيْهِ أَهْلَانَا
 كَمَا بَشَّرَ كَتَبَهُ سَلَامٌ يَا بَرْدِي جَاكَ تَصْرِيحٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ
 فَإِنْ فَضَّلَ مَعَ ذَلِكَ تَطْيِيبُ الدُّجْرِ لِعَلَّاهُ وَالْعِبَادَةُ لَهُ كَانَ ذَلِكَ كَقَوْلِهِمْ كَانَ
 بِسَمْعِهَا حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ
 اللَّهُ حَرَامٌ قَبْلَ ذَلِكَ حَرَامٌ بِاللَّيْلِ مُزِيدًا وَذَكَرَ السُّنَنُ أَرَاهِمُ الزُّوْرِي مِنْ أَهْلِ بَنِي
 وَجْهٌ كَتَبَهُ سَلَامٌ بِسَمْعِهَا حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 أَنْ مَا يَدْعُو عِنْدَ اسْتِقْبَالِ السُّلْطَانِ تَقَرُّبًا إِلَيْهِ أَهْلُ الْبَيْتِ حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 جَمِيعُ خَيْرِي كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 أَهْلُ الْبَيْتِ لِعَلَّاهُ قَالَ الرَّافِعِيُّ هَذَا لَمْ يَدْعُوهُ اسْتِشَارَةُ الْعَدُوِّ لَهُ فَهُوَ كَقَوْلِهِ الْعَقِيقَةُ
 جَانِبُهُ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 لَوْلَا ذِي الْقَعْدَةِ وَمِثْلُ هَذَا لَا يَجُوزُ الْخَوْبُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ فَإِنْ قِيلَ مَا لَكُمْ وَمَا لَكُمْ
 بِإِذْنِ اللَّهِ سَوَاءٌ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ بِإِذْنِ اللَّهِ وَنَسْتَدِينُ بِسَمْعِهَا حَرَامٌ وَلَا تَنْظُرُوا فِيهِ إِلَّا بِرَأْيِ اللَّهِ
 أَنْ لَا تَكُونُوا مِمَّنْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ كَمَا أَضْطَرَّكُمْ
 كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 إِلَيْهِ وَكَانَ قَوْلُهُ فَكُونُوا مِمَّنْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ أَنْ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 بِسَمْعِهَا حَرَامٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 مَا فَضَّلَ اللَّهُ الْفَرَسَ إِلَى عَيْتِ اللَّهِ وَغَيْرِهِ فَكُونُوا كَقَوْلِهِ الْكَلَامُ فَكَلَّمْنَا هَذِهِ الْكَلَامَ فَكَلَّمْنَا
 خَيْرِي رَاكِبٌ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ
 بِاللَّحْنِ الْآخِرُ وَهُوَ قَوْلُهُ لَعَالِي فِي سَوْرَةِ الْمَائِدَةِ حُرْمَتُ عَلَيْكُمْ الْيَسْتِ وَالنَّامِ
 كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ كَرِهْتُمْ بِرَأْيِ اللَّهِ وَاتَّقِ

الشَّيْءُ إِلَى آخِرِ الْعَمَلِ وَآيْضًا مَبْنًى عَلَى عَدَمِ الْفَرْقِ بَيْنَ الدِّكْرِ الْخَرْدِ الَّذِي وَضَعَ صَاحِبُ الْهَدَايَةِ
 نَيْتَ تَأَمَّرَ عَمَلٍ وَنِزْمٍ مَبْنًى عَلَى بَرَزُوقِ كَرُونِ مِثَالِ ذِكْرِ خَالِصٍ كَمَا هِيَ صَاحِبُ هَدَايَةِ
 مَسْئَلَةٍ فِيهِ وَيَبْدَأُ قَصْدَهُ بِالتَّقَرُّبِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ الَّذِي وَضَعْنَا الْمَسْأَلَةَ فِيهِ وَإِنْ هَذَا مِنْ ذَاكَ
 مَسْأَلَةٌ رَدِّهِ وَبِإِنْ خَبَرِي كَمَا مَقْصُودُهُ بِأَنَّهُ يَتَقَرَّبُ لِبُيُوتِ غَيْرِهَا كَمَا يَهْدِيهِ مَسْأَلَةُ رَدِّهِ وَكَمَا سَتَأْتِي زَانِ
 ثُمَّ الْجَوَابُ مِنْ مَوْلايَا عَبْدُ الْعَزِيزِ قَدْ سَمِعْتُ سِرَّهُ الْعَزِيزُ جَوَابُ ثَالِثِي أَرْبَعِي عَبْدُ الْحَكِيمِ حَاجِي حَرَمِ
 تَقَامُ مِنْهُ جَوَابُ مَوْلَانَا شَاهِدُ عَبْدِ الْعَمَدِ يَرْقُدُ سِرَّهُ الْعَزِيزُ

مستضمن اعترافات و طرطوع بنو الانشا به عبد العزیز محدث دہلوی قس سید
کا وغیرہ در صورت مذکورہ حلال است و خوردن آن بر حسب ع شرین دست خصیافت کالج غیری
گما هو المعتاد فی ذیح بقرة السید احمد کبیر و غیره اما ثبوت حلها و اکلها بالکتاب فقوله
ایمان که آن عادت در فوج کردن کاوسید احمد کبیر و غیران اما ثبوت حلت کا و خوردن آن از قرآن پیشانی
تعالی فكلوا فما ذکر اسم الله علیه ان کنتم باياته مؤمنين وما لکم الا ان تاكلوا مما ذکر
تعالی پس بخورید از آنچه ذکر کرده شد نام خدا باری اگر بستید آیتها می این اورنگان چیست شمارا که می خورید از آنچه ذکر کرده
اسم الله علیه وقد فصل لكم ما حرم عليكم لانه عام قد خصص منه البعض وهو
نام خدا برومی حال آنکه چنانچه بعضی بیان کرده اند بر شاهی آنچه حرام نیست بر شما تحقیق علی است البته خاص شد است یعنی وان
الميتة والدم وحمل الخنزير وما اهل لغير الله به والمخنة والموقدة والمزدية واليطبخ
مردارست و خون و گوشت خوک را آنچه یاد کرده شود نام غیر خدا بود و آنچه نجف کردن و روث و آنچه بسکت و پشه و آنچه از جانی
وما اكل السبع وما دبح على النصب وما قصده التقرب الى غير الله والعام المخصص
و آنچه درنده خود و پشه و آنچه روح کرده شود بر نشاء بنا و آنچه قصد کرد و پشه برای تقرب بسوی غیر خدا و عام مخصوص

يَتَنَاوَلُ أَمْرًا دَهْ أَبَاقِيَّةً وَلَوْ ظَنَّا وَالذَّيْجَةَ فِي الصُّوَّةِ الْمَذْكُورَةِ لَيْسَتْ دَاخِلَةً فِي شَيْءٍ
شَامِلٍ مِثْلِهِ فَرَدَمَايَ بَاقِي خُودِهَا إِنْ كَانَ زَوْجِي عَنْ بَاشَهِ وَنَجِيهِ وَرَمُورَتِ مَذْكُورِهِ نِسْتِ دَاخِلِ دَرِجِيهِ
مِنْ الْمُضْطَبَّاتِ أَمَّا عَدَمُ دُخُولِهَا فِيمَا سِوَى قُصْدِهِ بِالنَّقَرِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ فَظَاهِرٌ
أَزْ مَحْضَاتِ أَمَانَةٍ دَاخِلِ شَدْنِ وَجْهِهِ وَبِخَيْرِي كَسَوَانِي أَهْتِ كَقُصْدِ كَرْدِهِ نَسْتِ دَوِي قُتْرِبِ كَسُو غَيْرِ نَسْتِ بَرْتِ

۴
مستندان
سختنجا
تعب و محنت
بین و
چرخون

...

افلا وہ میرا بیٹا ہے؟

و اما عدم دخولها فيما قصده التقرّب الى غير الله فلا نه عبارة عن الذبيحة التي لم يقصد
والا داخل شدن ذبيحه در چيزي كه مقصود بى تقربست بسوى غير خدا پس از اينجاست كه او عبارت از آن چيزي كه قصد شده
يدونها اكل بها بل قصده الذبح الى العيد كما سيأتي وهمنا ليست كذلك واما
بمعنى خوردن گوشت آن بگو قصد کرده شود آن ذبح کردن چيزي كه بايد واجبست بمعنى و اما
بالسنة حديث الذبيحة للضعيف والوكمة والاخراس والعقيقة والحنان كذبيحة
از حديث پس حديث ذبيحه است براى همان دوليمه وعرسها وعقيقة ورسوداگرى مانند ذبيحه
القصاب مثلا فانه لا شك ان الذبيحة في الصورة الاولى والصورة المذكورة اول
نصاب مثلا پس متعين شكست كه البته ذبيحه در صورت اول و صورتهائى ذكر شده ذبح كرده شده
باسم الله نيته غير الله والفرق في حكمهما واما يقول الفقهاء فقول السراجية والكناي
بنام خدا نيست غير خدا رسدق كردن بلا دليل و اما بول فقهاء پس قول قاضى سرجهيت و كذا بى
اذا دبر باسم المسيح لا يحل ولو ذكر بغير الله و ارا حريه المسيح عليه السلام تحقيل
و نيته ذبح كرد بنام مسيحى حلال نشود و اگر ذبح كرد بربسم و اراده كرد بوى عيسى عليه السلام با حلال نشود
و با اينست منع ميشود قول امرن ميكو نيز نيست كه چيزي ذبح شرط نيست ليكن نيست عتيقه فاسد ذبيحه حرام خواهد نمود
وقول الهداية والثالثة ان يقول مقصودا عنه صوتة ومعنى يان يقول قبل التسمية
و قول براهيت و صوت سوم آنكه بگويد ذبح عتيقه اندوى صوت و معنى بايغور كه بگويد ذبح قبل التسمية
وقبل ان يصنع الذبيحة او بعده وهذا لا باس به الى قوله والشرط هو الذكر الخاصر
و قبل آنكه بزرين اخذ ذبيحه را يا بعد ذبح كردن را اين باكي نيست بوى ذل براهيت و معنى همان ذكرست خالص
الذكر لان المراد بالذكر الخالص الذكر الذكر باللسان فقط كما يدل عليه قوله يان يقول
مصرف نيز كه البته مراد بذكر خالص مجرد ذكر بر زبانست فقط چنانكه دلالت ميكند برين را و تونين
قبل التسمية الخ في تفسير قوله صوتة ومعنى وقول الهداية في شرح قول الهداية
قبل التسمية كمن اخذ ذبيحه خود و صوت و معنى وقول الهداية در شرح قول براهي
هذا واما قوله همنا الذكر على الذبيحة والمراد بالذكر التعدد يعلى الذكر باللسان كما

و اما عدم دخولها فيما قصده التقرّب الى غير الله فلا نه عبارة عن الذبيحة التي لم يقصد
والا داخل شدن ذبيحه در چيزي كه مقصود بى تقربست بسوى غير خدا پس از اينجاست كه او عبارت از آن چيزي كه قصد شده
يدونها اكل بها بل قصده الذبح الى العيد كما سيأتي وهمنا ليست كذلك واما
بمعنى خوردن گوشت آن بگو قصد کرده شود آن ذبح کردن چيزي كه بايد واجبست بمعنى و اما
بالسنة حديث الذبيحة للضعيف والوكمة والاخراس والعقيقة والحنان كذبيحة
از حديث پس حديث ذبيحه است براى همان دوليمه وعرسها وعقيقة ورسوداگرى مانند ذبيحه
القصاب مثلا فانه لا شك ان الذبيحة في الصورة الاولى والصورة المذكورة اول
نصاب مثلا پس متعين شكست كه البته ذبيحه در صورت اول و صورتهائى ذكر شده ذبح كرده شده
باسم الله نيته غير الله والفرق في حكمهما واما يقول الفقهاء فقول السراجية والكناي
بنام خدا نيست غير خدا رسدق كردن بلا دليل و اما بول فقهاء پس قول قاضى سرجهيت و كذا بى
اذا دبر باسم المسيح لا يحل ولو ذكر بغير الله و ارا حريه المسيح عليه السلام تحقيل
و نيته ذبح كرد بنام مسيحى حلال نشود و اگر ذبح كرد بربسم و اراده كرد بوى عيسى عليه السلام با حلال نشود
و با اينست منع ميشود قول امرن ميكو نيز نيست كه چيزي ذبح شرط نيست ليكن نيست عتيقه فاسد ذبيحه حرام خواهد نمود
وقول الهداية والثالثة ان يقول مقصودا عنه صوتة ومعنى يان يقول قبل التسمية
و قول براهيت و صوت سوم آنكه بگويد ذبح عتيقه اندوى صوت و معنى بايغور كه بگويد ذبح قبل التسمية
وقبل ان يصنع الذبيحة او بعده وهذا لا باس به الى قوله والشرط هو الذكر الخاصر
و قبل آنكه بزرين اخذ ذبيحه را يا بعد ذبح كردن را اين باكي نيست بوى ذل براهيت و معنى همان ذكرست خالص
الذكر لان المراد بالذكر الخالص الذكر الذكر باللسان فقط كما يدل عليه قوله يان يقول
مصرف نيز كه البته مراد بذكر خالص مجرد ذكر بر زبانست فقط چنانكه دلالت ميكند برين را و تونين
قبل التسمية الخ في تفسير قوله صوتة ومعنى وقول الهداية في شرح قول الهداية
قبل التسمية كمن اخذ ذبيحه خود و صوت و معنى وقول الهداية در شرح قول براهي
هذا واما قوله همنا الذكر على الذبيحة والمراد بالذكر التعدد يعلى الذكر باللسان كما

و اما عدم دخولها فيما قصده التقرّب الى غير الله فلا نه عبارة عن الذبيحة التي لم يقصد
والا داخل شدن ذبيحه در چيزي كه مقصود بى تقربست بسوى غير خدا پس از اينجاست كه او عبارت از آن چيزي كه قصد شده
يدونها اكل بها بل قصده الذبح الى العيد كما سيأتي وهمنا ليست كذلك واما
بمعنى خوردن گوشت آن بگو قصد کرده شود آن ذبح کردن چيزي كه بايد واجبست بمعنى و اما
بالسنة حديث الذبيحة للضعيف والوكمة والاخراس والعقيقة والحنان كذبيحة
از حديث پس حديث ذبيحه است براى همان دوليمه وعرسها وعقيقة ورسوداگرى مانند ذبيحه
القصاب مثلا فانه لا شك ان الذبيحة في الصورة الاولى والصورة المذكورة اول
نصاب مثلا پس متعين شكست كه البته ذبيحه در صورت اول و صورتهائى ذكر شده ذبح كرده شده
باسم الله نيته غير الله والفرق في حكمهما واما يقول الفقهاء فقول السراجية والكناي
بنام خدا نيست غير خدا رسدق كردن بلا دليل و اما بول فقهاء پس قول قاضى سرجهيت و كذا بى
اذا دبر باسم المسيح لا يحل ولو ذكر بغير الله و ارا حريه المسيح عليه السلام تحقيل
و نيته ذبح كرد بنام مسيحى حلال نشود و اگر ذبح كرد بربسم و اراده كرد بوى عيسى عليه السلام با حلال نشود
و با اينست منع ميشود قول امرن ميكو نيز نيست كه چيزي ذبح شرط نيست ليكن نيست عتيقه فاسد ذبيحه حرام خواهد نمود
وقول الهداية والثالثة ان يقول مقصودا عنه صوتة ومعنى يان يقول قبل التسمية
و قول براهيت و صوت سوم آنكه بگويد ذبح عتيقه اندوى صوت و معنى بايغور كه بگويد ذبح قبل التسمية
وقبل ان يصنع الذبيحة او بعده وهذا لا باس به الى قوله والشرط هو الذكر الخاصر
و قبل آنكه بزرين اخذ ذبيحه را يا بعد ذبح كردن را اين باكي نيست بوى ذل براهيت و معنى همان ذكرست خالص
الذكر لان المراد بالذكر الخالص الذكر الذكر باللسان فقط كما يدل عليه قوله يان يقول
مصرف نيز كه البته مراد بذكر خالص مجرد ذكر بر زبانست فقط چنانكه دلالت ميكند برين را و تونين
قبل التسمية الخ في تفسير قوله صوتة ومعنى وقول الهداية في شرح قول الهداية
قبل التسمية كمن اخذ ذبيحه خود و صوت و معنى وقول الهداية در شرح قول براهي
هذا واما قوله همنا الذكر على الذبيحة والمراد بالذكر التعدد يعلى الذكر باللسان كما

التَّحْقِيقُ إِلَى عَيْدِ اللَّهِ وَقَدْ عَرَفْتَ أَنَّكَ لَيْسَتْ دَلِيلَةً فِيهِ أَوْ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 نَزْدِي بِسُوءٍ غَيْرُهَا وَتَحْقِيقُ سَمَاحَتِي كَمَا بَيَّنَّتُ فِي دَوَائِلِ بَابِ قَوْلِ أَوْ تَعَالَى وَاجْتِهَادِهَا وَادَّعَى
 بِهِنَّ لَعْنَةُ اللَّهِ لَا غَيْرَ وَلَا كَلْبَةً عَلَيْكُنَّ مِنْ تَحْقِيقِ مَعْنَاهُ فَقَوْلُ وَبِاللَّهِ التَّوْفِيقُ وَالتَّحْقِيقُ مِنْ
 بَدْوِي بَدْوِي غَيْرُهَا سَوَاءٌ هُوَ أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى
 الْحَنَاسِ إِنَّ حَنَانَهُ فِي اللَّغَةِ وَالتَّحْقِيقُ رَفَعَ الصَّوْتِ عِنْدَ الدَّيْمِ بِاسْمِ عَيْدِ اللَّهِ سَوَاءٌ كَانَ
 حَنَانٌ كَمَا تَحْقِيقُ مَعْنَى أَوْ دَلَّتْ وَتَفْسِيرُهَا بِمَعْنَى أَوْ دَلَّتْ وَتَفْسِيرُهَا بِمَعْنَى أَوْ دَلَّتْ
 الْعَيْدُ صَمًا أَوْ بَدْوِي أَوْ عَيْدُهَا عِنْدَ أَبِي حَنِيفَةَ وَالتَّحْقِيقُ وَمَا لَيْتَ رَجَافُ الصَّوْتِ وَأَهْلُ
 غَيْرَتِ يَابِغَا بِرِيسَاوِي هُوَ زَوْدُ أَمَامِ ابْنِ حَنِيفَةَ وَشَيْءٌ بِمَا كَسَحَ فِي صِرَاحِ حَسَنٍ وَأَوَّلُهَا كَرَدُ
 بِالتَّحْقِيقِ عَلَى الذَّيْجَةِ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْ تُؤَدِّي عَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ
 بِمَعْنَى لَعْنَةُ اللَّهِ بِمَعْنَى قَوْلِ وَتَعَالَى وَاجْتِهَادِهَا وَادَّعَى بِهِنَّ لَعْنَةُ اللَّهِ لَا غَيْرَ وَلَا كَلْبَةً
 اللَّهُ وَأَصْلُهُ رَفَعَ الصَّوْتِ أَتَى بِلَفْظِهِ وَفِي الْبَيْضَاوِيِّ وَمَا أَهْلُ بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْ
 لَعْنَةُ اللَّهِ بِمَعْنَى أَوْ دَلَّتْ وَتَفْسِيرُهَا بِمَعْنَى أَوْ دَلَّتْ وَتَفْسِيرُهَا بِمَعْنَى أَوْ دَلَّتْ
 رَفَعَ بِهِ الصَّوْتِ عِنْدَ ذِي جُهْدٍ لِلصَّوْتِ أَتَى وَمِنْهُ فِي الْمَدَارِكِ وَالْجَلَالِينِ وَالتَّحْقِيقُ
 بِمَعْنَى كَرَدِ بَدْوِي أَوْ زَوْدُ كَيْفَ أَوْ بَرَكَاتِ تَامَ شِدَّةً عِبَادَتِ بَعْدَ مَا تَمَّتْ دَعْوَاهُ وَجَلَالِينِ وَحَسَنٍ
 وَغَيْرِهَا مِنَ التَّحْقِيقِ الْمُنَادِ وَلَوْ فِي حَاشِيَةِ الْبَيْضَاوِيِّ لَوْ لَانَا عَبْدُ الْحَكِيمِ قَوْلُهُ أَيْ
 وَسَوَاءٌ أَيْنَا أَوْ تَفْسِيرُهَا بِمَعْنَى وَدَعَا حَسَنَةً بِمَعْنَى أَوْ بَرَكَاتِ تَامَ شِدَّةً عِبَادَتِ بَعْدَ مَا تَمَّتْ دَعْوَاهُ
 رَفَعَ بِهِ الصَّوْتِ عِنْدَ ذِي جُهْدٍ أَلْفَاوِي أَوْ زَوْدُ كَيْفَ أَوْ بَرَكَاتِ تَامَ شِدَّةً عِبَادَتِ بَعْدَ مَا تَمَّتْ دَعْوَاهُ
 رَفَعَ بِهِ الصَّوْتِ عِنْدَ ذِي جُهْدٍ أَلْفَاوِي أَوْ زَوْدُ كَيْفَ أَوْ بَرَكَاتِ تَامَ شِدَّةً عِبَادَتِ بَعْدَ مَا تَمَّتْ دَعْوَاهُ
 أَوْ الشَّيْئَةِ الْمُسْتَفَادَةِ مِنَ الْبَاءِ هِيَ بَدَلُ مَنْ بِهِ أَوْ كَقَطْعِ بَيَانٍ وَالصَّوْتُ مَعْلُوقٌ بِرَفْعِ
 بِسَبَبِ كَمَا هِيَ مَعْلُومَةٌ بِأَنَّهَا مَعْلُومَةٌ بِأَنَّهَا مَعْلُومَةٌ بِأَنَّهَا مَعْلُومَةٌ بِأَنَّهَا مَعْلُومَةٌ
 وَمَعْنَى رَفَعَ الصَّوْتِ لِلصَّوْتِ أَنْ يَذْكُرَ اسْمَهُ عِنْدَ الدَّيْمِ عَلَى مَا فِي الْكَوَاشِمِ وَتِلْكَ الشَّيْئَةِ
 وَمَعْنَى بَدْوِي أَوْ زَوْدُ كَيْفَ أَوْ بَرَكَاتِ تَامَ شِدَّةً عِبَادَتِ بَعْدَ مَا تَمَّتْ دَعْوَاهُ

التَّحْقِيقُ إِلَى عَيْدِ اللَّهِ
 وَاجْتِهَادِهَا وَادَّعَى
 بِهِنَّ لَعْنَةُ اللَّهِ لَا غَيْرَ
 وَلَا كَلْبَةً عَلَيْكُنَّ مِنْ
 تَحْقِيقِ مَعْنَاهُ فَقَوْلُ
 وَبِاللَّهِ التَّوْفِيقُ وَالتَّحْقِيقُ
 مِنْ بَدْوِي بَدْوِي غَيْرُهَا
 سَوَاءٌ هُوَ أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى
 أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى أَوْ بَدْوِي
 بِمَعْنَى أَوْ بَدْوِي بِمَعْنَى

وَعَلَيْهَا وَمَعْنَى مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ مُؤَدَّيْ عَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ اِسْمُهُ اِسْتَحْيَا

و سواى این هر دو معنی مایل به لغیر اسم این است که مذکر و مذکر و سبب معنی نام خدا
نزد ایشانست که ضمیر و ضمیر و ضمیر که در عبارت بیضاوی است راجع است بسوی ما که عبارت از پنج
است و زیاده کرد صاحب بیضاوی بر عبارت تفسیر کثرت لفظ عند ذبحه را برای بیان ملا
یاسبیت که مستفاد مذکور است پس لفظ عند ذبحه بدل از به است یا عطف بیان و اجار و محب
فی قوله الضم من متعلق بر رفع و علی هذا معنی رفع الصوت للضم من انیکه ذکر کرده شود اسم ضم بوقت فوج
و معنی موافق تفسیر الکواشی و کتاب اللغة تاج بهی است و غیر آن هر دو معنی مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ

آید از کرده شود بغیر اسم و وقت فوج انتهی ترجمه پس معنی آیه که به چنین خواهد شد که حرام است
ذبحه که آواز بلند کرده شود بنام غیر اسم و وقت فوج آن وَإِذَا عَلِمْتَ مَعْنَى الْآيَةِ
عَلَى مَا قَالَهُ الْبَيْضاوِيُّ وَحَقَّقْتَهُ مُطَابَقًا لِلتَّفَاسِيرِ وَاللُّغَةِ عَرَفْتَ أَنَّ مَا كَتَبَهُ مَوْلَانَا

بنابر آنچه گفت اورا بیضاوی و محقق او در عا لیکه موافق است بر تفسیر لغت و تحقیق آنچه نوشته است از آیه

أَحْفَظُ الْحَدِيثَ عَبْدُ الْعَزِيزِ الدِّهْلَوِيُّ فِي تَفْسِيرِهِ عِنْدَ قَوْلِهِ تَعَالَى مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ
ما قدمه عبد العزيز دهلوی در تفسیر خود نزد قول او تَعَالَى مَا أَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللَّهِ

و حاصل مافیه حرام است جانوری که مشهور و مشهور کرده شود برای عین خدا و تفسیر من
عِنْدَ نَفْسِهِ وَخَالَفَ لِلتَّفَاسِيرِ وَاللُّغَةِ وَكَسَعَايِدُ الْأَوَّلِ لَا غَيْرَ وَمِنْهَا خَلَطَ

نزد ایشان و مخالف است برای تفسیر لغت و سیاه کردن در قیاس سواى آن و من خلط و
حَسَمَ الْأَكْمَرُ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى التَّغْلِيلِ وَالْغُلِيَانِ وَالْإِخْصَاصِ وَهُوَ

عمل کردن لام است در قول شیخ لغیر اسم یعنی علت یا تملیک و اختصاص و داد
مَنْحُوظٌ بَلْ هِيَ مَفْعُولٌ لِأَهْلِ كَمَا مَرَّ وَلَمْ يَدْرَأْهُ إِذَا كَانَ الْأَمْرُ لِلْمِلِكِ وَالْإِخْصَاصِ

سبب است ظاهر بلکه آن کلمه معنی لغیر اسم است این جمله و در اینجا ذکر و اینکه تحقیق و تملیک باشد لام بر تملیک و اختصاص
يَلْزَمُ أَنْ لَا يَكُونُ حَرَامًا مَا ذُبَّ بِغَيْرِ آيَةٍ أَوْ مَعْنَى اللَّهِ مَعَ أَنَّهُ مُحَرَّمٌ كَمَا فِي الْعِدَابَةِ وَهُوَ

لازم می آید که نباشد حرام آنچه فوج کرده شود بزرگ نام غیر خدا با وجودیکه البته حرام است چنانچه در حدیث

در تفسیر آیه

در تفسیر آیه

فی جواب هذا الاستفتاء أو ردت عبارة أنه مع علم صحة مبني من أجل طه يستفاد
مرد جواب این استفتاء دارد که در مبادی او را در مبادی ملائکه مخطیبات اندام علیها او را از آنکه شوق

حل عنین التحقيق فأقول وبالله التوفيق ومنه التوفيق **قوله** ما رطل خرب
بر عرض سخن پس بگویم و حال آنکه خداست توفیق و از دست واقف کردن

ذیجه بر قصد و نیت از جهت است اربیت تقرب الی اسد یا برای اکل خود و یا برای تجارت
و دیگر امور مباحه ذیج میخیزد حلال است و الاحرام جواب بخلاف الکتاب کما

لأن الذیجة المذكورة للتقرب إلى الله بالمعنى الذى اتفق عليه الفقهاء وكان الذیجة المذكورة
چه تحقیق ذیجه مذکوره بر تقرب بسبوی خدا آن معنی که اتفاق گردید بر آن فقهاء و جمیع انبیا و ائمه و اولاد

والذیجة المتعارفة والامم الملبسة كلها أهل به لغير الله بالمعنى الذى فسر ذلك الحبيب المحترم
و ذیجه بر آنکه می شود مباح همه با شمره داده شد بوی غیر خدا آن معنی که تفسیر کرده است آن را محبت می کنم

الحل باحداها حكم الحبل بالكل وما تشك ذلك الحبيب حيث قال قال فى التفسير
حلت بر یکی حکم حلت است بر همه و آنچه دلیل گرفت آن موجب جای که گفت گفت در تفسیر

النسابة يرى تحت قوله تعالى وما أهل به لغير الله قال العلماء لو كان مسلماً ذیجه
نیشاپوری زیر قول او تعالی و آنچه شمره داده شد بوی برای غیر خدا گفتند علماء اگر تحقیق مسلماً ذیجه مذکوره

ذیجه و قصد بدینهم التقرب إلى غير الله صار مؤثراً و ذیجه مؤثراً انتهى فليست
ذیجه را قصد کرد و بخش تقرب را بسبوی غیر خدا کرد و آن مسلماً مؤثر و ذیجه را مؤثر است از جهت پس است

كما نحن فيه لأن المذكور فى هذا التفسير حرمه ما قصد بدینهم التقرب إلى غير
از آنچه ما در آن استیم تحقیق مذکور درین تفسیر حرمت جا بود است که قصد کرده شد بدین آن تقرب بسبوی غیر

الله وهذه الذیجة ليست كذلك كما مر مراراً وكذلك أراد عبارة الله المحترم
الله و هذه الذیجه نیست كذلك كما مر مراراً وكذلك أراد عبارة الله المحترم

خدا و این ذیجه نیست چنانچه گذشت چند بار و همچنین وارد کردن عیبت در مختار
مستخرج مؤیر الا بصار ذیجه مقدم الا مبدی و نحو کواحد الظلمة یخرج من له اهل به
شرح تنویر الابصار را ذیج کرده است آمدن ایراد مانند آن شی کی از بزرگان حرام نشود و تحقیق شمره داده

اینست که شمره داده شد بوی غیر خدا

ای بس که شمره داده شد بوی غیر خدا

غَيْرِ اللَّهِ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وَكَوْذِبَ لِلضَّعِيفِ لَا يَحْرُمُ لِأَنَّهُ سَنَةُ الْخَلِيلِ
برای غیر خدا اگر چه ذکر کرد نام خدای تعالی را بزرگی و اگر نوح کرد برای جهان حرام نمیشود زیرا که تحقیق همانست بهم

عَلَيْهِ السَّلَامُ وَكَرَّمَ الضَّعِيفُ كَرَّمَ اللَّهُ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَنَّهُ إِنْ قَدَّمَهَا لَيْسَ كُلُّهَا
علیه سلامت و بزرگی کردن همان بزرگی کردن خدای تعالی است فارق آنست که تحقیق اگر پیش کرد و جیم را تا که بخورد

كَانَ الدَّجْرُ لِلَّهِ وَالْمَنْفَعَةُ لِلضَّعِيفِ أَوَّلُ لَوْ لَيْتَهُ أَوَّلُ لَوْ لَيْتَهُ وَإِنْ كَرَّمَ قَدَّمَهَا لَيْسَ كُلُّهَا
باشد فرج بر اشیای واقع بر جهان یا برای ولیمه یا برای فائده تجارت و اگر پیش کرد آن تا بخورد بلکه دفع کرد آن

غَيْرِهِ كَانَ لِيُظْهِرَ غَيْرُ اللَّهِ فَحَرَّمَ وَهَلْ يَكْفُرُ قَوْلُكَ بِرَأْسِهِ وَشَرَحَ وَهَبَانِيَّةٍ فُلْتُ وَ
برای غیر وی باشد برای یکی غیر خدا پس شمر شود آیا کافر میشود و بگویند بزرگی و شرح و هبانیه گویم و

فِي صِدْقِ الْمُسْنَدِ أَنَّهُ يُكْرَهُ وَلَا يَكْفُرُ لِأَنَّهُ لَا يُسْتَأْذِنُ بِالْمُسْلِمِ أَنَّهُ يَتَقَرَّبُ إِلَى الْأَدْرَمِيِّ
در کتاب صید سنیه است تحقیق کرده میشود و کافر نمیشود و تحقیق باید که گمانی نمیکنیم بدان بلکه او تقرب بیکدیگر می آید

بِهَذَا الْخُرُوجِ فِي شَرْحِ الْوَهْبَانِيَّةِ عَنِ الدَّجْرِ وَنُظْمُهُ فَقَالَ وَقَوْلُهُ جَمْعُهُ هُوَ قَالَ
باین فرج و مانند است در شرح و هبانیه از ذخیره و نظم کرد و از این گفت و فاعل آن جمیع میباشد

كَافِرُهُ وَفَضْلُ وَاسْمِعِيلَ لَيْسَ يَكْفُرُ بِرَأْسِهِ لِأَنَّهُ كَلَامُهُ فِي التَّحَرُّبِ إِلَى عَمْرِ اللَّهِ كَمَا
که کافرت و امام فضل اسمعیل کفر نمی گویند آخر شد تحقیق کلام در مختار در تقرب بسوی غیر خدا چنانکه

يُنَادِي عَلَيْهِ قَوْلُهُ وَالْفَارِقُ لَمْ يَقُولْ لَنَا لَا يُسْتَأْذِنُ بِالْمُسْلِمِ أَنَّهُ يَتَقَرَّبُ إِلَى الْأَدْرَمِيِّ
نماد می علیه قوله و الفارق لم يقول لانا لا يستأذن بالمسلم انه يتقرب الى الادرمي

بِهَذَا الْخُرُوجِ وَالْأَقْدَمُ أَمِيرُهُ مِنْ أَمْرِ مَبَاهِطٍ بِسَبَبِ كَوْنِهِ دَجِيمٍ بَرَّيْ أَوْ حَرَامٍ مَيَّ شَدَّ
بِهَذَا الْخُرُوجِ وَالْأَقْدَمُ أَمِيرُهُ مِنْ أَمْرِ مَبَاهِطٍ بِسَبَبِ كَوْنِهِ دَجِيمٍ بَرَّيْ أَوْ حَرَامٍ مَيَّ شَدَّ

عِنْدَ ذَلِكَ لِيُجِبَ أَيْضًا وَلَعَلَّكَ عَلِمْتَ مِنْ عِبَارَةِ الدَّرَجَاتِ أَنَّ كَوْنَهُ لِلضَّعِيفِ
نزد آن حجب نیز و شاید که بدانی از عبارات در مختار اینکه تحقیق بودن دجیم برای جهان

وَالْوَلِيمَةِ وَالْأَعْرَاسِ وَالرَّجْمِ كَذِيحَةِ الْقَصَابِ حَلَالًا إِنَّمَا هُوَ أَهْلُهَا وَدَجِيمُهُ لَهَا أَنَّهُ
وولیمه وعرسها و تجارت مانند دجیم قصاب حلال خویش نیست که تحقیق اینها دجیم برای جهان

نَبِيَّةٌ لِلْأُمَمِ الْمُبَاحَةِ كَمَا فِي ذَلِكَ الْحَبِيبِ نَظَرًا أَعْلَى طَرَفَهُ وَعَلِمَتْ أَنَّهَا مِنْ عِبَادِهِ
 وَجَعَدَ بَرَاءً مِمَّنْ يَدْعُوهُنَّ بِمَا كُنَّ يَدْعُوْنَ بِهِ رَأْسَ حَيْبٍ بَعْدَ غَيْبِهَا أَوْ دُونَ ذَلِكَ نِزَارَ عِبَارَتِشِ
 أَنَّ الْقِيَّ بِحُرْمَةِ النَّبِيِّ الْمَذْكُورَةِ قَدْ دَخَلَ فِي الصَّالِحِينَ الْمُتَصِلِينَ وَارْتَبَعَ طَرِيقُ مَنْ يَحْتَسِبُ
 تَحْقِيقَ مَقْصِدِ بَحْثِ ذِيهِ ذَكَرَهُ اسْتَبَدَّ دَخَلَ شَدْرُ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ
 مَا قَالَ ذَلِكَ الْحَبِيبُ مِنْ أَنَّهُ وَهَكَذَا فِي مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْكَاشِفَةِ وَالظَّالِمِينَ وَفِي الْحَدِيثِ
 أَنَّهُ كَلَّمَ أَنْ جَبَلًا يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ مَحْجَبَانِ سَتَدُ مَطَالِبُ الْمُبِينِ وَشَبَابُهُ وَنَظَرُهُ وَدُرُودُهُ
 لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَمَّ لَوْ عَزَّ اللَّهُ رَأَاهُ أَحَدٌ وَآيَا مَلْعُونٍ مَنْ ذَمَّ لَوْ عَزَّ اللَّهُ رَأَاهُ أَبُو دَاوُدَ
 لَعَنَ مَنْ ذَمَّ لَوْ كُنْ يَدْعُو خَيْرُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ رَأَاهُ
 فِي غَرَابِ ابْنِ عُبَيْدٍ وَبُسْتَانِ الْفَقِيهِ وَكَذَلِكَ الْعِبَادُ أَنَّهُ لَا يَجُوزُ ذَنْبُ الْبَقْرِ وَالْفَخِيرِ
 وَدُرُودُ غَرَابِ ابْنِ عُبَيْدٍ وَبُسْتَانِ الْفَقِيهِ وَكَذَلِكَ الْعِبَادُ أَنَّهُ لَا يَجُوزُ ذَنْبُ الْبَقْرِ وَالْفَخِيرِ
 عِنْدَ الْقَبُولِ لِقَوْلِهِ السَّلَامُ لَا عَقْرَ فِي الْأَسْلَامِ لَقِي عِنْدَ الْقَبُولِ هَكَذَا فِي مُسْنَدِ
 زَوَيْدٍ كَمَا بَحِثَ قَوْلُ أَنَّ حَضْرَتَ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ زَوَيْدٍ كَمَا بَحِثَ قَوْلُ أَنَّ حَضْرَتَ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 ابْنِ دَاوُدَ وَكَذَا لَا يَجُوزُ عَلَى الْبِنَاءِ الْجَدِيدِ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ الدَّارِ لَكَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
 أَبُو دَاوُدَ وَمَحْجَبَانِ جَانِزِيَّتِ زَوَيْدٍ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا فِي دَرْجَةِ الْحَرِّ بِنَاءً عَلَى الْقَبْرِ لَمْ يَكُنْ بَطْلُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنَعُ فَرَمُوهُ زَوَيْدِي حِينَ بَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ أَوْ شَانِ بَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ أَوْ شَانِ بَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ
 وَكَمَا فِي لَاحِظِهِ لَا كَلَامَ فِي الدَّيْنِ لَوْ عَزَّ اللَّهُ وَقَدْ مَرَّ مَعْنَاهُ وَسَيَكُونُ كَلَامُ الْحَبِيبِ
 وَمَنَعُ فَرَمُوهُ أَرَأَيْتَ حَقِيقَتِ كَلَامِ ذِيهِ بَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ كَذِبَتْ مَعْنَى أَوْ قَرِيبَتْ كَمَا فِي كَلَامِ الْحَبِيبِ
 الْقَبُولِ وَالْبِنَاءِ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ وَالْحَرِّ عَلَى أَنَّ الدَّيْنِ لَوْ عَزَّ اللَّهُ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ وَالْحَرِّ مَذْكُورُهُ
 قَبْرُهُ بَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ وَزَوَيْدٍ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ كَرَاهِيَتِهِ لَكَانَ
 لَا أَفَاحُشَ كَمَا فِي كَذَلِكَ الْعِبَادِ وَبَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ هَذِهِ الْأَحَادِيثُ فِي إِفْتَاءِ حُرْمَةِ النَّبِيِّ
 يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ بِمَا مَنَعُ حَقِيقَتَهُ وَبَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ وَبَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ وَبَرَى يَكْتُمُ حَقِيقَتَهُ

وَكَلَّا إِذَا دُخِرَ شَاءَ عَلَىٰ صَبْرٍ مِّنَ الْأَصَابِ أَوْ عَلَىٰ قَدَرٍ مِّنَ الْقَبْحِ وَقَصْدٍ مِّنَ التَّقَرُّبِ إِلَىٰ حَبْلِ
 وَجْهِهِ تَسْكِينًا كَرِهَ كَمُفْضَلِي بَرَّانِ اِزْدَانًا يَا بَرَكْرُ اَزْ كَرَامًا وَاِيَّاهُ كَرِهَ دَنْجَ تَقَرُّبٍ بِاَسْبَوِي مَسَابِ
 الْفَقْرِ اَوْ صَاحِبِ النَّصِيبِ وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا لَا تَحِلُّ لِحُدِّ النَّصِ الصَّغِيرِ وَمَدَّ كُلَّ ذَلِكَ
 قَسَمًا بِصَاحِبِ نِشَانِ وَاِيَادُ كَرِهَ نَامُ مَدَّ اَرَبَرَانِ كَوَسْفَدُ مَلَالِ نِشَوْدِ بَابِ آيَتِ وَاضِعِ وَبَابِ مَحِيَّانِ
 عَلَىٰ قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَىٰ غَيْرِ اللَّهِ أَوْ تَقْدِيرِ الطَّرِيقِ الْمَشْهُورِ فِي الدَّخْرِ مَوْجِ اسْتِعْمَالِ الْآلَةِ الْخَلْقَةِ
 بَرَادَهُ قَسَمِ سَبْتِ سَبَوِي غَيْرِ خُذَا لِمَتَدِيلِ كَرِهَ بَرِيقِ مَشْهُورِ مَشْجِ كَرِهَ اَنْدَ مَحَالِ اَكْ تَزْ كَرِهَ شَدَه
 وَنَحْوُ ذَلِكَ فَعَلِمْنَا اَلَا اَيُّ تَوَلَّاهُ وَكَهْ فَصَّلَ لَكُمْ حَوَالَهُ عَلَىٰ مَا ذَكَرْنَا فِي الْآيَاتِ الْاُخْرَىٰ
 وَامَّا اَنْ يَسْ دَسْتِيمِ كَتَبْتُمْ اَنْ مَعْنَىٰ ذَلِ اَتَمَّ وَتَمَّ فَضْلُ كَمُ حَوَالَهُ سَبْتِ بَرَادَهُ دَكَرْ كَرِهَ شَدَه هَبْتِ دَرِ اَيَّاهِ دَكِرْ
 كَايَةِ لِمَا بَدَلَهُ وَغَيْرَهَا وَكَانَ سَبَبُ نَزْوِلِ هَذِهِ الْآيَةِ شَبَهَةَ الشُّرُوكِ لِحَيْثُ كَانُوا
 يَمَانِدُ آيَتِ سَرَهَ مَادَهُ وَغَيْرَ اَنْ دَبُورِ وَجْهَ نَازِلِ شَدَنِ اِنْ آيَتِ اَعْرَاضِ سَبَكِينِ چَ بُو دَكَرْ
 يَقُولُونَ لِلْمُسْلِمِينَ بِطَرِيقِ الْاِزْمِ اَنْتُمْ لَا تَأْكُلُونَ الْبَيْتَةَ وَقَدْ قَاتَلَهَا اللَّهُ وَتَأْكُلُونَ
 سَيَكْفُتُهُ بَرَايِ سُلَمَانِ بَطُورِ اِزَامِ كَمُ شَهْنِ خَوْرِيْدِ مَرْدَارِ اَوْ حَالِ اَكْ تَجْتَنِبُ كَشَهْتِ دَرِ اَضَا وَنَحْوِ
 مَا قَتَلُوا بِاَيْدِيكُمْ فَقَدْ رَجَحْتُمْ مَقْتُولَكُمْ عَلَىٰ مَقْتُولِ اللَّهِ فَاجَابَ اللَّهُ تَعَالَىٰ عَنْ ذَلِكَ
 اَنْ رَاكَ سَيَكْفُتُهُ اَزْ سَهَا خَوْرِيْسِ الشَّيْءِ غَابِ كَرِهَ دَكِرْ شَهْتِ خَوْرِيْسِ خَدَا اِيْحَا اِيْ خَدَايِ تَعَالَىٰ اَزْ اَنْ اَعْرَاضِ
 بِاَنَّ لِبَيْتَةِ كَرِهَ اَيْدِيكُمْ مَعَهَا اسْمُ اللَّهِ فَلِللَّهِ حُرْمَتُ وَلَكِنَّ الْمَوْقُودَةَ وَالْمُنْخَفِقَةَ وَالْمَرْقُودَةَ
 بَايَكُ تَجْتَنِبُ مَرَادُ كَرِهَ شَهْتِ بَوِيْ مَخْذَابِ اِيْ اَنْ سَدَمِ كَرِهَ وَجْهَانِ مَوْقُودَهُ وَنَخَفَقَهُ وَشَهْتِ دَكِرْ
 كَرِهَ قَتْلَ عَلَىٰ الْوَجْهِ الْمَادُورِ فِيهِ مَرَّةً لِّلَّهِ حُرْمَتُ مَا قَتَلْنَاهُ بِاَيْدِيْنَا اِنَّمَا صَحْلَا لَا اَنْ
 كَرِهَ شَدَه بَطُورِيْ كَرِهَ دَاكِرِيْ وَادَه شَدَهْتِ دَرِ اَنْ جَابِ خَدَا اِيْحَا اِيْ شَدَه وَنَحْوِ كَشَهْتِ اَزْ دَسَهَا خَدَا اِيْحَا اِيْ شَدَه
 قَتَلُوا وَقَعُ بَارِذِ اِنْ اَلَّهِ وَبَارِ الْوَجْهِ الْمَشْرُوعِ بِحَيْثُ خَرَجَ مِنْهُ الدَّمُ الْمُسْفُوحُ وَمَعَ ذِكْرِ
 كَشَهْتِ اَنْ وَقَعُ شَدَه كَمُ خَدَا مَوْافِقِ طَرِيقِ شَدَه بَطُورِيْ كَرِهَ اِيْحَا اِيْ اَنْ خَوْرِيْسِ مَوْافِقِ وَبَايَادُ كَرِهَ
 اسْمُ اللَّهِ لِحَيْثُ هَذَا وَنَحْوِ ذَلِكَ عَيْنُ التَّعْطِيَةِ كَرِهَ اَلَّهِ وَامَّا حَدِيثُ الْقَتْلِ
 نَامُ خَدَا اِيْحَا اِيْ كَرِهَ اِنْ اِيْحَا اِيْ اَنْ بَعِيْثِ تَعْطِيَةِ بَرَايِ كَمُ خَدَا اِيْحَا اِيْ تَقَرُّبِ قَتْلِ

فَمَا لَطَفَ وَهَمَّهِ لِأَنَّ الْكُلَّ مَعْنَى اللَّهِ سَوَاءٌ كَانَ بِكَ يَدِينَا أَوْ بِكَ يَدِينِي غَيْرَ مَا أَوْ مَكَاتٍ
 پس ملاحظه کنی است چرا که تحقیق همه است خدا را از بر دست که باشد قتل و دستها را از دستها غیر و یا بمر در ک
 حَقَّقَتْ أَنْفُسَهَا إِذْ لَا مَوْتَ عِنْدَ اللَّهِ لَا يَأْذُنُ اللَّهُ قَالَ تَعَالَى اللَّهُ يَتَوَكَّلُ الْإِنْسَانُ حِينَ
 بینی خود بر میت درک نزد ما که حکم خدا مستند بود خدای تعالی را حقین کند واضح از روی
 مَوْتُهُ لَوْلَا ذَلِكَ لَجَمَعَ أَهْلَ السُّنَّةِ وَالْجَاهِلِيَّةِ عَلَى أَنَّ الْقَوْلَ مِثْلُ لِأَحْلِيهِ هَذَا
 موت آن در ای بین تفاق که در اهل سنت و جماعت بر این که تحقیق مقول میت است باطل خود بکیر این
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ تَطَوَّلَ بِالْإِطْلَاقِ لَا تَأْخُذُ الْقَوْلَ بِتَعْيِيدِ الْآيَةِ بَلْ مَخْصَصَةٌ وَبَعْدَ التَّخْصِصِ
 و الله اعلم تطویل است بغير فائد و تحقیق مانعی کو نیم تعمیم است بلکه مخصوص است و بعد تخصیص
 الدَّرَجَةِ الْمَذْكُورَةِ دَاخِلَةً فِي الْآيَةِ كَمَا كُنْتَ مَبْتَدَأَةً وَلَا دَمًا وَلَا لَحْمًا خَيْرٌ وَلَا مَا
 ذبیح مذ کوره داخل است در آیت تحقیق ذبیح میت مردار و نه خون و نه گوشت خوک و نه آنچه
 أَهْلُ لَعْنِ اللَّهِ بِهِ وَلَا مُخْفِقَةٌ وَلَا مُوقِفَةٌ وَلَا مُدْرِكَةٌ وَلَا يَطِيئُهَا وَلَا مَا أَكَلَا
 یاد کرده شود بنام غیر خدا و می بخند کردن مرده و بسنگ مرده و طلاهای بی فایده مرده و زنجار زدن مرده و نه آنچه
 السَّبْعِ وَلَا مَا دَبَّحَ عَلَى النَّصَبِ وَلَا مَا قَصَدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ وَهُوَ ظَنُّكَ بَعْدَ
 در نه خود و نه آنچه فرج کرده شد بر نشان نه آنچه قصد کرده شد بوی تقرب بوی غیر خدا و این ظاهر است از روی علم
 الْإِفْتَاءِ بِمَجْرَمَاتِهَا تَدْخُلُ فِيهَا قَصْدُ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ وَمَا أَهْلُ لَعْنِ اللَّهِ بِهِ وَلَا
 قوی دادن بجهت ذبیح داخل میشود آن در آنچه قصد کرده شد تقرب بوی غیر خدا و آنچه آورده شود بنام غیر خدا و بوی و
 قَدْ تَقَرَّرَ أَنَّ الشُّكُوتَ فِي مَعْرَضِ الْبَيَانِ يُقِيدُ الْحَصْرَ فَظَاهِرٌ أَنَّ الظُّمَرَاتِ مُتَخَصِّصَةٌ فِي
 البته ثابت شده که قاضی شکی در مقام بیان فائد و حسب رسید به پس ظاهر شد که تحقیق حرمات منحصرا در
 الْمَذْكُورَاتِ فِي الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ وَأَقْوَالِ الْمُجْتَهِدِينَ وَالْإِيَادَةُ عَلَيْهِمُ الْخُفْرَةُ وَمِثْلُهَا
 اشیا مذ کوره در کتاب و حدیث و قولهای مجتهدین و زیادتیه بر اینها و مجاد کردن دین
 بِالذِّبْحَةِ الْمَذْكُورَةِ كَلَيْتَ دَاخِلَةً فِي شَيْءٍ مِنْهَا كَمَا لَا يَحْتَجُّ وَلَا مَعَالَهُ مَا وَقَعَ فِي
 و ذبیح مذ کوره میت داخل در چیزی از اینها چنانکه پوشیده و همچنین قولش و آنچه در قصه در

و الله اعلم
 ما ذكره من
 ما ذكره من
 ما ذكره من
 ما ذكره من

الْبَيْضَلِيُّ وَغَيْرُهُ مِنَ التَّفَاسِيرِ أَهْمُ قَالُوا وَمَا أَهْلُ بَيْدِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا رَفَعَ الصَّوْتُ
تفسير بیدای و غیر آن از تفاسیر که تحقیق ایشان گفته نمی باشد بگوید و سواد و

بِهِ عِنْدَ ذَوِيهِ الصَّنُوفِ كُنْتُمْ عَلَى جَرِي عَادَةِ الْمُشْرِكِينَ فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ وَلِلَّذِينَ يَفْقَهُوا
برای نزدیکان بخش رای ب پس منی است بیدای و شرکان در آن زمان بیدای منی بگوید

فِي التَّفَاسِيرِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرَ اسْمُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ وَبَيَّنَّ مَا صَدَّقَ بِهِ نَجْوَى التَّقَرُّبِ
در تفاسیر قدیم بیان آنچه ذکر کرده شونام غیر خدا بروی و بیان آنچه قصد کرده شونام بیدای نزدیک است

عَلِيٍّ لَّكَ مَشْرُكِي ذَلِكَ الزَّمَانِ كَانُوا مُخْلِصِينَ فِي الْكُفْرِ وَكَانُوا إِذَا قُصِدُوا
غیر خدا بیدای مشرک آن زمان بودند خالص در کفر و بودند و فیکه قصد میکردند

التَّقَرُّبِ بِدَلِيلِ هَيْئَةٍ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ دُكِرُوا عَلَيْهَا عِنْدَ الدَّجِيمِ اسْمُ ذَلِكَ الْغَيْرِ الْخِلَافُ
زادگی را بیدای جابوزی بس غیر خدا ذکر میکردند بران نزد فوج نام آن غیرا بخلات

مُشْرِكِي الْمُسْلِمِينَ كَأَنَّهُمْ مُخْلِطُونَ بَيْنَ الْكُفْرِ وَالْإِسْلَامِ بِقَصْدِ قُلُوبِ التَّقَرُّبِ بِالْإِسْمِ إِلَى
شرکان مسلمان پس تحقیق ایشان آیین میکنند میان کفر و اسلام پس قصد میکنند تقرب را بسبب فوج بس

عَلِيٍّ اللَّهُ وَيَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا وَقَدْ دُكِرَ فِي الدَّجِيمِ قَوْلُ كُفْرٍ صَدِيقٍ وَالتَّائِي كُفْرٌ صَدِيقٌ
غیر خدا و ذکر میکنند نام خدا را بران وقت فوج پس دل کفریت صامت دوم کفریت که مشرک

صَوْنَهُ الْإِسْلَامَ وَكَانُوا يَعْتَقِدُونَ أَنَّ لَاطِرَ قَوْلِ الدَّجِيمِ كَأَنَّهُ هَذَا سَوَاءٌ كَانَ الدَّجِيمُ اللَّهُ أَوْ
سورت اسلام و بودند که اعتقاد میداشتند اینکه میت را بی برای فوج کرا این برایت که باند فوج بر خدایا

بَعْدَ اللَّهِ وَقَدْ تَحَرَّى هَذِهِ الْعَادَةُ فِي زَمَانِنَا أَيْضًا فَأَقْرَبُ شَيْءٍ أَنَّ فُلَانًا كُنْتُ
برای غیر خدا و البته جاری شده است این عادت در زمان ما نیز پس تحقیق ایشان شبه میکنند که تحقیق فلان فوج

بَقَرَةَ لِأَجْلِ الشَّيْءِ أَحْمَدُ كَيْدٍ مَثَلًا سَوَاءٌ ذَكَرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ خَيْرٌ أَمْ لَا
کام را برای سید احمد کبیر مثلا برابر است که ذکر کنند نام خدا را بروی نزدیک است

السَّكِينِ أَوْ لَا لِأَنَّ كِتَابَ رَبِّكَ هُوَ الَّذِي نَزَلَ فِي مُقَابَلَةِ الْمُشْرِكِينَ وَالْمُسْلِمِينَ
کار و یا نه تحقیق کتاب پروردگار کتابت که نازل شده و در مقابل شرکان و مسلمانان

۴
 در این باب
 در بیان
 در بیان
 در بیان

لا یستقر بون کلام حقیقه الی غیر الله لا یقر بکلام کلامها و القول بان معنی التقریب الی
 تقرب می کند بزرگ کردن جانشین و غیره که بجهت محقق شدن کتبهای او نفس باینکه معنی تقرب بسوی
 غیر الله فتعذر الیه بسم غیر الله ایضا من محذور علیه نعم اقام صاحب البصائر و فی
 غیر خدا صوره دادن جانوست بنام غیر خدا نیز از غرضات محبت کبری قائم کرد صاحب بیضاوی
 للصنف مقام غیر الله تنبیها علی ان المقصود بالخطاب هم المسترکون لا یقر کلاما
 فقط بجهت مقام غیر الله برای آگاه کردن بر اینکه محقق مقصود خطاب مشرک است زیرا که البصائر و فی
 لیستحق این هدیه اکرام و ولیکن المراد تخصیص لغیریه علی ما ذهب الیه عطاء و قد
 حلال میدهند این امور را و نیست مراد خاص کردن غیر بجهت بیار بجهت است بسوی آن عطا و کول
 و احسن و الشیخی و سعید بن المسیب بحث ابا حوا و حجة الضرانی اذا سئل علیها
 حسن کبر و نفس و سعید بن مسیب جاسک که بیاح و تهذیب و غیره را و بیک نام کبر و بران
 باسم المسیح که نه خلاف مذهب الاثمه مالک و ابو حنیفه و الشافعی رح
 بنام مسیح چه محقق این خلاف مذهب اما بجهت یعنی امام مالک و امام ابو حنیفه و امام شافعی
 قائم القفوا علی حرمتها عملا بطاهر الحق و نظریه کیف قطعوا دابر النبیة
 پس محقق ایشان اتفاق کرده بر حرمان جیمیت من کردن این آیه پس بدین بجهت نیست را
 فی حل الذبیحة و حرمتها و الا فکیف اتفق الاثمه الثلاثة علی حرمة الذبیحة
 و حرمت ذمیم و حرمت آن و الا سبیل چگونه اتفاق میکردند بر سه امان بر حرمت ذمیم
 باسم المسیح لان الضرانی یعنی بالمسیح الله و قال ان الله هو المسیح ابن مریم و هم
 بنام مسیح چه محقق نیستند از راه نمیکند مسیح خدا را و گفت ضرانی بجهت خدا هیچ است پس نمکن
 و اما قولی و ما وقع فی الهدایه و یکره ان یدکر مع انهم الله تحت شتیئا اخر و هو ان
 و اما قول جیب و آنچه واقع شده و در هدیه و کرده است ذکر کردن با هم خدا تعالی جیمیه و دیگر و او این
 بقول عند الذبیحة المذبح من ذل و هذه ثلث مسائل احدها ان یدکر مع
 بگوید وقت ذبح کردن خدا یا قبول کن از ظان و این سه سلسله اندکی آنکه ذکر کند بطریق ذیل

لَا مَعْطُوفٌ فَتَكْرَهُ وَلَا يَخْرُجُ مِنَ الذَّيْجَةِ وَهُوَ الْمُرَادُّ بِمَا قَالُوا وَنُطِيرُهُ أَنْ يَقَالَ لِيَسْمِيَ اللَّهَ مُحَمَّدًا رَسُولًا

بطور عطف پس کمرہ میثود و حرام می شود و نجیہ او مردست با نچ گفت و نظیرش آنکه گفته شو بسم اسم محمد رسول

اللّٰهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَ رَبِّهِ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَ أَيْدِيهِمْ وَلَا يُحِيطُ بِشَيْءٍ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

ابن حقیق شرکت یافته شد پس تشوُّج واقع برای غیر خدا اگر آن تحقیق کرده میشود و سبب و شدت مقدار از او

بُيُوتِ الْحَرَمِ وَالثَّانِيَةُ أَنَّ يَدَكُمْ مُوَصُولًا عَلَى وَجْهِ الْعُطْفِ وَالشَّرْكَاءُ بَأَنَّ يَقُولُ

بصوت حرام و صوت دوم آنکه ذکر کند بطور وصل بر طریق عطف و شکرک باین طور که بگوید

بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمِ فُلَانٍ أَوْ يَقُولُ بِسْمِ اللَّهِ وَفُلَانٍ أَوْ بِسْمِ اللَّهِ وَمُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ بِكُفْرٍ

واجب بسم الله اسم فلان يا بكويد بسم الله وفلان يا بسم الله وعمر رسول الله بكبره

الدَّالِّ فَحَرَّمَ الذَّبِيحَةَ لِأَنَّهُ أَهْلٌ بِهِ لِعِزِّ اللَّهِ وَالثَّالِثَةُ أَنْ يَقُولَ مَقْصُودًا عَنْهُ صَوْرَةٌ

دال محمد پس حرام میشود و بجایه چه تحقیق نشود داده اند بوی برادر خرد و صفت سوم آنکه کجوبد بطریقین نام آنند و صفت

وَمَعْنَى بَارٍ يَقُولُ قَبْلَ التَّسْمِيَةِ وَقِيلَ أَنْ يَضَعَهُ الدَّيْحَةُ وَبَعْدَ الذَّبْحِ وَهَذَا كَمَا بَيَّنَّ الْمَسَامِدُ

و معنی باین طور که گوید پیش از سبب آمدن گفتن پیش ازین که بزرگترین علت و سبب و یا بعد ازیم و این باکی نیست بوی چه مردوست

أَبُو النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ بَعْدَ الذَّبْحِ اللَّهُمَّ قَبِّضْ هَذِهِ عَنْ أُمَّةٍ مُحَمَّدٍ مِنْ سُلَاطَةٍ

که بیجا میبرد و نمود بعد از آن کردن خدا یا قبول کن این نسخه را از طرف حضرت محمد از کسی که گواهی میفرماید

بِالْوَحْدَانِيَّةِ وَلِيَّ بِالْبَلَاغِ وَالشَّرْطُ هُوَ الذِّكْرُ الْخَالِصُ الْحُرُّ عَلَى مَا قَالَ ابْنُ مَسْعُودٍ

بوجود است و مدار سایندهن احکام و شرط نه بجز آن ذکر خالص است صرف نذر انچه گفت این مسعود

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حُرْمًا وَالتَّائِمَةُ أَنْتَهَى مَا فِي الْهَدَايَةِ صَدْرُهَا فِيمَا ذَكَرْنَا مِنْ أَنْ قَصَدَ

منه را در غایت کمال رساند و با تمام شد بخود و به این اوست این ذکر که در دوح از بزرگ تحقیق الاز

التقرب إلى عبد الله في هذه الساعة كان بطون الاستقلال أو بطون التوكلية

تقریباً بیست و پنج سال بعد از آنکه در این شهر متولد شدیم

عرب بسوی غیر محارم کشیده است برای تجیر یا بخت که باشد قصد لعرب بطور اطفال یا بطور شرف

لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

ناری اگر ذکر کند ذکر کردن جابر بن قسود تقرب بسبب غیر خدا پس تفصیل است پس اگر ذکر کند

مَوْصُولًا لَا مَقْطُوعَ بَيِّنَةٍ مِثْلًا أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَقْبَلُ مِنْ فُلَانٍ
بطریق وصل نه بطریق عطف کرده میباید بجهت مثلا اینکه بگوید ذابح بسم الله محمد رسول الله والله يقبل من فلان

وَلَا يَحْرُمُ الذَّبْحُ لِعَدَمِ قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ وَإِنَّمَا كَرِهَ لِحُلِّ مُشَاجَهَتِهِ فِي ذَلِكَ
و حرام نمی شود ذبح بجهت نه بودن قصد تقرب بسوی غیر خدا و جز این نیست که در مذبحیت مشابست آن در

يَذْكُرُ اسْمَ غَيْرِ اللَّهِ بِقَصْدِ التَّقَرُّبِ وَلَوْ ذَكَرَهُ مُقْطُوعًا حَرَمٌ أَيْضًا وَأَنْ لَوْ كُنْ فِيهِ مَعْنَى
بذکر نام غیر خدا باراده تقرب و اگر ذکر کند او را بطریق عطف حرام شود نیز اگر چه نیست در آن معنی

التَّقَرُّبِ لِكَمَّةٍ صَدْرِيٍّ فِي الشَّرْكِ وَالصَّرِيحُ لَا يَحْتَاجُ إِلَى التَّيْسَةِ وَإِذَا ذَكَرَ مَقْصُوعًا
تقرب لیکن وی محبت در شرکت و صریح محتاج نمی باشد بسوی نیست و وقتی که ذکر کند صلوحه

لَا يَطْرُقُ الْعُطْفُ وَلَا يَطْرُقُ الْوَصْلُ لَأَنَّ ذِكْرَهُ وَلَا يَحْرُمُ لِانْتِفَاءِ الْمُشَاجَهَةِ صَوْرَةً
نه بطریق عطف و نه بطریق وصل کرده نشود و نه حرام شود بجهت نه بودن مشابست از روی

مَعْنَى مِثْلًا أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَتَوَقَّفَ ثُمَّ قَالَ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ غَيْرِ قَصْدٍ
معنی مثلا اینکه بگوید ذابح بسم الله و توقف کرد و باز گفت محمد رسول الله بدون قصد

التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَإِذَا عَرَفْتَ مَعْنَى هَذَا الْكَلَامِ عَرَفْتَ أَنَّ صَاحِبَ الْهَدَايَةِ وَضَعَ
تقرب بسوی غیر خدا و وقتی که شناختی این کلام را شناختی اینکه تحقیق صاحب هدایه بنا بر اینست

الْمَسْئَلَةُ فَمَا إِذَا لَوْ كُنْ لَمْ يَذْكُرْ تَقَرُّبًا بِقَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَى الْغَيْرِ بَلْ ذَكَرَ الْحُرْمَةَ فَهُوَ غَيْرُ
مسئله را در آنچه تنبیه باشد که در نزد یک باراده تقرب بسوی غیر خدا بلکه تذکر خالی پس بکسوت

عَنْ مَسْئَلَتِنَا الْمَوْضُوعَةِ فِيمَا قَصْدُ التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ فَإِنَّهَا حَرَامٌ مُطْلَقًا عَرَفْتَ أَيْضًا أَنَّ
از مسئله انبیا و نه شده است در آنچه قصد کرده شود تقرب بسوی غیر خدا پس البته آن حرامست مطلقا و شما نیز باید تحقیق آنچه

وَقَعَ فِي التَّفْسِيرِ الْأَحْمَدِيِّ مِنْ تَفْرِيعٍ قَوْلِهِ عَلَى مَا وَقَعَ فِي الْهَدَايَةِ وَنَقَلَ عَنْهُ فِي
واقع شده در تفسیر احمدی از تفریع قولش بر آنچه واقع شده در هدایه و نقل کرده آن

ذَلِكَ التَّفْسِيرُ كَمَا ذَكَرْنَا وَهُوَ قَوْلُهُمْ هُنَا عَلِمْنَا أَنَّ الْبَقْرَةَ السَّادَةَ لِلْأَوْلِيَاءِ
و تفسیر همانست که ذکر کردیم و او قول اوست و از ایجاد شده شد که تحقیق که او مذکر کرده شده بر اولیا

کما هو الرسم في زماننا حلال طيب لانه لم يذكر اسم غير الله وقت الذبح وان كانوا
چنانکه اور رسم است وقت ما حلال است پاکیزه و چنانچه ذکر کرده شد نام غیر خدا وقت ذبح کردن اگر چه انسان
يُنَادُوا وَلَهُمْ اِشْتِهَاءٌ مِّنْهُ عَلَى الْغَفْلَةِ عَنْ قَوْلِ صَاحِبِ الْهَدَايَةِ وَهُوَ قَوْلُهُ وَالْثَالِثَةُ
نذر میکنند برای اولیا نام شد بمناسبت بر غافل بودن از قول صاحب هدایه و او قول دومی و صوت سوم

ان يقول مضموناً عنه صوته ومعنى أه فإن الأفضال المعنوي كيف يصح إذا
 كجواب قوله از و از روی صیوت و معنی الخ للجن افضال منزهة چگونه مضمون میشود و قیتکه

كَانَ النَّذْرُ لِلْأَوْلِيَاءِ فَإِنَّهُ عَيْنُ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ فَنِيَّةُكُمْ دَائِمَةٌ إِلَى وَقْتِ الذَّبْحِ فَلَا
بَاشَدَ نَذْرٍ بَرَاءِي أَوْ لِيَا مِسْ حَقِيقَ نَذْرٍ لَعِينَهُ تَقَرُّبُ مَسْ بَسْمِ غَيْرُ ذَٰلِكَ نِيَّةِ أَوْ شَأْنٍ شَيْئًا وَتَشْرُجُ مِسْ

انفصال معنی اصلاً لما تقر فی قواعد الفقہ من استدامة النية الى الخیر العمل ایضاً
مفصل از روی معنی هرگز برای آنچه ثابت شده در قواعد فقہ از همیشه ماندن نیت تا آخر کار و نیز

مَنْبَغِي عَلَى عَدَمِ الْفَرْقَيْنِ الذَّكَرِ الْمَجْمُوعِ الَّذِي وَضَعَ صَاحِبُ الْهُدَايَةِ مَسْئَلَةً فِيهِ وَبَيْنَ
مَنْبَغِي سِتِّ بَرَنَه فَرْقِ كَرُون مِيَانِ ذَكَرِ صَرَفِ أَكْثَرِ نِهَادِ هَسْتِ صَاحِبِ پَرَايِه مَسْئَلَهُ رَاوَرَانِ وَ مِيَانِ

مَا قَصْدِيهِ التَّقَرُّبُ إِلَى خَيْرِ اللَّهِ الَّذِي وَضَعْنَا الْمَسَلَةَ فِيهِ وَأَيْنَ هَذَا مِنْ ذَلِكَ كَمَنْعِي
اِنْجِه قصد کرده شود نبوی تقرب بسوی غیر خدا که بنا داریم مسله را در آن و کماست این از آن پس منعت

عَلَى الْغَفْلَةِ عَنْ مَعْنَى التَّقَرُّبِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ وَتَوْفِيقِهِمْ دُخُولَ الْبَقَرَةِ الْمُنْدُودَةِ فِيهَا قَصْدٌ بَيِّنٌ
 بِرِخَافِ بَدُونِ اَزْ مَعْنَى تَقَرُّبِ بَسُو ی غیر خدا و بهم کردن داخل شدن گا و نذر کردیده شده و آنچه قصد

التَّقَرُّبُ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَلَيْسَ لَكَ بِهِمْ أَلْكُفٌ لَّحَوْمِهَا وَهَيْبَتُهَا لَكُمْ وَإِنْ بَعْضُ الظَّنِّ

لَا تَحْمِلُوا سِدْمَةَ النَّبِيِّ إِنَّمَا تَكُونُونَ إِذَا لَمْ يَوْجَدْ الْمَنَافِي وَهَمُّهَا قَدْ وَجَدَ الْمَنَافِي وَ

هو ذكر الله صراحة وعن قول صاحب الهداية بان يقول قبل التسمية وقبل ان
اوذكر خدات مرجا وانقول صاحب الهداية بان طور كوريش اسم الله فتن ومن انبيك

يُصْجَعُ الدَّيْجَةُ فِي نَفْسِهِ قَوْلُهُ صَوَاعِدٌ وَمَعْنَى كَأَن تَرَى لَوْ أَنَّ أَحَدًا اعْتَقَ أَوْ طَلَّقَ
بِرَأْسِهِ بَدَنَ بَيْنَ دُجَيْدٍ وَتَفْسِيرُ تَوْشِيهِ صَوَاعِدٌ مَعْنَى أَيَّامِي بَيْنِي كَأَن تَحْتَقِقَ كَسْرَ أَرَادَ كَرْدَ يَطْلُقُ وَادَو
أَوْ أَقْرَأَ وَبَالَغَ وَاسْتَشْنَى بِالْقَلْبِ كَيْفِي لِعَتَا فَاوْطَلَا فَاوْطَلَا وَابْعَا حَجْمَ الْعَطَا
يَا أَقْرَأَ كَرْدَ يَفْرُخُ وَتَشَارُكَ لَعَنَ وَدَلَّ نَائِدَهُ نَوَازِدَ كَرْدَنَ وَطَلَّقَ وَاقْرَأَ وَفَرَضَ مَرْتَازِي لَفْظُ
مَعْنَى فَلَمَّا كَانَتْ لَهُ فِي الْأَحْكَامِ قُلُوبًا هَذَا وَالْعَاقِلُ يَكْفِيهِ الْإِسَارَةُ وَلَمَّا أَقْصَرَ
مَعْنَى بَسْ بَرَأَيْنِ مِثْلَ تَرْجَمِي وَدَعْلَامِ بَسْ مِثْلُ بَرَأَيْنِ مِثْلُ الْكَفَايَةِ يَكْفِيهِ الْإِسَارَةُ وَبَرَأِي بَيْنَ مَعَارِضَ
عَلَى هَذَا الْقَدْرِ مِنْ بَيَانِ أَعَالِي طَهْرِهِ وَلَا يَحْتَقِقُ عَلَى لَكُنَّا مِلَّ أَعَالِي طَهْرِهِ الْمَرْكُوكِ
بَرَمِينَ قَدَرِ أَزْيَانِ غُلِيْمَاهَا سَوَاوِ وَبُوشِيدَهُ نَمُزْ بِرَمَالِ كُنْدَ غُلِيْمَاهَا وَكَذَلِكَ
وَأَدْلَهُ حَلْمًا الْغَيْرُ الْمُدْكُوفَةُ وَاللَّهُ الْمُؤَقِّفُ لِلصَّوَابِ وَهَيْدِي مَرْتَبَتِي إِلَى حَرَمِهِ
وَوَلِيكِي جَوَابَهَا كَذَلِكَ كَرْتَنَدَنَ وَخَدَا تَوْفِيْقَ دَنِبْدَهْتِ بَرَأِي صَوَابِ وَهَيْدِي يَكْفِيهِ كَرَامَتُهُ
مُسْتَقْبَلُهُ وَكَأَنَّهُ الْمَرْجِعُ وَالْبَابُ جَوَابُ أَعْرَاضَاتِ مَذْكُورَةٍ أَرَادَ أَنَّ حَصْرَ
رَأْسَ وَبَشِيرَتِي أَوَّلِيَّتِي وَبَارَكْتَ
سَاهُ عَبْدُ الْعَزِيزِ مُحَمَّدٌ وَهَلْهُوَ قَدْسُ سِرِّهِ الْعَبْدُ قَوْلُهُ ذَا بَعْضِ غَيْرِ نَوَايِ
بَاشَدَ آهُ ذَا بَعْضِ نَحْوِهَا بَدُوْدَ الْأَوَكِيلِ نَوَايِ وَنَاسَبُ أَوَّلِيَّتِ مَوْكَلٍ مُنِيبٍ وَرَحْلٍ وَحَرَمِ
نَايِرِ خَوَابِرِ كَمَا فِي الْأَمْتَةِ قَوْلُهُ وَمَا مُصْدِرُهُ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ تَخْصِيصُ هَذَا
بِهَاجَا نَكْدَ وَرَاحِيَةِ سَهْلٍ وَحَسْبُهُ يَكْتَفِيهِ وَهُوَ سَوْدُ بَوِي تَقَرُّبُ سَبْخِ غَيْرِ خَدَا حَاسَمِ كَرَامَتِ
الْفَرْخِمْ يَنْبُتُ بَلْ الْكِتَابِ إِلَّا إِذَا حُمِلَ قَوْلُهُ لَعَنَ وَمَا أَهْلُ لَعْنِ اللَّهِ بِهِ عَلَيْهِ فَيَكُونُ
فَرْوَانَتِ شَدَهْتِ أَرْوَانِ كَرْدِ فَيَكُونُ حَلْ كَرْدَ شَدَ قَوْلِ أَوَّلِيَّتِي وَبَارَكْتَ
ذِكْرُهُ نَكْرَارًا وَلَا بَلَّاسَةً إِلَّا إِذَا حُمِلَ قَوْلُهُ لَعَنَ مَنْ فَرَحَ لَعْنِ اللَّهِ عَلَى هَذَا
ذِكْرِهِ كَرْدَ وَنَحْوِهَا كَرْدِ مَنِيكَ حَلْ كَرْدَ شَدَ قَوْلِ خُزْمَتِ بَرَكَنِي كَرْدَ بَرَأِي غَيْرِ خَدَا بَرِنِ
لَكِنْ فِيهِ أَنَّهُ لَا يَدُلُّ عَلَى حُرْمَةِ الْمُدْعَى بَلْ عَلَى حُرْمَةِ الدَّاعِي كَمَا إِذَا دَجَّ شَاهُ
لَكِنْ دَرِنِ حَلْ نَحْوِهَا كَرْدِ مَنِيكَ حَلْ كَرْدَ شَدَ قَوْلِ خُزْمَتِ بَرَكَنِي كَرْدَ بَرَأِي غَيْرِ خَدَا بَرِنِ
مَنْصُوبٌ وَحَسْبُهُ قِيمَتُهُ قَوْلُهُ وَالْعَالَمُ مُنْصَبٌ مِثْلُ أَوَّلِيَّتِهِ الْبَاقِيَةِ وَكَوْطُنَا
مَنْصُوبٌ وَتَوَانِ وَدَعْلَامِ بَسْ مِثْلُ بَرَأَيْنِ مِثْلُ الْكَفَايَةِ يَكْفِيهِ الْإِسَارَةُ وَبَرَأِي بَيْنَ مَعَارِضَ

وَالْقَوْلُ فِي تَفْسِيرِ
بَيْنَ دُجَيْدٍ وَتَفْسِيرُ
تَوْشِيهِ صَوَاعِدٌ
مَعْنَى أَيَّامِي
بَيْنِي كَأَن تَحْتَقِقَ
كَسْرَ أَرَادَ كَرْدَ
يَطْلُقُ وَادَو
أَوْ أَقْرَأَ وَبَالَغَ
وَاسْتَشْنَى بِالْقَلْبِ
كَيْفِي لِعَتَا فَاوْطَلَا
فَاوْطَلَا وَابْعَا
حَجْمَ الْعَطَا
يَا أَقْرَأَ كَرْدَ
يَفْرُخُ وَتَشَارُكَ
لَعَنَ وَدَلَّ نَائِدَهُ
نَوَازِدَ كَرْدَنَ
وَطَلَّقَ وَاقْرَأَ
وَفَرَضَ مَرْتَازِي
لَفْظُ مَعْنَى
فَلَمَّا كَانَتْ لَهُ
فِي الْأَحْكَامِ
قُلُوبًا هَذَا
وَالْعَاقِلُ يَكْفِيهِ
الْإِسَارَةُ
وَلَمَّا أَقْصَرَ
مَعْنَى بَسْ
بَرَأَيْنِ مِثْلَ
تَرْجَمِي وَدَعْلَامِ
بَسْ مِثْلُ بَرَأَيْنِ
مِثْلُ الْكَفَايَةِ
يَكْفِيهِ الْإِسَارَةُ
وَبَرَأِي بَيْنَ
مَعَارِضَ
عَلَى هَذَا
الْقَدْرِ مِنْ
بَيَانِ أَعَالِي
طَهْرِهِ وَلَا
يَحْتَقِقُ عَلَى
لَكُنَّا مِلَّ
أَعَالِي طَهْرِهِ
الْمَرْكُوكِ
بَرَمِينَ قَدَرِ
أَزْيَانِ غُلِيْمَاهَا
سَوَاوِ وَبُوشِيدَهُ
نَمُزْ بِرَمَالِ
كُنْدَ غُلِيْمَاهَا
وَكَذَلِكَ
وَأَدْلَهُ
حَلْمًا الْغَيْرُ
الْمُدْكُوفَةُ
وَاللَّهُ الْمُؤَقِّفُ
لِلصَّوَابِ
وَهَيْدِي
مَرْتَبَتِي إِلَى
حَرَمِهِ
وَوَلِيكِي
جَوَابَهَا
كَذَلِكَ
كَرْتَنَدَنَ
وَخَدَا
تَوْفِيْقَ
دَنِبْدَهْتِ
بَرَأِي
صَوَابِ
وَهَيْدِي
يَكْفِيهِ
كَرَامَتُهُ
مُسْتَقْبَلُهُ
وَكَأَنَّهُ
الْمَرْجِعُ
وَالْبَابُ
جَوَابُ
أَعْرَاضَاتِ
مَذْكُورَةٍ
أَرَادَ
أَنَّ
حَصْرَ
رَأْسَ
وَبَشِيرَتِي
أَوَّلِيَّتِي
وَبَارَكْتَ
سَاهُ
عَبْدُ
الْعَزِيزِ
مُحَمَّدٌ
وَهَلْهُوَ
قَدْسُ
سِرِّهِ
الْعَبْدُ
قَوْلُهُ
ذَا
بَعْضِ
غَيْرِ
نَوَايِ
بَاشَدَ
آهُ
ذَا
بَعْضِ
نَحْوِهَا
بَدُوْدَ
الْأَوَكِيلِ
نَوَايِ
وَ
نَاسَبُ
أَوَّلِيَّتِ
مَوْكَلٍ
مُنِيبٍ
وَرَحْلٍ
وَحَرَمِ
نَايِرِ
خَوَابِرِ
كَذَا
فِي
الْأَمْتَةِ
قَوْلُهُ
وَمَا
مُصْدِرُهُ
التَّقَرُّبُ
إِلَى
عِزِّ
اللَّهِ
تَخْصِيصُ
هَذَا
بِهَاجَا
نَكْدَ
وَ
رَاحِيَةِ
سَهْلٍ
وَ
حَسْبُهُ
يَكْتَفِيهِ
وَهُوَ
سَوْدُ
بَوِي
تَقَرُّبُ
سَبْخِ
غَيْرِ
خَدَا
حَاسَمِ
كَرَامَتِ
الْفَرْخِمْ
يَنْبُتُ
بَلْ
الْكِتَابِ
إِلَّا
إِذَا
حُمِلَ
قَوْلُهُ
لَعَنَ
وَمَا
أَهْلُ
لَعْنِ
اللَّهِ
بِهِ
عَلَيْهِ
فَيَكُونُ
فَرْوَانَتِ
شَدَهْتِ
أَرْوَانِ
كَرْدِ
فَيَكُونُ
حَلْ
كَرْدَ
شَدَ
قَوْلِ
أَوَّلِيَّتِي
وَبَارَكْتَ
ذِكْرُهُ
نَكْرَارًا
وَلَا
بَلَّاسَةً
إِلَّا
إِذَا
حُمِلَ
قَوْلُهُ
لَعَنَ
مَنْ
فَرَحَ
لَعْنِ
اللَّهِ
عَلَى
هَذَا
ذِكْرِهِ
كَرْدَ
وَ
نَحْوِهَا
كَرْدِ
مَنِيكَ
حَلْ
كَرْدَ
شَدَ
قَوْلِ
خُزْمَتِ
بَرَكَنِي
كَرْدَ
بَرَأِي
غَيْرِ
خَدَا
بَرِنِ
لَكِنْ
فِيهِ
أَنَّهُ
لَا
يَدُلُّ
عَلَى
حُرْمَةِ
الْمُدْعَى
بَلْ
عَلَى
حُرْمَةِ
الدَّاعِي
كَذَا
إِذَا
دَجَّ
شَاهُ
لَكِنْ
دَرِنِ
حَلْ
نَحْوِهَا
كَرْدِ
مَنِيكَ
حَلْ
كَرْدَ
شَدَ
قَوْلِ
خُزْمَتِ
بَرَكَنِي
كَرْدَ
بَرَأِي
غَيْرِ
خَدَا
بَرِنِ
مَنْصُوبٌ
وَ
حَسْبُهُ
قِيمَتُهُ
قَوْلُهُ
وَالْعَالَمُ
مُنْصَبٌ
مِثْلُ
أَوَّلِيَّتِهِ
الْبَاقِيَةِ
وَ
كَوْطُنَا
مَنْصُوبٌ
وَ
تَوَانِ
وَ
دَعْلَامِ
بَسْ
مِثْلُ
بَرَأَيْنِ
مِثْلُ
الْكَفَايَةِ
يَكْفِيهِ
الْإِسَارَةُ
وَبَرَأِي
بَيْنَ
مَعَارِضَ

لكن في الخصائص الاخرى كدلائل الطينة مثل اخبار الاحاد وقياسات المجتهدين النورية
ليكن جاري بشروط ان تم بسند كدلائل طينة مانع اخبار اعماد وقياسات مجتهدين كرسا نداء
الى محرمها فلا يقيد بلاق الاية والتمسك بها في معارضة قياسه **قول** اما عدم
سبوي تحريم خصيات بين مني وثلاث آيات دليل كرفن آيات در مقابل قياسها مجتهدين اما دخول شدن
في قياس سبوي قصد به التقرب الى غير الله فظاهر هذا محذور من لان ما اهل به لغير
وغيره مني كسبوي آيات كدند وكرده تقرب سبوي غير خدا بطلان است این قول خود من است بختن ان لغير
الله ان حصل على ما قصد به التقرب الى غير الله فعدم دخولها فيه ليس بظاهر
اسد اگر حل كرده شود بر چیزی كه اراده كرده شود بوي تقرب بوي غير خدا پس داخل شدن سبوي در ان بطلان
قول فانه عبارة عن الذبيحة التي لم يقصد آه هذا ليس بمدلول لغوي لقوله
قوله پس بختن بوي عبارت از ذبيحة كه مقصد نباشد اين نيت منفي لغو سے برای توسل
سا قصد به التقرب لغير الله فليس وجه دلاله هذا اللفظ على هذا المعنى وانه
ما قصد به التقرب لعينه اسد پس يك بيان كند شود وجه دلاله كرفن اين لفظ بر منفي و اگر نه
فهم كره و على قائله كيف والا فحقيقة يقصد بها التقرب الى الله ويقصد كل محرم
پس ان معنى ثروت بطلان چگونه در حاليكه قرباني قصد كرده ميشود بوي تقرب سبوي خدا قصد كرده ميشود و
ايضا فاذا اجتمع قصد التقرب وقصد الاكل في التقرب الى الله ففي التقرب
قرباني نيز من قبلك جمع شده قصد تقرب وقصد خوردن در تقرب سبوي خدا پس در تقرب
الى الغير اولى **قول** بل قصد به الدفع الى الغير آه ما اذا اراد بالغير فليبين حتى
سبوي خدا بطلان اولي جمع خواهند شد بلكه قصد كرده شده است بود دفع كردن سبوي غير خدا اراده كرده است بغير
شككم عليه **قول** بنية غير الله لكن لا بنية التقرب به الى ذلك للغير بل
كلام سيم برادران قول بنية غير خدا ليكن نه بنية تقرب بديع سبوي آن غير
بنية اكله واستفادته بل المحر فلو ان منشاء اشتباه هذا السائل انه لا يعرف
بنية خود من دفع كردن بوي پس معلوم شد كه بختن سبوي اين سائل است كه بختن بوي نيكند

۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

[illegible]

11-11-11

اِذَا اَكَلَ الضَّعِيفُ مِنْ لَيْسَ اَكْلًا لِلدَّيْمِ فَجَبُّ عَلَى هَذَا اَنْ يَكُونَ ذَبْحَةُ الْقَصَابِ وَالْوَلَا يُقَرُّ
 بِخُرُونِ مِثْلِ خُرُونِ زَوَاجٍ بَلْ لَيْسَ بِشَيْءٍ يَنْبَغِي تَقْدِيرُهُ بِذَبْحَةِ قَصَابٍ وَوَلَيْهِ
 وَالْأَعْرَاسُ وَالضَّيَاقَاتُ كُلُّهَا مُحَرَّمَةٌ **قوله** وَإِنْ لَمْ يَقْدَرْهَا لَيْسَ كُلُّهَا الْمُرَادُ بِالْأَكْلِ
 دَرَسُهَا وَصِيَابُهَا بِهَرَامِهَا وَكَرْمِهَا نَكْرُذِيَّةٌ لَا تَجُوزُ وَمَرَادُ خُرُونِ
 إِذَا اَكَلَ الدَّيْمِ أَوْ غَيْرُهُ فَإِنْ كَانَ الْأَوَّلُ كَانَ ذَبْحَةُ الْقَصَابِ وَالْوَلَا يُقَرُّ
 بِخُرُونِ زَوَاجٍ بَلْ لَيْسَ بِشَيْءٍ يَنْبَغِي تَقْدِيرُهُ بِذَبْحَةِ قَصَابٍ وَوَلَيْهِ
 مُحَرَّمَةٌ دَاخِلَةٌ فِي هَذِهِ الْقِسْمِ لَا فِي الْقِسْمِ الْأَوَّلِ وَإِنْ كَانَ الْمُرَادُ اَكْلَ الْعَقْدِ فَيَكُونُ
 حَرَامٌ دَاخِلٌ فِيهِ تَمَّ نَدْوَسُهُ أَوَّلًا وَكَرْمُهَا مَرَادُ خُرُونِ غَيْرِ زَوَاجٍ بَلْ لَيْسَ
 أَنْ تَكُونَ لِلدَّيْمِ كَمَا فِي الْخَبَرِ كَمَا أَنَّ الْحَرَامَ وَالنَّدْوَسَ لِلْعَقْدِ وَكَذَلِكَ
 أَيْدِيهِمْ فِي ذَبْحَةِ حَرَامِ مَنْعَاتِ حَرَامٍ وَنَدْوَسُهَا كَمَا نَدْوَسُهَا فِي الْخَبَرِ وَنَدْوَسُهَا
 كَقَارَةِ الْخَبَرِ يَا بَنَاتُ كُلُّهُنَّ مُحَرَّمَاتٌ وَأَيْضًا فَإِنَّ الْعَقْدَ كَانَ
 كَقَارَةِ بَنَاتِهَا أَيْ هَرَامُهَا حَرَامٌ وَنَدْوَسُهَا كَرْمُهَا بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا
 حَلَالٌ بَلْ يَكُونُ بِهَذَا أَيْ ذَبْحَةُ حَرَامٍ وَكَرْمُهَا أَيْ حَرَامٌ بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا
 مَدَارُ الشَّرْعِ إِذَا اَكَلَ حَرَامٌ سَاقِطٌ عَنْهُ **قوله** وَلَيْسَ بِشَيْءٍ يَنْبَغِي
 أَصْلُ بَرَاءَتِهِ فِي حَرَامٍ سَاقِطٌ عَنْهُ بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا كَرْمُهَا بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا
 لِلْعِظَامِ هَذَا مَا يَقْتَضِي مِنْهُ الْعَبْرَةُ بِهَا أَنَّ السَّيِّدَ إِذَا كَبَّرَ هَلْ هُوَ خَارِجٌ
 بِرَأْيِ بَنَاتِهَا أَيْ بِرَأْيِهَا أَيْ بِرَأْيِهَا أَيْ بِرَأْيِهَا أَيْ بِرَأْيِهَا أَيْ بِرَأْيِهَا
 فِي الْعِظَامِ أَمْ لَا فَإِنْ قَالَ بَلْ لَيْسَ بِشَيْءٍ يَنْبَغِي تَقْدِيرُهُ بِذَبْحَةِ قَصَابٍ وَوَلَيْهِ
 وَنَدْوَسُهَا كَرْمُهَا بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا كَرْمُهَا بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا
 الْحَرَمَاتُ وَقَدْ نَقَلَ سَابِقًا مِنَ التَّفْسِيرِ الْأَحْمَدِيِّ أَنَّهَا وَاجِبٌ هُوَ أَيْضًا فِي هَذِهِ الْقِسْمِ
 حَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا كَرْمُهَا بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا كَرْمُهَا بِهَرَامِهَا وَنَدْوَسُهَا

این کلام از
 کتاب الزَّوْجِ
 فی الزَّوْجِ
 فی الزَّوْجِ
 فی الزَّوْجِ

ای عارف و زینک

بکارشادی و عقیق کج کرده کوشتهای آن را بخورند هیچ کسی بحاطت قرب نمی باشد این همه قسم حاکم است
 بی شبهه آنچه غیر از این میباشد آن هم چند قسمت یکی آنکه بجان دفع بلا می تعیین مذبح دفع میکند و آنچه
 برای قدم امیر و برای تعمیر مکان بنام خدا دفع کرده در بنیاد او دفن میکنند و وقت نزول عروس
 فوج بنام خدا کرده و خون او سپای زن مالیده بخالان سواری اومی دهند و خود را خردن آن
 استحکام کلی بینایند و آنچه وقت افادون عکلهای زیر علمها دفع میکنند و آنچه وقت بندگستن توپ از
 حرکت و خدا دفع میکنند اینها را و امثال اینها را احرام حسن نوشته اند و دوم سخن فیه کطائفه از
 روحانیات خبیثه بر بعضی مردمان تصرف میکنند و اخبار غیب میدهند و پرستشهای خود می خوانند
 و مذکور میکردند و اگر کسی درین کار تقاعد کند او را ایذا میرسانند اینها شیطین ملائین و معبودات باطله
 اند که برای خود عبادت بخوانند تقرب باینها شرک طاعت میباشد و در آنچه دفع علی نصب ستمه کار نمی آید زیرا که
 علامت شرک از جهت تخصیص مکان موجود است و حق تعالی موافق ولایات حدیث قدسی آنرا آغوشی است
 عَزَّوَجَلَّ مَنْ عَمِلَ عَمَلًا وَ شَرَّكَ فِيهِ مَعِيَ عِدْرِي تَرْكُهُ وَ تَرْكُهُ قبول نمی فرماید و ذکر
 از شرک است کسیکه بکذب عبادتی را که شرک است و اندر آن عبادت دیگری را میکند ارم آن شرک است و شرک
 نام او تعالی بر این چیز خصیت مانند افکندن شیشه کلاب است و در حق قبول بلکه اگر کرده نام از حقیقت این
 و خلقت این آگاه میبود و مانند ستمه باری تعالی که بطعام و شراب سبوسنت و بر خمر و عورات حرام
 این را نیز حرام دانسته نام او تعالی نمیکند لیکن این از جن حقیقت بی بهره است مانند رسم نام میگیرد و موقع
 از مجموع می شناسد پس علامه کلام آنکه جایکه تقرب بغیر منظور باشد و علامات آن نصب سازند و بعد
 آن مالک بگوید که من مذرفلانی کردم این همه شرک است و مذبح آن حرام و ذبح آن از طرف
 او به نیست و فاسق یا کافر و اما ذکر مفسران در تفسیرات فیه ستمه عند الذبح بنا بر رسم قدیم بود که باسم
 اللات و العزری میکنند و چون این رسم ساق شده و سنی شرک و از نظر من الشمس و واضح تر
 است از آنکه برای قدم امیر و نزول عروس و سایر عبادت میکنند چون آن حرام است تخصیص نعمت
 از آن شدت و واضح است و در حجت و امد علم و ازین بیان واضح میشود که حکم حدیث کلمه
 مَنْ دَخَلَ عِلَّةَ اللَّهِ بِرَكْعَةٍ تَقَرَّبَ كَقَبِيٍّ مِنْهُ لَا يَأْتِيهِ إِلَّا بِرَكْعَةٍ وَ خَرَّ عَلَى وَجْهِهِ تَوَجُّعًا
 معصیت هر کج که در برای غیر خدا

که مالک خلق جاهاست و ما را بعد از موت در آن غلبی است اشیاع حسن محمد و شحم و جگر و دیگر سبب
 سطل که شستن شرک محض است از همه برهیز باید کرد و معلوم شد که ما اهل لعن الله سوی قیام کند
 اسم الله چیست که تفریط را ده کرده شود بنوعی که این پنج اخراج صوح برای او باشد اگر باغرض از بازار
 گوشت آرند و فاتحه او بدهند قنرم نذر خود را از همین آن فایده ندارد و همین است علامت شرک
 در هیچ آنکه غرض آن منافع خود و امثال خود و وقت بیج مرغی و ادب و بی تقرب و اما سازند و دراز
 قسم حلویات و طعمه پس در آن تفصیل است یکی آنکه برای اولیاء امد باشد که حق تعالی احسان ایشان
 و ایصال ثواب بایشان پسندیده میدارد و از آن جا که امید کافات بهتر ازین متوقع است که بعد
 قرب دارند و مو و عنایت اویند و هم که عامه و منین است تقار برای ایشان قصد حق برای ایشان طعام
 دادن برای ثواب ایشان نیز در جناب الهی پسندیده است چنانچه در باب صدق عن البیته قد
 چند وارد شده اند و سوم آنکه خود را تصکبند بر صیبت و بیست خود نیاز را بطلبند و اگر بدهند صد
 ادا میشوند اینها معونانند از جناب الهی نه برای ایشان فاتحه بپایند و او را از فاتحه ایشان بیاید خورد
 زیرا که این از قسم حلوان الکاهن است و انفع این قسم سو عایات یا بچه نام آنها میدهند از قسم این بخش و ثواب
 اخروی نیست بلکه از قبیل مفاد سخن است بچنانکه سکت استخوان سبید بپایند یا بچه نام آنها داده شود پسند
 و متقی مانند متع حیات از نذر خود را بر میدارند تمام شد تقریر مولانا رفیع الدین رح او اعلیٰ علیه السلام
 بسبح الله اگر چه این چیز برای دریافت حکم کو سفند میران و غیره که راجع این مذهب است این سخن
 را دانستن ضرورت است تا حقیقت آن منکشف گردد سخن اول دریافت صورتی که گفتگو در آن کرده میشود
 واضح باد که نذر بنام بزرگان مقرر کردن باین طور که صد طعام خواهم داد و ثواب آن را طرف خود بدم
 فلان خواهم رسانید مثلاً باینکه صد طعام صاحب کی این بخورد و همین قدر تفاوت است که زنده آن
 طعام را بخورد و وفات یافته را بدل آن طعام که بایش ثواب است خواهد رسید این طور نذر
 بزرگان رویت مقرر دوم آنکه این طعام و دادن نقد یا همین را صد نقد بکبریا بپردازد که دادن
 و خوراندن صرف بنام ایشان موجب خوشی ایشان نه آنکه اولاً این عمل برای خدای تعالی
 باشد و خدای تعالی به کرم خود جزای یک است پس قسم که باشد و عذر فرموده پس ثانیاً آن ثواب بچ

اینها معونانند از جناب الهی نه برای ایشان فاتحه بپایند و او را از فاتحه ایشان بیاید خورد

برتری رساند و این طور در دم دست نیست لیکن آن طعام حرام نمی شود و طعام خود حلالست و چون
 بر هر صحن چهلین نذر واقع میشود حال هر صحن پنجاه است که حلالست که نذر را و اما شصت و یک که شخصی گوید که
 اگر حاجت من بر آید نذر حضرت سید احمد کبیر قدس سره و دمن گوشت کا و فربه بخته بفقرا بخورم و بعد از آن
 حاجت بعمل آید گوشت حلالست و اگر همین قدر گوید که یک کا و فربه بخورم و یک کا و فربه بترطیکه
 سنی سابق بنظر باشد کا و حلالست و صورتیکه گفت یک کا و فربه بکم گو یا اندازه گوشت من یاد من
 نیز کرد بلکه این اندازه را بجا و تغییر کرد و این حکم عامست برای هر که نذر کند مثلاً شخصی را برای بیوتی
 و هر چه را به بنادن دل و جگر و سپرز و غیره گوشتی بنظر است و در کان قصاب یافت که سفند
 را فوج کرد و دل و جگر و غیره بر آورده بدستور آورده و در چوراهه نهاد و آن گوشت را هم اندر گفته فوج کرد
 بود گوشت آن گوشت حلالست بلکه اگر آن دل و جگر را هم بخورد و صایقه نیست و بر خورنده حرام نه
 پس صورتیکه گفتگو در آن میرود است که از فوج کردن تقرب بنظر باشد و معنی تقرب نزدیک شدن
 است و مراد ازین نزدیک آن قسم نزدیک است که در محاوره گویند که صوبه دار ملتان را از صوبه دار
 اکبر با و زیاده تر قرب بحضور پادشاه شاهجهان آبادست یا جو لایه بهار بنور کمان برد که تقرب من پیش
 حضرت سالار سوار از آن تقرب جو لایه باشد بخرایجست باین سبب که میوه با ریاده با جانان
 گذاشته و مرغهای نذرشان را بواب بر سر خود نهاد و مسافتی که باین بهرایج و بهار بنور است قطع
 کرده و مرسم زیارت کا یعنی بر آورد و جو لایه و دیگر با وجو و صحت و فراغت مال بکار به زیارت مشرف
 شده و مرغی بر نیاز نشان می دهد همچنین مثله معنی قرب را فند و غرض ازین قرب و تقرب که هر دو درین
 مقام متحدند کا می فائده گرفتن از نشان بنظر میوه و مثل آنکه گمان برد که فرزند خواهند داد یا نذر سستی
 یا موقوفت یا دفع اید یا آنچه جنی بر سر کسی آورده اید امید دهد و میگوید که یک بچه برای من فوج کنید و اگر
 کسی گوید که ده آمار گوشت سید هم قبول نمیکند آفت زدگان فرمایش را قبول کرده و چنان میکنند
 این چنین مقصود اگر از فوج حیوان حلال باشد و تقرب بغیر الله تعالی حل حلاله باشد و آن غیر هر که
 باشد از سنکست که گرفته تا پیغمبر و ملک بر است و این حکم آن حیوان مردار میشود و تقرب کار
 دلست یعنی قصد داده و است که در فوج کردن برای علان تقرب من پیش فلانی خواهد

و همچنین روایات در مختار هم مرقوم است و در دیگر کتب فقه نیز مرقوم دارند بر تقرب است و آن نسبت
 نزدیکی باشد یا مرده نام خدا بر آن گوید یا نه و چون تقرب امر است پوشیده و گرفتاران این کار احیاناً
 میگویند که قصد برایشان بود است و لاجرم نفی آثار و علامات باید کرد و همین است سخن سوم از
 سخنان سه گانه پس بر آنکه کاه و کوسفند و مرغ را بنام سید احمد کبیر میران شیخ سید وزین خان فوج
 میکنند اگر چه هم مدت فوج میکنند لیکن مقصودشان ثواب کوست یعنی باشد بلکه فوج بقصد تقربشان
 بعلا متی که از افعال احوالشان واضح میگردد و اول آنکه تخصیص حیوانات مثلاً نذر میران بکاد او انی شود
 و نیاز حضرت سید احمد کبیر نیز از مرغ او انی شود و دوم تخصیص اموات یعنی بوضعی که کا و خصوصیت بسید
 احمد کبیر و در این کار کنندگان پیدا کرده این طور برای حضرت غوث الاعظم یا پیغمبر خدا صلی الله علیه
 و سلم میکنند با وجودیکه ثواب همه میرسد تنوم آنکه شیخ سید وزین خان کلام حق برین نادانان
 دارند که برای ایشان جاها تلف کرده خوشدل میشوند و گاهی این قسم عملی پدر و سر و استاد
 خود نمی نمایند با وجودیکه نزار تر بر سایندن ثواب ایشانند نرسد و میران وزین غلن چهارم آنکه
 اگر پلا و برای حضرت غوث الاعظم نهند و برای کفایت یا لطافت و نفاست صحن کوشش از قصاب خرید کنند
 بلکه کوسفند بار با خود فوج کنند مراعات آوایی که فوج کوسفند نیز میکنند هرگز نمی نمایند بلکه فوج کردن
 آن کوسفند و کوسفند خوراک خود برابر میازند بچشم مقصودی که بوقوعی آید علامت کافی و شافی
 است مثلاً در بکره میران شرط است که رنگ سیاه باشد یا داغی بزرگ دیگر ندارد و چشم و گوش و دُم دست
 و مسلم بود معاذ الله تخصیص این اوصاف قربانی طاهر آنهم کامل تمام میشود و پیش از فوج کوسفند را
 غسل میدهند و صاف و پاک مینمایند و دُوری سرخ در کلویش می اندازند و بان میخورند و در دُور
 یکت فلوس می نهند و در پستان خام که شیخ و قالی مشهورند و فزنان و بومی کوسفند سهلا
 میران و مینمایند و بعد از آنکه بجان خود اتمام ستایش میران میکنند و از فوج مینمایند و علی هذا القیاس است
 امر سوم حاضران این کار را از زیاده تر میسرست خاص بعلا متی بلکه حال علما و حال غیرشان که معانه
 میکنند بپایان مثل میباید مصرعه شنیده کی بود مانند دیده * و این علامات و آثار و چیزیکه بان
 تقرب میگویند مختلف و متبدل باعتبار زمان و مکان میشود عاقل را باید که تامل و مغور کرد و نفی نماید

ازین هر سخن که در قلم بنویسند و در محض بخوانند کان کتابت و چون حکم کتاب دریافت شد و
 کتابت آن و غیر کتاب و آن بر اوست اگر محافظت ایمن مکتوبست تقیث کرده بر بنیز نمایند و هر که را
 شبهه درین تحریر باشد پس باید که تعیین کرده بر کار دکه و آن مقام در سخن اول یاد و دوم و سوم این شبهه
 است تا رفع کرده آید و سخن انصاف این است که اگر خطای یا سهوی از محررین باشد بر این شبهه
 کرده و شبهه گفتگو در اصل میباشد و در امثله گفتگوئی باید و خلاصه همین قدر است که فوج بقصد تقریب
 و تعظیم غیر خدا ندبوح را مردار میارزد و کوفتند میران و غیره که درین ملک درین زمان راجع
 است فوج آن بقصد تقریب و تعظیم میباشد پس درست و چون قصد نکور باشد نام خدا اگر فتن
 خوردن یاد گیران را خورایند و یا فاتحه خواندن بر گوشت آن همه بر اوست بر طاهر است که مرن
 فاتحه بر گوشت منظور نیست و الا گوشت کفایت میکند با وجودیکه اگر گوشت و دنبه های ولایتی هم
 صد مان بایشان داده شود که برای پیران فاتحه خوانند و نذر خود دادا کنند هر که بکمان ایشان
 نذر او نخواهد شد با حمله اگر ثابت کرد که قصد نکور نمایند پس کوفتند حلاست لیکن با وجود علالت
 طاهره هر که گوید قصد تقریب بذبح نمی دارند و هیچ نمیتوان گفت که آنکه آنچه بزایش می آید بگوشت
 میرسد و بعد علم بالصواب المرجع و المآب نام شد تقریر مولوی عبدالحی صاحب مغفور **بسم الله الرحمن الرحیم**
الحمد والثناء والصلوة علی رسولنا المحدثی والله المصطفی العبد

مرا و راست ستایش و رحمت کامل نازل باد بر رسول او بر کنیده بر اولاد و سب بر کنیده

درین زمان مسئله صل و حرمت بقره منذوره بنام نبی و سید احمد کبیر و غیره اخلاقی در علمای دین
 رو داده بعضی فضلاء نامدار تلامذه عالمقدار جناب مولانا ساه عبد الغزیز قدس سر العزیز
 و تحقیق این تم تحریرات کلام با شرح و بسط تمام بحیطه قلام در آورده و بتبیح احکام انواع و صفات حرام
 سعی موفوره افزوده و بدجایانهم الله حذر الخبایه بعضی کسان که در سخن فنی بهره دانی و خط کاسه
 ندارند از فراط و تفریط بعمل آورده یعنی علانیه میگویند که جانوریکه برای فاتحه دوازدهم و یازدهم
 شیره داده شد گوشت او مطلقا حرام و مردار و بعضی آنها زیاده و غلو بر پا کرده قوی میشدند
 که نذر اطعمه بنام بزرگان که شبهه فتنه بخیر شرک و حرمت طعام بدلیل آنکه جانوران و نذیر که شیره بنام

در این کتاب
 از کتب معتبره
 است

بزرگان یافته و در عهده مولد تعالی و ما اهل بغیر الله اصل است پس مطلقا حرام با آنکه این چنین احکام و تحریرات
آنها تصنیفات مولانا مخصوص نیست بنابراین این محرر السطور خواست که لغزای الدین و تصحیح بعد تسلیم
معنی کردید سطون بر طریقه تفسیر فتح الغیر بر طریقی چند متکلف خلاصه تحریرات با هم مقدمات چند ضروریه بسبک
تحریر در آورده و با افراط آن صاحبان را دیگر مسلمانان بکوش جان دهند و سخن منقح درین باب یاد دارند
ما علیها الا البلاغ آئینه خست یار بدست اوشان و این رساله شملت بر یک مقدمه و دو باب خاتمه
مقدمه و تحقیق یعنی آنکه در متن آنها ضرورت واضح باد که درین عهد این دایره که جبل از شیوع
یافته همدوش زان نفرت گردیده قال الشیخ علیہ السلام ^{مقدمه} ابدأ الاسلام عربیا وسیعوا عربیا
اگر بعضی افعال غیر مشروع و اقوال نامرضیه از عمر جاهلیت از ان جهال سرزده حکم مطلقا بشکر کفر آنها باید است
که از ستم است الزام کفر کفر و لزوم کفر یعنی لازم گرفتن کفر بر خود دیده و نوشته کفر است نه
لزم و از راه جهل و نادانی و یا تاویل بپردازد کتب معتبره فقهیه بعد از کلمات کفر جهل حکم را از
عدرات او نوشته اند کسی که حکم به کفر این چنین جاهلان کرده مرادش آنست که فعل فعل کفر خواه تهدید
از ان نه کفر حقیقی ایشان و درباره تکفیر مسلمان خط اللسان حتی الامکان مناسب که از انی کتب احدث
الادوار و ضروریات دینی چون نماز و روزه و غیره و در کتاب افعال ثلثه که آنها را علالت تکلیف
نوشته اند یعنی سخن صوم و شرب زار و الفای صحف در قافورات العیاد با سند پس علماء درین دوره
واجبت که با معروف و الهی عن المنکر مساعی جمیده بکار برند و با صلاح خلایق گویند قال الله
تعالی کنتم خیر امیه اخرجت للناس تا مرون بالمعروف و تنهون عن المنکر اما بعد
تعالی بسند شما بهترین اسمی که بیرون آورده شد بر این می باشد بکار بندید و منع نکنید از این سندی که
در تکفیر ضرورت در سراج المنیر است اذ اکانت فی السکوة و حو تجب الکفر و وجه واحد
و اینکه باشد در یک سید چند وجه که موجب باشد کفر را و یک وجه
یمنعه قتل المقتل ان یجوز الی الوجه الذی یمنع الکفر و یجب کفر من المظن بالاسلم انما
منع کند کفر را پس مقتی واجبست که عبت کند بسوی و چنانکه منع کفر را بجهت پیوسته کن از بدکارانی مسلمان
الالباب الاول فی تحقیق الذنوب و شملت بر چند مسائل **مسئله** فی

الكتاب الاول

اِنْ شَفَعْتَنِيْ مِثْلًا اَهْدِيْ ثَوَابَ هَذَا الْقَدْرِ اِلَى رُوْحٍ فُلَاكٍ ذَكَرَ لِيْ بَرِّىْ قِيَمِ عَمَلٍ مِّنْهُ
 اگر شفاعت هست مرا مثلاً بفرستم بطور تخفیف ثواب این قدر را بسوی روح فلان
 است برای مصرف و حکم آنکه هیچ ثوابی که از قدرت معتبره و فی الشیء هم آری اگر آن ولی
 و حکم مذکور است که تحقیق واجب و فاکردن می جاز و دیگری است بخدا معتبر است در شرع
 احوال مشکلات بالاستقلال یا تنفع غالب اعتقاد کند مخرج بشرک و فساد میکند و اینست یعنی آن
 ولی را کشانیده مهلت و برآورده حاجات بالاستقلال بلا توقف بر حکم آن قادر و مجلال و اند
 یا تنفع غالب اعتقاد کند و بداند خواه خواه کار من از خدای تعالی برود و او خواهد گنایند
 این قسم نذر هم ممنوعست نه نذر بنام اولیا مطلقاً یعنی المذکور **مسئله** کای نذر را بعضی نیاز
 میگیرند چه اگر نذر در عرف عبارت از است که شخص دینی چیزی را بخداست اعلی رساند و نیز در فارسی
 مجاوره از لفظ نیاز همین مراد میشود شعر شاع صبر نقد آرییدن + نیاز غارت زور دیده دیدن +
 پس اگر کدام از عوام درین زمانه بگوید که بشرط برآمد کار اینقدر طعام نذر غوث الاعظم مقرر کرد و هم نش
 است که ثواب آن طعام بر روح بر فوج ایشان خواهم رسانید بطور مسلمه همین است مضمون فاجده شود
 پس ثواب در و دو محمد و قل هم ثواب بذل طعام نذر و بر روح آن جناب خواهد رسید بطوریکه گفته
 و دیده در زندگانی به بزرگان میرسد همچون طرح در عالم بزرخ ثواب این طعام خواهم رسانید
 اینمینی نادر خوب میفهمد که طعام با خصوص در آن مقام نمیتواند رسید پس سوای ثواب چه تصور تواند کرد
 اعمی از قسم مجاز است یعنی ثواب طعام که با اتم من کلام حضرت شاه ولی الله محدث رضى الله عنه
 فی بعض ملفوظاته و تعظیم آن بزرگ در کمان نادر به نظر آنست که او از مقرران بارگاه احدیت است
 و اینکه گمانی بالاستقلال میدارد و بالبداهت رسیدن طعام بفقرا و بیک مسلمان موجب ثواب
 است در حقیقی چون آن ثواب بر روح کسی دیگر رساند رضای او سبحانه بر و مرتب خواهد شد و بجان
 این عمر این قسم نذر واجب الی الله و اینست دادن او با غنیایم رواست چه از قبیل مواعید است بطور
 صله و بلا اشاره همین سخن از کلام محدث مجد طرح هم نفهمی آید و الله اعلم **مسئله** اگر اهل مذکور
 بنام احیائی تحقیق مقرر کنند مراد آنست که نذر برای خدای تعالی است و ثواب بنا بر ذکر فقره اول

این قسم نذر را بعضی نیاز
 میگیرند چه اگر نذر در عرف عبارت از است که شخص دینی چیزی را بخداست اعلی رساند و نیز در فارسی
 مجاوره از لفظ نیاز همین مراد میشود شعر شاع صبر نقد آرییدن + نیاز غارت زور دیده دیدن +
 پس اگر کدام از عوام درین زمانه بگوید که بشرط برآمد کار اینقدر طعام نذر غوث الاعظم مقرر کرد و هم نش
 است که ثواب آن طعام بر روح بر فوج ایشان خواهم رسانید بطور مسلمه همین است مضمون فاجده شود
 پس ثواب در و دو محمد و قل هم ثواب بذل طعام نذر و بر روح آن جناب خواهد رسید بطوریکه گفته
 و دیده در زندگانی به بزرگان میرسد همچون طرح در عالم بزرخ ثواب این طعام خواهم رسانید
 اینمینی نادر خوب میفهمد که طعام با خصوص در آن مقام نمیتواند رسید پس سوای ثواب چه تصور تواند کرد
 اعمی از قسم مجاز است یعنی ثواب طعام که با اتم من کلام حضرت شاه ولی الله محدث رضى الله عنه
 فی بعض ملفوظاته و تعظیم آن بزرگ در کمان نادر به نظر آنست که او از مقرران بارگاه احدیت است
 و اینکه گمانی بالاستقلال میدارد و بالبداهت رسیدن طعام بفقرا و بیک مسلمان موجب ثواب
 است در حقیقی چون آن ثواب بر روح کسی دیگر رساند رضای او سبحانه بر و مرتب خواهد شد و بجان
 این عمر این قسم نذر واجب الی الله و اینست دادن او با غنیایم رواست چه از قبیل مواعید است بطور
 صله و بلا اشاره همین سخن از کلام محدث مجد طرح هم نفهمی آید و الله اعلم **مسئله** اگر اهل مذکور
 بنام احیائی تحقیق مقرر کنند مراد آنست که نذر برای خدای تعالی است و ثواب بنا بر ذکر فقره اول

بیان صرف است قال اللّٰهی علیک السلام الصلوة تقوی کف الریح و غیره در معنی است
 که نذر الاولیا حرام مراد است که نذری که عبادت است بخصوص تقیده انساب و سمت اولیا را نذر
 نه آنکه ایصال ثواب هم با آنها و دیگر اموات منع باشد **مسئله** نذر در فقرای میان دادن هم است
 خلافاً للزکوة سوالی اگر گفته شود که یکی از عامیان نذر نام بزرگی مقرر کند با خیال که طعام
 تقسیم مسلمانان خواهیم کرد و تصور او غلطی هرگز در دلش نمیکند و که ثواب این عمل که از جانب است
 باین نذر که خواهد رسید حکم او عینه وین است و حکم آن طعام چه خواهد شد جواب که نیم و نیمیست
 نذر مذکور نام و آنکه کفر کافر کر تبار و آن چیز جائز که سببی یا نه منفلاً یا لیک یا علیه مولوی محسن
 که بنوی طاب تر از خوردن گوشت که مفسد است که با شام غوام الکاش نذر مقرر میکنند بشرطیکه در
 نام خدای تعالی پس حاضر نوشته اند و نذر ناما جائز سوالی اگر کوئی از مسنون حدیث شریف متفقاً
 میشود که نذر نماید که **قال اللّٰهی علیک السلام لا تسبوا و لا تلعنوا و لا تلعنوا و لا تلعنوا**
 فرمودنی علیه سلام که نذر میکند بر سبیکه نذر فائده نمی دهد از قضا و قدر سبب آنکه
 لا تسبوا من الجمل کذا فی مشکوٰۃ جواب که نیم مراد است که با عقاد آنکه رو میکند
 باین نیست که برین آورده شود از اجل خیری از مال است و همچنین است در مشکوٰۃ
 قضا و قدر را باید کرد پس حقیقت نمی نذر باین غرض است نه برای مطلق نذر چه نذر عبادت
 بخیل و سخن را کذا فی ترجمه مشکوٰۃ یعنی او سبانه مالک است **فعل ما یستلزم** و حوازی نذر
 از احادیث بسیار با ثبات رسد نیز فرمود او سبانه و **لَوْ قَامَ نَذْرٌ لَمْ یُجِبْ** و نیز این است اجماع و تفصیل
کتاب التکافی فی الدیج جانور بر که قرح میکند سه قسم است قسم اول آنکه
 منظور از قرح او آزاره الدیم و یا بخشی خط باشد تقریباً الی غیره یعنی نیازمندی و اخلاص خوش آمد
 با غیر خدا برای فائده از فوائد که از آن منع منظور باشد و از گوشت او سرور برکی نه و بین قسم آنها
 قرح تقریباً الی غیره نوشته اند و در مختار است و الفارق الله کوفه هالیا کل هالیا کان
الدیم و النفعه الضیف و اللویمة و اللیم و ان لم یبق هالیا کل بل لیدفعها العبد
الله کان یستطیع غیر الله فخرم حاصله فرق در میان بجز تقرب الی الله و تقرب الی غیره است

در معنی است
 که نذر
 در فقرای
 میان
 دادن
 هم
 است
 خلافاً
 للزکوة
 سوالی
 اگر گفته
 شود
 که یکی
 از عامیان
 نذر
 نام
 بزرگی
 مقرر
 کند
 با خیال
 که طعام
 تقسیم
 مسلمانان
 خواهیم
 کرد
 و تصور
 او غلطی
 هرگز
 در دلش
 نمیکند
 و که
 ثواب
 این عمل
 که از
 جانب
 است
 باین
 نذر
 که
 خواهد
 رسید
 حکم
 او عینه
 وین
 است
 و حکم
 آن
 طعام
 چه
 خواهد
 شد
 جواب
 که نیم
 و نیمیست
 نذر
 مذکور
 نام
 و آنکه
 کفر
 کافر
 کر
 تبار
 و آن
 چیز
 جائز
 که
 سببی
 یا نه
 منفلاً
 یا لیک
 یا علیه
 مولوی
 محسن
 که
 بنوی
 طاب
 تر از
 خوردن
 گوشت
 که
 مفسد
 است
 که
 با شام
 غوام
 الکاش
 نذر
 مقرر
 میکنند
 بشرطیکه
 در
 نام
 خدای
 تعالی
 پس
 حاضر
 نوشته
 اند
 و نذر
 ناما
 جائز
 سوالی
 اگر کوئی
 از مسنون
 حدیث
 شریف
 متفقاً
 میشود
 که
 نذر
 نماید
 که
 لا تسبوا
 و لا تلعنوا
 و لا تلعنوا
 و لا تلعنوا
 فرمودنی
 علیه
 سلام
 که
 نذر
 میکند
 بر سبیکه
 نذر
 فائده
 نمی
 دهد
 از قضا
 و قدر
 سبب
 آنکه
 لا تسبوا
 من الجمل
 کذا فی
 مشکوٰۃ
 جواب
 که نیم
 مراد
 است
 که
 با عقاد
 آنکه
 رو
 میکند
 باین
 نیست
 که
 برین
 آورده
 شود
 از اجل
 خیری
 از مال
 است
 و همچنین
 است
 در مشکوٰۃ
 قضا و قدر
 را باید
 کرد
 پس
 حقیقت
 نمی
 نذر
 باین
 غرض
 است
 نه برای
 مطلق
 نذر
 چه
 نذر
 عبادت
 بخیل
 و سخن
 را کذا فی
 ترجمه
 مشکوٰۃ
 یعنی
 او سبانه
 مالک
 است
 فعل ما
 یستلزم
 و حوازی
 نذر
 از احادیث
 بسیار
 با ثبات
 رسد
 نیز
 فرمود
 او سبانه
 و لَوْ قَامَ
 نَذْرٌ لَمْ
 یُجِبْ
 و نیز
 این
 است
 اجماع
 و تفصیل
 کتاب التکافی
 فی الدیج
 جانور
 بر که
 قرح
 میکند
 سه
 قسم
 است
 قسم
 اول
 آنکه
 منظور
 از قرح
 او آزاره
 الدیم
 و یا بخشی
 خط
 باشد
 تقریباً
 الی غیره
 یعنی
 نیازمندی
 و اخلاص
 خوش آمد
 با غیر
 خدا
 برای
 فائده
 از فوائد
 که از آن
 منع
 منظور
 باشد
 و از گوشت
 او سرور
 برکی
 نه و بین
 قسم
 آنها
 قرح
 تقریباً
 الی غیره
 نوشته
 اند
 و در
 مختار
 است
 و الفارق
 الله
 کوفه
 هالیا
 کل هالیا
 کان
 الدیم
 و النفعه
 الضیف
 و اللویمة
 و اللیم
 و ان لم
 یبق
 هالیا
 کل بل
 لیدفعها
 العبد
 الله
 کان
 یستطیع
 غیر الله
 فخرم
 حاصله
 فرق
 در میان
 بجز
 تقرب
 الی الله
 و تقرب
 الی غیره
 است

که اگر آورد و باج جانوری را برای آنکه خورد یا خواند که کشت او بد که این پنج بر وی هست
و منفعت برای بهمان باید و بیمه یا فایده مندی از پنج گوشت چون قصابان که گوشت میفروشند
و اگر آورد برای آنکه خوردن او منظور نیست بلکه برای جان او بد که این نیز او آنکه بهوک جان نماند
بهند و آن میدهند و دل میرسانند در اینجا تعظیم و قربت لغیر الله یافته شود پس حرام است گوشت
او و امثله او این است که شخصی جانوری را از جهت قدوم امیری به نظر تعظیم او فرج کند و چنین بیگانه
داخل شدن حاکم نو در قلعه یا وقت فرود آمدن محافه عروس بجان نواشته یا با شخص
علانیه بنام جن و پری و بهوت که بجان او تسلط شده انواع اذیت و مشق و هلاکت میرساند
یا برای و انگی توپ که یکایک بند شده با وجودیکه کینه باروت در جفا و است و آتش میدهند
اما آواز بر بنی آید یا تعمیر خانه نو کرده یا بیت جدید خریده پس جانور را در مقام مذبح میرساند مگر کو خاطر
فقط اراقة الدم و اخراج روح و جان کشتی است این طرز باج نارواست و مردار است گوشت او
بعضی کتب است که اگر کلام یا کلامی که در است نه حرام گدافی السلام المیده نقل کرده اند
العباد است که سبب این باج حصول تقرب خوش آمد جان و پری است که آن جاست
از این کار خوشنود شده اید اما از سزا مند چه آنها از این باج خرسند میشوند و حال از اول الامر
حسب سوم مقررده این تدابیر بسیارند که بعضی آنها خوب از اسرار این کار آگاه نباشند و
خوش آمدن امر علاوه و چنین است معالیه اگر برای پری و پیمبری و دیگر اموات بقول الله
لغرض من الاكل اخض خواه برای کدام انسان مانند آیند کان اینج کعبه حج میکنند و جان کشتی
جانور مرد اصلی از و دارند از گوشت سرکاری نیست و همین است مراد از عبارت فتح العیز و در بیان
معنی آیه که به عبارت دیگر آن جانور که آوار بر آورده شود و شعله داده شود و باد که لغیر الله است یعنی
برای غیر خداست خواه آن غیرت باشد خواه روحی جنیت که بطریق بهوک بنام او دهد خواه
پری و پیمبری ایضا فیه ثواب عمل خود را بغیر بخشید چنانچه میرسد که مال خود را بغیر خود بخشید
و جان جانور مملوک آدمی نیست اما اگر بجای تواند بخشید ایضا فیه جان جانوران قابل انتفاع آدمی
نیست در زندگی پس بعد مرگی قابل انتفاع او نشود ایضا فیه گفته این مسئله آن است که جان را

بانی خدای در دنیا و آخرت

باز در دنیا و آخرت

[illegible]

چون حیاض همان یا فاجعه و نیاز بزرگان خواه واجب چون نذر اندر خواه حرام چون رسانیدن گوشت
 کوب برای تقرب خوش آمد و تقوی نیز بر دست بطور شست حرام که حق تقوی دیگران در آن شرط بود
 بیخود و این طور و بجه اگر بنام خدا فوج شده درست است بی شبهه این قسم فوج تقرب الی غیر است
 کما مر من الله تعالی **مسئله** اگر کسی گول مشرب را قره بغیر بپزد و بپزند خواه هم ضرر صرف کند و نیست
 خوردن آن نذر و چنانچه طبق جن پری را میسوزند و میسوزند که اگر با آنها این طعام را نام اید اما چنانچه
 رسانید هرگز نیست نذر و ثواب را بجا نیست آن را و لح جانبش که با خود را بجهت میت قرار میدهد
 و ازین کار خوشتر و بیشتر که آن طعام خود آن جانبش بخورند و جاهدان تقرب چای و عسل با آنها
 میجویند یعنی هم عالی باز اتم نیست و چنین است حرام اگر نذر نقد یا چراغ و غیره بر مقبره بزرگان برای
 تقرب با ایشان گذارد و نیست آن بخند که به محتاجان و مسلمانان صرف نشود و ثواب و برحق پاک
 آن بزرگ برسد **کلام** اگر کسی در چنین کار بر فرار پیر بود و نواح عظیم آباد شنیده شد
 که طعام بر قبر او شان میکند راند و سکت که به هر که خواهد بخورد و چنین بعضی عنوان چراغان آورد از
 روغن زرد روشن کرده بر فرار بعضی شهدا و سبوا و شهر میسوزند و نیست این نه میکنند که محتاجی با
 رانان نچینه نموده بخورد و ثواب جامع با صاحب قبر شود و اگر این چنین نیات نباشد فلا باس
 اما چراغ بر قبر نهادن گناه دیگر است و در حق این فعل آنچه مقدمه نوشته شد باید آید و در
 خلاصه تمام کلام سخن متع موعود و درین مقام آنکه بعضی افعال عباد و عبادت است مخصوص جانب
 کبریا مانند فوج و اراقة الدم حسب ما و سحر به الشیخ و چون اضیوه و بهیه که اراقة الدم از آنها نذر
 است نه محرم کما مر فی الباب للتکائی بیا که پیش چنین فعل ای میگزینی یا بد ساخت بیل آنکه این کار عبادت
 عبادت حقیقه و مشابهه با غیر خدا پسندیده او سبحانه تعالی **بیت** حسن عبادت او نه پسندد
 شریک و آئینه را بدست بگیر کار ما و بیلان کز فوج و جان کشی به طور بهوک جان برای تقرب
 حیوان و دیگر حیوان بعمل می آمدند و شهره میدهند که این جانور نذر فلاخی جن است یا لال
 یا ریای پری پس گوشت آن فوجی بجهت کونه مراد یا کرده و برین قیاس است ذبح مذکون و
 بهوک جان اگر بنام پری پیغمبری یا آدمی زاده دیگر نمایند تسبیح درین محل بکار نمی آید بلکه گناه

در این کتاب
 در این کتاب

در این کتاب
 در این کتاب

والله اعلم بما في الصدق ^{سوال} اگر در مقام منظور از ذبح کشت است پس باز گوشت باز پاره اند
 و باز نازد جواب این معنی بنظر اهتمام آن فایده هست توضیح این سخن آنکه دراز منتهی باقیه و نظر
 در فایده بزرگان جانور زرع ذبح میکرد و گوشت باز را بجاری برودند برای احتیاط و هم برای
 همای هبانی چیل العشد که تکلف و اهتمام در و مرغی میدارند گوشت را مرغ ذبح میکنند گوشت
 باز را مرغی طلبند پس طور در فایده بزرگان کار میکنند آخرش زفته رفته در خاطر عوام جاهل منتهی
 رسمی ضرر مقرر شده بلکه از شرائط فایده معدود گذشته اما بهیچک جان بطور میزدان بنام بزرگان
 مراد دارند و اگر بالفرض چنین باشد البته آن گوشت کمرده است عند اکثر چون از حال نیات
 قلبی که آگاهی بهم میرسد بعد از احوال آنها را بر ما مشروع مناسبت بنابر آن صاحب تفسیر حسد
 در باب بقره مندرج بنام بزرگان که در آن زمان هم جاری بود حکم جواز علی الاطلاق
 نوشته عبارت بهذا افعله من هذا ان البقرة المذونة لا ذکاة کما هو الذم فی ایاکنا
 عبارتش چنانست پس معلوم میشود از اینجا که تحقیق کاوند کرده شده بر او یا چنانکه وی سمعت در زمانه
 حلال طیب انهل والله اعلم نظیر آنکه طعام خجسته بنودان این جوار و مهتران میان سر
 که نجاست در آن چشم خود نه بیند یا از ابائی نفع نشود و حسب فتوی طاهرست با آنکه بقران عقیدت
 غالب نجاست او میکنند چه احتراز از سر کین کم میسر میکرد و دست و ظروف طعام وقت خوردگی
 نجاست بطور شرع کم میشوند که این احتمالات ساقط نمائند اما به فتوای حدیث طعام مذکور
 است و الله اعلم مثال دیگر از وی کتب حدیث چون مشکوٰۃ شریف و غیره تعلیم حج آید که قومی از
 کفار و مسلم که بنویز احکام اسلام را خوب ماهرند بودند گوشت ذبیحه به طور بدیه خدمت حضرت
 عالیه زمن فرستادند جناب مدوحد کرمه به نظر قرآن تحلیله که طریقه ذبح شرعی خوب نمیدانستند
 در تناول آن گوشت مایل فرمودند آخر از جناب آن حضرت علیه السلام استفسار فرمودند
 ارشاد شد که بسم الله و بخور آن گوشت را علمای شراح حدیث در آن مقام نوشته اند علامه
 اش آنکه اصل فعل سلم بر امر است شیعیان یقیناً معلوم نمیشود باید کرد با جمله ما دام از حال نبی ملقب
 بر نبائی و اجماع کرده مندرج معلوم نمیشود و بهیچک جان جانور متغیر آن بند که انابت نمید

بنام خدا فرج شده است حلاوت بی شبهه زوجه ما کلهم و چنین است حکم طعام و علوی نذر کار و محله آن
 الخ و این که در امور و در علم و نشان فرج میکنند هر چند که مذکور کرده شود نام خدا بر و کما بر اصول
 قال الله تعالی و ما در هیچ شیء منقلب
 مقدمه گذشت یاد باید آورد و خاتمه جانور که او را سابع یعنی ساد می گذارند اگر کسی در فرج بنام خدا
 کرده و گوشت او را کشیده و بخت و بر این ساخت پس تناول آن قبل ادا می قیامت به کشتن اخلاست
 نزد بعضی علما جایز و مباح میگویند که هنوز چنین باقیست چه حکم مخصوص مسئله اگر کسی با
 جنی که قمارست دفع آن بخواد چه گوشت فرج جانور به تن و خوش آمدن ممنوع است کما بر مس اگر کسی فرج
 کند بعد بنام خدا به بیت تقرب با آن خبیث جائز است امیعی برای دفع بلا مباح است کذا فیهم جامع
 قال الشیخ علیه السلام انما الاعمال بالنیات و الله اعلم بالاشیاء و العبادات
 فرمود و خبر علیه السلام اینست که تو با عملها به نیات است و خدا دانایست بجزای پنهان و آشکار
 مسئله نزد بعضی فرج برای قدم نمیر و حاجیان کعبه و آیندگان از حجب کفار به نظر آنکه برای خوش
 آنهاست جائز است قیاساً علی العقیقه که برای بشارت مولود شروع شده آنچه درین رساله مرقوم شد
 مستند است از کتاب و اسد علم بالصواب و الیه المرجع و المایتم شد رساله مصنفه مولوی برهان الدین
 مرحوم **بسم الله الرحمن الرحیم** بسم الله الذی بین الحلال و الحرام و علی رساله و الله
 پیچیده **بسم الله** احسان بر خدای راست که ظاهر کرد حلال و حرام را و بر سوش و اولاد
 و اولیائیه السلام واضح باد که در عبارت تفسیر فتح العزیز درمن بیان **قال تعالی و ما اهل**
به لغیر الله لایة فقره و قسمت که اشتباهی در معنی آن بعضی افغان میکند و فقره سطره است
 که جان جانور را برای غیر جان افروز نیل کردن درست نیست و ماکولات و مشروبات و دیگر امور
 را نیز اگر چه از راه تقرب بفرستادن حرام است و شرک اما ثواب آن خیر را که عائد به مبدء میشد
 از آن غیر ساختن جائز است مگر بنا بر علی بن ابی طالب میگویند که طعام فاشحه تقرب با اولیای عظام
 و شیرینی نیاز فقرای که اقم بلکه شربت محرم مطلقاً شرک است و حرام قرینه آن آنکه ما موصوله در
 کریمه سطره برای عموم است مراد آنکه آنچه که شیره داده شود با و که لغیر است حرام است خواه

۴
 کتب معتبره
 در بیان حلال و حرام
 و در بیان تقرب
 و در بیان شریعت
 و در بیان احکام
 و در بیان فروع
 و در بیان مسائل
 و در بیان احوال
 و در بیان عبادات
 و در بیان معاملات
 و در بیان مجازات
 و در بیان تنزیهات
 و در بیان توحید
 و در بیان نبوت
 و در بیان امامت
 و در بیان معاد
 و در بیان آخرت
 و در بیان کلیات
 و در بیان جزئیات
 و در بیان احوال
 و در بیان عبادات
 و در بیان معاملات
 و در بیان مجازات
 و در بیان تنزیهات
 و در بیان توحید
 و در بیان نبوت
 و در بیان امامت
 و در بیان معاد
 و در بیان آخرت
 و در بیان کلیات
 و در بیان جزئیات

آن شخص مشغول است و کاری الا عادت جلالت خود طعام را که برنج میدهند پس این فقره بیانی است صریح
 باینکه جواز دادن طعام فائده نیست ثواب نه موجب شبهه و عتاب و امانت اکول تحت بزرگ ابی
 ملائمه است که ثواب و آن بزرگ عادت نه نفس آن طعام اگر کوئی شبهه بظفر موجب ثواب است البته نه
 با عینا پس صرف آن با دو وقت آن شخص است برده از وجه فائده با خند گویم شبهه نیست بعد از غنایم
 موجب ثواب است تخصیص فقر نیست کذا فی الهدایه مکرور طعام در شکم و زکوة البته حق غنی نیست
 خلاصه تمام آنکه نیاز جان جانوران با سوسو اسد مار و همچنین اگر چه حرام است دادن طعام و مال به
 تقرب کسی که موهوب له از نفع نیابد چون طعام مقبور پیر بهیڑا و غیره با موت بی نیست ثواب دادن
 و طبق حیات و پریان مثلا کن ثواب عمل نیک مثلا طعام فائده بزرگان مستحقان و مسلمانان
 و بدخواه ثواب قل و درود کسی رساند و تقرب با این جوید البته جائز است چنانچه مال خود را کسی زن
 ملک یک کسب خواه مباح چون صیافت همان که موهوب له بآن فائده میباشد نیز جائز است همین طعام مال
 که کسی آدمی اهل هنر و کمال برای نامداری تقربا له بآن حاکم وقت با میدفع و بیم ضرر رساند و موهوب
 بآن منتفع شود هم جائز اما ثواب او نخواهد یافت و اگر جان جانور را به اسد سحانه تقربا له رساند چون
 اضحیه و غیره لا کلام جائز بلکه واجب مستحب و گوشت حلال و آنچه جانور فحش میکنند و منظور از آن گوشت
 میدارند نه دادن جان کسی با سوسو اسد پس آن هم بشرط فحش به ستمیه مباح چنانچه در فائده بزرگان
 مرسوم و جاریست و اما آناسی فعد و رفیر در رساله مفروده بتوضیح تمام تقریر این مرام با قاف
 آورده اگر کوئی سبب ایراد کند که چرا درین فقره حبست گوئیم برای سباله یعنی این فعل با وجودیکه
 حرام است اما تا هم اجرو ثواب کجرج موجب بود آن ثواب را کسی دادن جائز بجلالت خود طعام مال
 و اگر بالفرض این فعل حرام نیست بطریق اولی دادن اجرو ثواب درست میشود بطریق کلام نیست
 که کسی این طور عبارت گوید که خوردن شراب اگر چه حرام است اما اگر سر که کس خوردن او جائز یعنی
 بالفرض اگر شراب حرام نیست تا هم سر که اش بھر که نه جائز اگر گفته شود که معنی تقرب درین فقره شاید
 که معنی عبادت شرعی باشد نه تقرب مطلقا عام از عبادت یعنی تعظیم و چاپلوسی و تلقین یعنی طعام

علاوه بر این
 در بیان حلال و حرام
 حلال

تغیره تعالی بنوعین است که اگر سازد است و بشر که گویم برین تقدیر متناحرمت مدساین
 ماکولات و نحوها غیره تعالی همین نیت بقصد با مویوب که مفهوم میشود نه غیر بقصد جایزه عموم
 در روایات بالاتفاق معتبرست که انی شرح الوقایه پس باید که اگر لی نیت بقصد به تقرب و دیگر
 چون تلقین و چایوسی و امید نفع و بیم شرابین کار یا غیره تعالی کند اگر چه آن غیر نفع ازان نیاید
 باشد حال آنکه دادن طعام با بل قبور و طین پری به بقصد نیست بلکه به تقرب و دیگرست تا بنهم و امین
 در صنف آینده تقرب بالمعنی الاصح مرعا خود مصنف نوشته است به معنی بقصد فقط پس این توجیه غیر
 مصنف است سوال توجیه موصولیه بیت جواب آری حقیقت باری عمومست البته لیکن
 کا بی بقرینه مخصوص مراد میشود لهذا مصنف در تفسیر که به عموم ماریقید در قسم جانوزان فقط ساخته
 بقرینه سیاق ما تقدم و گفته دیگر جانوز که آواز بر آورده شود آه پس موصوله را عام در مقام اعتبار
 تفسیر است چون بالا بر منی فاعلهست تفسیر او نیست که موصوله در قوله کماست فاقروا اما الکثیر من
 القرآن لایة انی بعض ما یکتب من القرآن یعنی خواه این آیه باشد خواه دیگری گمانست
 کتب الاصول و حرمت دادن ماکولات و شروبات با موات بدلیل دیگرست نه از مودا
 آیه شریفه باری علیه این محرز نوشته است قیاسا علیه و علت جامع عدم النفعست در هر
 چو از رسانیدن ثواب برده باشد مثلا از احادیث صحیحات است یعنی بینی که اگر کسی حج نفل گذارد
 و ثواب او بنام والدین مشهور کند و دست و هم ثواب می پیرام سعد رضی الله عنهما بنام شارب
 شتر شده و قصه چاه مذکور و جواب از سوال زینکه در باب حج از طرف پدر پیر فوت خود
 ازان حضرت علیه السلام پرسیده بود در احادیث موجود است پس از اینجا مفهوم شد که
 آیت برای عموم نیست و الا درین هنگام دادن ثواب و هدایا هم کسی تقربا جائز نمیشد و هوکا
 تری سوالی مسلمنا که همه طعام گذاری برده یعنی نیت ثواب به تقرب با موات چنانچه گذشت بیان
 حرامست یا مکروه اما خوردن و نش باذن و اهب مذکور دیگری را چه حکم دارد جواب اکل او خالی
 اگر ایت نیست زجر علیه نه حرام چه از ملک و اهب بیرون نشده و میده برده لغو است اگر آن مویوب
 دیگری داده پس در حق مویوب نه زمانی که ایت ندارد و سبب تداول ابدی فی مشیت

بجای
 است و در تفسیر
 صحیح است
 صحیح است
 صحیح است

تاکید بر این است که

الامام الحسن الشافعی و القاضی الامام ابی اعلی الشافعی و الحاکم الامام عبد الله
 امام ابوحنیفه سکف درستی و فاسد امام ابوحنیفه فاسد و حاکم ابو عبد الله من
 الکتاب و الشیخ الامام عبد الواحد و الحاکم الامام ابی محمد الکوفی رحمه الله علیه
 کاتب و شیخ امام عبد الواحد و حاکم امام ابو محمد کوفی رحمه الله علیه
 قالوا یکفر و اما انا فاکره ذلك لشد الکراهة و لا اکفر لانا لا نسبی الظن بالسلم
 لفتند که کافر نشود مگر من که در میدانم و راست تر کرده و نیست کفر منی که من او را چه که ما کنان بکنیم بدان
 ان یقرب الی الامر فی هذا الخبر فی الاستبارة و الظن لعل هذا لودیعها الخیفة
 که نزدیکی سجود ابوی آدمی بن نج و در انشاء و نظارت پس بنابرین اگر درج کردن را فرمایند
 لله و لعلیه لا یجوز به الا ان یثبت ان کفرهم و صرح فی البرازیه من الفاظ الکفر ان
 برای خدا و برای غیر خدا کفایت نخواهد کرد و او را بطریق و لائق است که او را شود و حاکم است در باره از الفاظ کفر که بر آینه
 الذبح للقادیم من شیخ او غری و امیرا کان او غیره یجعل المدبوح میته و اخذ لعلها
 فرج کردن بجهت آئیده از سج و از جهاد امیرانند وی یا غیر او سکر اند و بوج را مردار و خلات کرد و چنان
 فی کفر الدنیه الشیخ الشافعی و عبد الواحد و الحاکم الامام ابی محمد الشافعی و الحاکم
 در کفر فرج کتده پس شیخ سکف درستی و عبد الواحد درستی و حدیثی و سنن و حاکم
 علی انه یکفر و الضعیف و الشاکل الزاهد علی انه لا ینکفر الا فی و هکذا فی شرح الوقف
 برین هستند که درج کافر می شود و ضعیف و شاکل زاهد برینند که هر آئینه وی کافر می شود و مجتنب است در شرح
 الاکبر الامام علی القاری و ضعیف الکتاب و قال امام محمد بن ابی حنیفه
 اکبر تصیف امام علی قاری و سبای او را کتب بها و گفت امام محمد بن ابی حنیفه که یا
 یحیی الذییر النعمی الشافعی فی شرح صحیح مسلم فی تفسیر ما اخرجیه من قولیه
 محی الدنیه و درستی شافعی در شرح صحیح مسلم در تفسیر آنچه که روایت کرده است از قول
 صلی الله علیه و سلم لعن الله من لعن والده و لعن الله من دسح لعن الله و اما اللهم
 صلی الله علیه و سلم لعن که در کسی که لعن کرد و پدر خود را لعن کرد و خدا کسی که در کفر و غیره و کفر

و الحاکم الامام ابی محمد الکوفی رحمه الله علیه
 کاتب و شیخ امام عبد الواحد و حاکم امام ابو محمد کوفی رحمه الله علیه

نصر الله تعالى فالله اعلم بالصواب الذي اوردنا في هذا الكتاب من كتب القسوس او الصليبيين او
 برای فیروز اقبال پس برادری نیست که کنه تمام بخیر باشد بیکدیگر و بر برای بنیاد برای جیها یا برای موسی
 او لعنه الله علیه و نوحی ذلک فکل ذلک حرام ولا یجوز هذا الذی یخبر سؤلوا کان للذایجر
 یا برای عیسی یا برای آگه مانند آن پس بر نهیاسر باشد و حلال نشود این و هیچ برابر است باشد و هیچ گفته
 مسیلاً او نصرانیاً او یهودیاً یا کما نقص علیه الشافعی و اتفق علیه أصحابنا فان قصدتم
 مسلمان یا نصرانی یا یهودی چنانکه تصریح کرده است بوی شافعی متفق شد و بروی یاران ما پس که قصد کرد
 ذلک تعظیم المذنب لفرع الله و العباد له که کان ذلک کفر اذ کان للذایجر حسناً
 آن بزرگ که مذبح را که غیر خداست عبادت و کبریا آن غیر باشد آن کفر پس که باشد و کشته مسلمان
 قبل فله صایا الذبح مرتداً و ذکر المروزی من أصحابنا ان ما یدبر عنده استقبالی السلاطین
 پیش از آن کرد و بسبب ذبح مرتد و ذکر کرده است مروزی از یاران ما که تحقیق آنچه ذبح کرده شود و بیک استقبال پادشاه
 تقریباً الیه اقلی اهل بخاری بخیر می دانند و متأسف اهل بدیع الله اشقی و لهکذا فی شنبه
 یحتمل نزدیکی حسن بسوی قوی اند و حکما بخارا بجز آن جانور جزا که تحقیق و ذکر آن جانور کشته شده و پادشاه برای بخیر و نام
 الحاکم الصغیر للعلامة نفیس الدین محمد بن عبد الرحمن العظیم الشافعی علیه الرحمة
 جامع صغیر تصنیف علامه شمس الدین محمد بن عبد الرحمن عظیم شافعی علیه الرحمة
 و قال الامامان العظامان الکرامان الرازی و النیسابوری فی تفسیرهما قال العلماء
 و فرمودند دو امام بزرگ کرم امام رازی و نیشابوری در هر دو تفسیر خود که گفتند علما
 بان ان مسیلاً ذبح ذریعة و قصد یدیه القرب الی غیر الله تعالى صادر صریحاً
 اگر بر آئینه مسلمان ذبح کند و بجز را و اراده کند بدینش نزدیکی را بسوی غیر خدای تعالی کرد
 و ذریعة ذریعة مؤرد و فی مطالب المؤمنین ذبح للقبض شاة و سمی
 و ذبح او ذبح مرتد و در مطالب المؤمنین است ذبح کرد برای میمان که بپندار او گفت نام
 الله تعالى یحل و لکن ذبحه یقعد و لا یسجد او و احد من العظام و ذکر اسم الله تعالى
 خدای تعالی حلال میشود و اگر ذبح کرد و نام امیری یا برای یکی از بزرگان و ذکر کرد نام خدای تعالی

این صحت دارد

این صحت دارد

در تفسیر

نزدیکی

نیست و گویند پس بیکند این همه قربانها برای خدای عزوجل نیست کفر لازم آید و قربانی مردار کرد
و در مجموع النوازل آورد دست اگر کی بوقت غمت یعنی بوقت پوشیدن تشریف در نماز او و با
سیکند کافر شود و این قربانی مردار باشد و خوردن او روا نشود و آنچه در میان مسلمین شده است
بیشتری عورات بدان مبتلا اند است که بوقت آنکه آبله کودکان بیرون می آید از اجده می میگویند
بنام آن آبله صورتی از سنگ کرده اند و آن می پرستند و شغای کودکی از میوه ها پسند و عفتا
سیکند کافر که دزد و دیکر این صحن است که بر سر آب می روند و گوشتی بر سر آب می پرستند
و به غیثی که دارند گوشت بر سر آب می سیکند این پرستندگان آب و نجس کنند کار می فرستند و گوشت می فرستند
کَلِمَةُ الْفِتْنَةِ التَّائِبُ رَحْمَةً اِنَّهُ عِبَارَةٌ مَطَالِبُ الْمُؤْمِنِ تَعْنِيهَا فَخْلُ الْكَلِمَاتِ
این به نقل از فتاوی تا از غایب تمام شد عبارت مطالب المؤمنین بعینها پس فخر کلمات
الْمَدْكُوتَةِ وَالْعِبَارَاتِ الْمَشْهُورَةِ مَتَى كَانَ الذَّبْحُ اَي اِرَاقَةُ الدَّمِ لِلتَّقَرُّبِ اِلَى عِزِّ اللَّهِ
ذکوره و عبارت های مشهوره نیست که هرگاه باشد نج ای ریختن خون برای نزدیکی بسوی خدا
تَحَرُّمِ الذَّبِيحَةِ كَاذِبٌ لِقَدَمِ السُّلْطَانِ اَوْ لِدَفْعِ الْحِجْنِ اَوِ الشَّرِيدِ اَحْمَدُ كَبِيرٌ اَوْ
حرام شود ذبح مانند نج کردن برای آمدن پادشاه یا برای دفع جن یا برای سید احمد کبیر
لِعَدَمِ مَرَاكِبِ الْاَوْلِيَاءِ لِاَنَّ الذَّبْحَ هُنَا لِعِزِّ اللَّهِ فَتَحَرُّمُ مَتَى كَانَ الذَّبْحُ اَي اِرَاقَةُ الدَّمِ
برای خیر و نشان از اولیا چه هرگز ذبح در اینجا برای غیر خداست پس میشود و فیکه باشد نج ای ریختن خون برای
التَّقَرُّبُ اِلَى الْعِزِّ بِالْمَدْبُوحِ اَي الَّذِي يَحْصُلُ بَعْدَ الذَّبْحِ مِنَ الْحُمْرِ وَالتَّحَرُّمُ حَلَّتِ الذَّبِيحَةُ
نزدیکی بسوی خدا بسبب ذبح یعنی چیزی که حاصل میشود بعد از ذبح از گوشت و بهی حلال شود ذبح
كَافِي الْاَوْلِيَاءِ وَالْاَعْمَامِ وَالْاَخِيَّةِ وَالْعَقِيْقَةِ وَالْضِيَّافَةِ لِاَنَّ الذَّبْحَ عِبَارَةٌ عَنْ
چنانکه در ولیمه مادر مسد بان و عقیقه و بهانته چه تخمین ذبح عبارت است از
اِرَاقَةُ الدَّمِ وَالتَّقَرُّبُ اِلَى الْعِزِّ بِالْاَكْلِ وَالْاِسْتِغْفَارِ لَا بِالذَّبْحِ فَبَانَ الْفَرْقُ بَيْنَ
ریختن خون برای خدا و نزدیکی بسوی غیر خود و ذبح که قرض ذبح پس ظاهر شد فرق میان
الذَّبِيحَةُ لِقَدَمِ الْحِجْنِ وَالْاَوْلِيَاءِ وَبَيْنَ الذَّبِيحَةِ لِلضَّعِيفِ وَالْوَلَمَةِ وَالْاَعْمَامِ
ذبح برای آمدن ابرو و جن و اولیا و میان ذبح برای بهان و ولیمه و ذبحها

در اول ذبح بر خداست و نفع بجانور مذبح برای همان
و در دوم ذبح بر خن خون بنام خدای تعالی بدون میت تقرب بسو غیر خدا بان رختن خون
بل ایصال النفع الکبیر بالکل و لهذا جاز الذبح للضعیف لا للجن و غیره لان المقصود
بلکه رسانیدن نفع است بسو غیر بخوردن و برای همین جابر شد ذبح کردن برای همان نه برای جن و سو آن تحقیق
در اول ذبح بر خداست و نفع بجانور مذبح برای همان
و در دوم ذبح برای جن است

وَالْعَقِيقَةُ مِنْ أَنْ فِي الْأَوَّلِ إِرَاقَةُ الدَّمِ فِي نَفْسِكَ مَا يَنْقَرُ بِدِرْأِي النِّعَمِ مِنْ الْجَنِّ وَالْأَوَّلِيَاءِ
وَعَقِيقَةُ أَزْوَاجٍ فِي الْأَوَّلِ فَلَمْ يَخْنِ خُونُ دَافِعِ الْخَيْرِ بِتِ كَرْدِي طَبِيعَةِ مِثْوَبِي بِسَوْغِ زَيْنِ وَأَوَّلِيَاءِ
وَفِي الثَّانِي إِرَاقَةُ الدَّمِ بِاسْمِ اللَّهِ تَعَالَى مِنْ غَيْرِ نِيَّةِ النِّعَمِ إِلَى الْغَيْرِ بِتِلْكَ الْأَرَاقَةِ
وَدَرْدَمِ فَلَمْ يَخْنِ خُونُ بِنَامِ خَدَائِ تَعَالَى بِدُونِ مِيتِ تَقَرُّبِ بِسَوْغِ غَيْرِ خَدَائِ بَانِ رَخْنِ خُونِ
بَلْ إِيصَالِ النِّعَمِ الْكَبِيرِ بِالْأَكْلِ وَهَذَا جَازُ الذَّبْحِ لِلضَّعِيفِ لَا لِلْجِنِّ وَغَيْرِهِ لِأَنَّ الْمَقْصُودَ
بَلْكَ رَسَانِيدِ نَفْعِ سَتِ بِسَوْغِ غَيْرِ بِخُورْدَنِ وَبِرَایِ هِمَنِ جَابِرِ شَدِّ ذَبْحِ كَرْدَنِ بَرَايِ هِمَانِ نَهْ بَرَايِ جَنِّ وَسَوْ أَنْ تَحْقِيقُ
فِي الْأَوَّلِ لِدَبْحِ اللَّهِ وَالْمَقْعَةُ بِالدَّبْحِ لِلضَّعِيفِ وَفِي الثَّانِي لِدَبْحِ الْجِنِّ
وَدَرْدَمِ ذَبْحِ بَرَايِ جَنِّ هِمَانِ
وَلِهَذَا قَالَ الشَّيْخُ عَبْدُ اللَّهِ شَمْسُ الدِّينِ الذَّبْحُ إِنْ كَانَ لَا كَرَامَ الضَّعِيفِ أَنْ يَذْبَحَ لِكُلِّ
وَبِرَایِ هِمَنِ كَفَتْ شَيْخُ عَبْدُ اللَّهِ شَمْسُ الدِّينِ كَذَبْحِ أَكْرَبَ شَدِّ بَرَايِ بَرَكَةِ هِمَانِ بَابِ طُورِ كَذَبْحِ كَلْبِ
وَيَعْنِي عَلَيْكَ لَا جَلَّ كَلْبُهُ فَهُوَ حَرَامٌ وَفِي مُحْفَةِ الْفُقَهَاءِ لَا يَجُوزُ الذَّبْحُ عَلَى الْبَنَاءِ
وَتَصَدَّقُ كَذَبْحِ هِمَانِ نَهْ بِخُورْدَنِ بِسَوْغِ حَرَامِ سَتِ وَرَحْمَةُ الْفُقَهَاءِ كَوْرَتِ جَابِرِ نِيَّتِ ذَبْحِ كَرْدَنِ بِرَعَارَتِ
الْجَدِيدِ وَعِنْدَ شَرَاءِ الدَّارِ لَا النَّبِيَّ صَلَّعَهُمْ هِيَ عَنْ ذَبَائِحِ الْجِنِّ رَوَاهُ الْبَيْهَقِيُّ
نَوْ وَتَرْدِيكَ خَرِيدِ سَرَايِ جَبْ تَحْقِيقِ بِنَامِ بَرَصِ الدِّينِ عَلِيمِ سَخِ فَرُوزِ زَيْنِ دِيجِ مَائِ جَنِّ رَوَايِ كَلْبِ بَانِ ذَبْحِ
فِي السُّنَنِ عَنِ الرَّهْرِيِّ وَفَسَّرَهُ الْعَلَامَةُ فِي النَّهْيَةِ كَانُوا إِذَا اشْتَرَوْا دَارًا
وَرَسَنَ مِنْ زَهْرٍ وَتَفْسِيرُ دَايِنِ رَا عِلَامَةِ جَزِيٍّ وَرَحَابِ نَايِ كَبُودِ ذَبْحِ خَرِيدِ يَكُودِ سَرَايِ رَا
وَأَسْخَرُ جَوَاعِيْنَا أَوْ بَنُو أَبْنِيَا نَا ذَبْحُوا إِذِ حِجَّةٌ فَخَافَتْ أَنْ يُصِيبَهُمُ الْجِنُّ
يَا بِيروني آورد و ششمه را یا بنا میگردند مکان را ذبح میکردند و حید را برای اندیشه اینکه برسد ایشان را جن
فَأَضْيَعَتِ الذَّبَائِحُ إِلَيْهِمْ لِذَلِكَ وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّعَهُمْ مَلْعُونٌ
پس نسبت کرده ششمه بای بسو جن برای همین و سرودن بای بر خداست و سلم ملعون است
مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ رَوَاهُ أَحْمَدُ وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ رَوَاهُ مُسْلِمٌ وَفِي
مسئله ذبح کرد برای غیر خدا روایت کرد این حدیث را امام احمد و لغت کرد خدا کسی که ذبح کرد برای غیر خدا

در ذبح

سجده

وَمَنْ يَشْرِكْ بِاللَّهِ فَهُوَ كَذَّابٌ

الْحَقُّ الْقَرِيبُ وَمَذَارِكُ ذَلِكَ عَلَى قَصْدِ الْقَرِيبِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ أَوْ تَقْصِيرِ الْخَطِّ إِلَى قُرْبِ اللَّهِ
من سوره و مدار این همه بر اوده تقرب است بسوی غیر خدا یا تبدیل کردن این سوره در
الذی من استیصال الاله الخدی و هو ذلک فعلنا انما ای الایة وقد فصل لک حواله
ذبح کردن این استیصال کردن آیه کرده شده و مانند آن پس نسیم که تحقیق آن معنی آیه و فصل کمال است
علی ما ذکر فی آیات الاخر کایة المائت و غیرها و کان سبب نزول هذه الایة تنبیه
بر آنچه ذکر کرده شد در آیات دیگر مانند آیه سوره مائده و غیر آن و بود سبب نزول این آیه تا که در آن
الشیرکین حیث کالوا یقولون المسلمین بطریق الام انهم لا تأکلوا البیتة وقد قلنا
شیرکین بودند که می گفتند مسلمانان را بطور الزام که شما نمی خورید مردار و حال آنکه غیر
الله و ما کالوا نقتلوا یا یدیکم فقد رخصوا مقتولکم علی مقبول الله فاجاب الله
خدا و بخورد جانوری را که یکشیزد و سهواً می بین تحقیق غلبه او بر شما گشته خود را بر کشته خدا پس جواب داد خدا
عن ذلک بان البیتة لم یذکروها اسم الله فذلک حرمت و کذا المرفوعة و المنقوعة
ازین الزام این طور که تحقیق مردار مذکور شده است باطنی م خدا پس این مرام کرده شد در این مرفوعة و منقوعة
و لیسریة لم یقتل علی الوجه الماذون فی من الله تعالی فحرمت و ما قلنا به بانیها
و من رویه کشته شد بر طریق که به و انکی داده شد در آن از جانب ای تقابلی مرام شدند و جانوریکه نسیم و از دستها
انما صار حلالاً لکن قلنا و تقع بآذن الله تعالی و بل الوجه الشرع بحیث خرج منه
برین بست که کرده حلال بر آنکه تحقیق کشن می افتد حکم خدا می تابد و موافق طریق شریعت چه برین آمد از دست
الدم المسفوح مع ذکر اسم الله فخلل هذا و غیر ذلک غیر العظم لای حرام الله و اما
خون مسفوح با یاد کردن نام خدا پس حلال کردن این و مرام کردن آن و عینه عظیم حکم خداست و کن
حدایت القتل فمخالطة و حمیه لکن الکمل مقتول الله سواء کان بایدینا او
تقریر کشن پس مخالطه است و بی تحقیق همها کشته خدا اند بر از دست که باشد نفس از دستها یا
بایدی غیر یا او مانت حقت انما لای موت عندنا الا بآذن الله تعالی
از دستهای بسوی ما یا ببرد بر کسی بنی خود چه بپشت موت زود ما که حکم خداست نفس

ما
در
تفسیر
این
آیه

أَوْ مَكْنَةً مِنْهُمَا أَنْفَلْ فَإِنْ قُلْتَ إِنَّ اشْتَرَى نَحْمًا أَوْ ذَنْبًا بَعْرَةً أَوْ شَاةً لَا حِلَّ أَنْ يَطْعَمَ مَرُوفًا
یا مگر باز هر دو نام شریف پس اگر گویی اگر خرید کرد گوشت را با ذبح کرد گاو را یا گوسفند را برای اینکه ببرد و شور بار
أَوْ طَعَامًا لِيَطْعَمَهُ الْفَقْرَاءُ وَيَجْعَلَ تَوَابًا لِرُوحِ فَلَا يَنْ حِلَّ بِالسُّبْهَةِ فَلَا الذَّجْرُ بِالْذَّنْبِ لَكِنْ
بطعام را تا بخوردند محتاجان را و بگرداند ثواب او را بر آبروح طایف حلال شود بلا شک پس چنین میگوید که در آن بزرگوار
مَرَادُ ابْنِ الْبَقَرَةِ لِلذَّنْبِ وَالْأَوَّلِيَاءِ إِصْطَالُ التَّوَابِ إِلَيْهِمْ بِالذَّنْبِ وَالْطَّيِّبِ وَلَيْسَ مَرَادُهُمْ
مقتضی ذبح کنندگان کا و ذبح کرده شده بزرگوار رسیدن ثواب است بسوی ایشان بجز کردن چنین و چنین نیست و در ذبح
الذَّنْبِ لِعَبْدِ اللَّهِ قُلْتَ تَعْمَرُ كَانَ ذَلِكَ فَهُوَ حَلَالٌ وَعَلَامَةُ هَذِهِ الْإِرَادَةِ أَنْ لَا يَعْنُونَ
ذبح کردن را بفرز اگر کسی است اگر باشد آن پس بی علامت و نشان این اراده است که چنین نکند
بَقَرَةً خَاصَّةً وَلَا يَشْتَرِي بِاسْمِ ذَلِكَ الْبَيْتِ وَلَا يَتْلُوهُ الشَّيْءُ بَلْ يَكُونُ عِنْدَهُ كُلُّ الْبَقَرَةِ
کا و خاص را و شمره نه در نام آن مرده و نشان نکند او را بخیری بلکه باشد نزدش همه کا و
سَوَاسِيَةً فِي ذَلِكَ أَيْ يَكُونُ التَّحْمِلُ الْمُسْتَدْرِي مِنَ السُّوقِ وَالْحَاصِلُ بَعْدَ ذِخْرِ الْبَقَرَةِ لِلْعَيْنَةِ
برابر در آن است باشد گوشت خرید کرده شده از بازار و گوشتی که حاصلت بعد ذبح کردن کا و همین
و غَيْرُهُ عِنْدَهُ سَوَاءٌ فِي وُقُوءِ الذَّنْبِ وَلَيْسَ كَذَلِكَ بَلْ يَعْنُونَ وَيَعْلَمُونَ وَيَشْهَرُونَ بِاسْمِ
و غیروی نزدش برابر در جای آوردن نزد و نیست همچنان بلکه همین میکنند و نشان میکنند و شبه می سازند نام
الْبَيْتِ وَيُرِيدُونَ بِالذَّنْبِ التَّغْضِيبَ لَهُ كَمَا هُوَ مَرْتَبٌ بِرَأْيِ الْعَيْنِ وَيَكْفُرُونَ بِمَا يَتَكَلَّمُونَ
مرده و اراده میکنند بجز بزرگوار را بر می و چنانکه این بر شده است بین چشم و کافر شده بخیری که کلام میکنند
وَيُشِيرُونَ بِمَا يَقَعُونَ نَعْمَ بِاللَّهِ مِنْ أَعْلَانِهِمْ وَأَقْوَالِهِمْ فَيَكُونُ الْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ الْمَوْصُوفَتَانِ
و شریک میکنند با آنچه میکنند بپناه میبریم بخدا از فعلهای ایشان و سخنانی ایشان پس شبها کا و گوسفند صفت کرده و شبها
حَرَامِينَ لَا تَأْخُذُ بِمَا لِعَبْدِ اللَّهِ وَإِنْ ذَكَرَ عَلَيْهِمَا اسْمُ اللَّهِ وَلَا تَقْعُدَا دَاخِلَتَانِ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى
حرام چه تحقیق بر و ذبح کرده و نه بزرگوار اگر ذکر کرده شود بر هر دو نام خدا برای اینکه آن هر دو داخلند در قول او تَعَالَى
وَمَا لِهَاجِلِ لِعَبْدِ اللَّهِ أَيْ مَا يَشْتَرِي لِعَبْدِ اللَّهِ وَقَالَ خَالِدُ بْنُ الْحَدَّادِ مَوْلَا لِعَبْدِ اللَّهِ
و آنچه شمره داده شد بر می نیز برای می آنچه شمره کرده و شد بر می نیز و فرمود خاتم محدثین مولانا عبد العزیز

الدّٰهُلُوْیْ عَلَیْهِ الرَّحْمَةُ وَ اَمَّا مَا وَقَعَ فِی الْبَصَاوِیْ وَ حِیْثُ مِنَ التَّفَاسِیْرِ اَلْهَرَقُ قَالُوا
 و بیهوی علیه الرحمۃ و آنچه واقع شده در تفسیر بیباوی و غیر وی از تفسیر ما آنکه تحقیق معنی
 وَمَا اَهْلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ اِیْ مَا رَفَعَ الصَّوْتُ عِنْدَ دُحْجِهِ لِلصَّوْمِ مُکْنِیْ عَلٰی جَرٰی عَادَةِ
 و آنچه شهره داده بیهوی برا غیر خدا ای آنچه بلند کرده شد آواز نزدیک سخن برای مبتدیان برآوردن عادت
 الْمُشْرِکِیْنَ فِیْ ذٰلِکَ الزَّمَانِ وَ لِهٰذَا لَمْ یَقْرَءُوْا فِی التَّفَاسِیْرِ الْقَدِیْمَةِ بَیْنَ مَا ذِکَرْنَا مِنْ
 مشرکان در آن وقت و براسه همین فرق کردند در تفاسیر قدیم میان آنچه ذکر کرده شد و
 اللَّهُ عَلَیْهِمْ وَ بَیْنَ مَا قَصِدَ بِدُحْجِهِ التَّقَرُّبَ اِلٰی غَیْرِ اللَّهِ تَعَالٰی لِاَنَّ مُشْرِکِیْ ذٰلِکَ
 خدا بر وی و میان آنچه قصد کرده شد و بجهت تعبیر بیهوی غیر خدای تعالی چه تحقیق شده کین آن
 الزَّمَانِ کَانُوْا مُخْلِصِیْنَ فِی الْکُفْرِ کَاَنُوْا اِذَا قَصِدُوا التَّقَرُّبَ بِدُحْجِهِ لِقَوْمٍ اِلٰی غَیْرِ اللَّهِ
 زمان بودند خالص در کفر و بودند و تشبیه اراده میکردند تقرب را بجهت کردن بجاور بیهوی
 ذِکْرُوْا عَلَیْهِمْ اَعِنْدَ الذِّیْهِ ذٰلِکَ الْغَیْرِ خِلَافٌ مُّشْرِکِی الْمُسْلِمِیْنَ فَالْهَرَقُ خِلَافٌ لِّلْکُفْرِ
 ذکر میکردند بر ایشان بجز آن غیر را بخلاف مسلمانان مشرک پس ائمه ایشان را نیز میخوانند
 وَالْاِسْلَامَ وَ یَقْصِدُونَ التَّقَرُّبَ بِالذِّیْهِ اِلٰی غَیْرِ اللَّهِ تَعَالٰی وَ یَذْکُرُونَ اَسْمَ اللَّهِ عَلَیْهَا
 و اسلام و اراده میکنند تقرب را بجهت بیهوی غیر خدای تعالی و ذکر میکنند نام خدا را بران
 وَقْتَ الذِّیْهِ الْاَوَّلَ کُفْرٌ صَدِیْقٌ وَ الثَّانِیَ کُفْرٌ صَوْرَةٌ وَ صَوْرَةُ الْاِسْلَامِ فَکَانُوْا
 وقت فوج پس اول کفر است صامت و دوم کفر است که صورتش صوت است اسلام است پس هندیان
 یَعْتَقِدُوْنَ اَنَّ لَا طَرِیْقَ لِلذِّیْهِ اِلَّا هٰذَا سَوَاءٌ کَانَ لِلَّهِ اَوْ لِغَیْرِ اللَّهِ تَعَالٰی وَ قَدْ یُحْجَرُ
 که عقاید میدارند آنکه نیست طریق هیچ که این را برست که باشد برای خدا یا برای غیر خدای و بر ائمه جاری شده
 هٰذِهِ الْعَادَةُ فِیْ زَمَانِنَا اَيْضًا فَالْقَوْمُ یُسَمُّوْنَ اَنَّ فَلَا نَا یَذْکُرُ بَقَرَةَ لَاحِلِ السَّیِّدِ
 این عادت در زمانه ما نیز پس تحقیق ایشان شهره میدهند که بر ائمه فلان حج میکنند که در این سید
 اَحْمَدَ کَبِیْرٍ مَّتَکَسَّوْا ذِکْرُوْا اَسْمَ اللَّهِ عَلَیْهَا عِنْدَ اَمْرِ التَّشْکِیْلِ وَ لَا اَمَّا مَا وَقَعَ
 احمد کبیر مثلاً بر است که ذکر کنند اسم خدا بران نزدیک که از این کار دیان و اما آنچه واقع شده

این را
 از تفسیر
 ابن عربی

سواء كان بطريق الاستقلال أو بطريق الشركة لعدم ذكر ذكر كل مجزأ أعرض قصد التقرب إلى
برابرت که باز ذریع بطور استقلال یا بطور شرکت آری اگر ذکر کند ذکر می که مالی باشد از اراده تقرب بسوی
غیر خدا یعنی تفصیل فإن ذکر موصولا لا معطوفا بکرة مثلا ان يقول بسم الله محمدا
غیر خدا پس درین تفصیل است پس اگر ذکر کند بطور وصل نه بطور عطف مانند آنکه بگوید ذی الجلال و الاکرام بسم الله محمد
رسول الله والاهم قبل مر فانه لا یجوز الذیجة لعدم قصد التقرب الیه و اشتبا
رسول الله و خدا یا قبول کن از فلان مرام میشود و وجهیست نه بودن قصد تقرب بسوی غیر خدا و غیرین
که لا جمل مشابهه فی ذلك بذكر اسم غیر الله بقصد التقرب و لو ذکره معطوفا
که کرده میشود و بیست و پنجم دران جهت ذکر کردن نام غیر خدا یا اراده تقرب و اگر ذکر کند او را بطریق عطف
محرم و ان لو یکن فیہ معنی التقرب لانه صریح فی الشركة و الشركة لا تحتاج الی
مرام شود وجه اگر چه نیست دران معنی تقرب چه تحقیق وی صریحست در شرکت و شرکت محتاج فی شود و چه
الشركة و لذا ذکر معطوفا لا یطریق العطف و لا یطریق الوصل لا تکرره و لا المحرم
نیت و وثیقه ذکر کند بطور وصل نه بطور عطف و نه بطور وصل کرده میشود و نه محرم شود
لا یتقاء المشابهة صورة و معنی مثلا ان يقول بسم الله و توقف ثم قال محمدا
سبب نه بودن مشابهت از وی صورتی منی مانند آنکه بگوید ذی الجلال و الاکرام بسم الله و سکوت کرد و باز گفت محمد
رسول الله من صریح قصد التقرب الی غیر الله تعالى و اذ عرفت هذا الکلام فقد
رسول الله بدون اراده تقرب بسوی غیر خدا می تواند و قسید ششتم این کلام را پس بتجسین
عرفت ان صاحب الهدایة وضع المسئلة فیما اذا لم یکن الذکر مقرونا بقصد
شناختی که تحقیق صاحب هدایه نهاده است مسئلة را در آنچه وثیقه باشد مذکور نه دیکر باراده
التقرب الی الغیر و ذکر ذکر مجزأ هو یجوز عن مسئلتنا الموضوعه فیما قصد التقرب
تقرب بسوی غیر خدا و ذکر کند ذکر می عاقلین می میدهند از مسئلة که مراد صفت در آنچه مقصود تقرب
الی غیر الله تعالى فاما حکم مطلقا و عرفت ان هذا ان ما وقع فی التفسیر لا یجوز
بسوی غیر خدا می تواند پس هرگز نهاده و مرامست مطلقا و شناختی نیز که تحقیق آنچه واقع شده است در تفسیر مسئلة

تقرب الی الله

تقرب الی غیر الله

ای سواد ذکر
مهم المرام

الَّذِينَ يَسَابُ السَّيِّئَةِ أَوْ الْفَقْرَاءَ الَّذِينَ يَحْتَاجُونَ السَّيِّئَةَ أَوْ الْأَمْثَامَ أَوْ الْكَيْسَ أَوْ الشَّعْرَ
 انا که هستند بر روزه سید نفیس یا محتاجان که هستند بر روزه اکام شی یا امام ابو هیثم یا سید
 سید المساجد یا اوزنیا کو فخرها اود هم که نفع بشعائر هال غیر ذلک و یا لک و یوسف نفع
 بعد برای سجده یا روزه و غیره بر روی مساجد و بهار الیک مذمت یحیی علیه السلام و رازی بر سر آن یحیی علیه السلام
 للفقراء و الشُّعْرَاءِ وَ لِرُؤُوسِ عَمَلٍ وَ لِدُكْرِ السَّيِّئَةِ أَمَّا هُوَ فَحَلَّ لِصَرْفِ الْفَقْرِ لِيُخَفِّفَهُ الْقَائِمِينَ
 برای محتاجان در بر سر خود و حل و ذکر شیئ اما هو محل تصرف الفقد لیخففه القایمین
 بر باطنه او مسجد او جامع و یحیی لهذا الاعتبار اذ مصرف الفقر الفقير وقد وجد
 در مدینه و در سجده و یحیی این است در این اعتبار مصرف فقر محتاج است و تحقیق یافته شد
 الْمَصْرُوفُ وَلَا يَجُوزُ أَنْ يُصْرَفَ ذَلِكَ لِمَنْ غَيْرِ مُتَّحِلٍ وَلَا لِتَرْغِيبِ ذِي مَصْصَبٍ لِأَنَّهُ
 مصرف و جائز نیست خرج کردن آن بسوی تو اگر کسی که محتاج نیست و نه بسوی بزرگ صاحب منصب و تحقیق
 لَا يَجُوزُ لَهُ الْأَخْذُ بِمَا يَكُونُ حَاجَةً لِقَبْرِ وَلَا لِدَى نَسَبٍ لَا حِلَّ لِنَسَبِهِ مَا لَمْ يَكُنْ فَقِيرًا وَلَا لِدَى
 حلال نمی شود برای گرفتن و اینکه باشد محتاج فقیر و نه برای حساب نیست و نه اینکه باشد محتاج و نه برای صاحب
 عَلَيْهِ لَا حِلَّ عَلَيْهِ مَا لَمْ يَكُنْ فَقِيرًا وَ لَمْ يَكُنْ فِي الشَّرْعِ عَوَّازُ الصَّرْفِ لِلْأَغْنِيَاءِ لِلْإِجْمَاعِ
 علم بهت علم تا و نسبه باشد غیر و ثابت شده است در شرع جز مصرف فقر برای تو اگر آن بهت علم
 عَلَى حُرْمَةِ النَّذْرِ لِلْخَائِفِ وَلَا يَنْقُذُ وَلَا يَسْتَعْلَى الذِّمَّةُ بِهِ وَ لَمْ يَكُنْ حَرَامٌ بَلْ يَحْتَاطُ وَلَا يَجُوزُ
 بر حرمت فقر برای مخلوق و نقد نمی شود فقر و شمول می شود بسوی و تحقیق این فقر و حرمت بلکه نیست و جائز
 بِحَاكِمِ الشَّيْخِ أَخَذَهُ وَلَا أَكَلَهُ وَلَا الصَّرْفُ فِيهِ يَوْجِبُ مَرَأَةَ الْوَجْهِ لَا أَنْ يَكُونَ فَقِيرًا وَ لَمْ
 برای خادم شیخ گرفتن او و نه خوردن او و نه صرف کردن در آن هیچ وجه از وجهی که اگر آنکه باشد آن خادم محتاج باشد
 عِبَالٌ فَقَرَاءٌ عَلَيْهِمْ عَزَائِرُ الْكُتُبِ ثُمَّ مَصْطَرَفُونَ فَيَأْخُذُونَ بِسَبِيلِ الْفَقْرِ لِلْبَيْتِ
 عیال باشند محتاج در آن از حاصل کردن بهت و مال آنکه خطر پیش گیرند و اول بطور صدقه
 فَخَذَهُ أَيْضًا مَكْرُوفٌ مَا لَمْ يَقْعُدْ بِهِ النَّاذِرُ الْقُرْبَ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَ صَرَفَهُ إِلَى الْفَقْرِ
 پس گرفتن می نیز کرده است تا و اینکه صدقه بخرد بسوی فقر کننده و قرب ران بسوی خدا می تواند صرف او را بسوی فقران

و لا يجوز
 ولا يجوز

کمن در صورت پستی بی یمن کفار و بوقت خشت لازم خواهد شد چهارم آنکه خند و عبادت مقصد
 باشد پس خند و وضو و تکبیر است صحیح نیست پنجم آنکه خند و رکعت غیر باشد پس خند و عبادت بن غیر صحیح
 نیست ششم آنکه خند و رکعت از ملک بی باشد پس اگر خند و رکعت هزار رکعت کرده و او مالک
 صد و پست پس بقدر صد و پست لازم خواهد شد هفتم آنکه خند و رکعت اگر بی باشد پس اگر خند و وضو
 و رکعت که خند و وضو صحیح نیست و در قیاس مذکور است خند و رکعت صحیح نیست اما در این
 اسلیم نخواهد کرد و اما اسلم جو اسلم چهارم قول تعالی ما اهل بعلبصر اصدای حرام است جانور
 که توارز بر آورده شد بان جانور برای غیر خدای را بر اهل اهل در لغت یعنی آواز بر دهن است
 کذا فی محل اللغات و القاموس فی التفسیر الکبیر و ما اهل بعلبصر الله قال الا یعنی
 چنین است در محل لغات و قاموس و در تفسیر کبیر است و آنچه شبره داده شد برای غیر خدا کتب اسلمی
 اصله رفع الصوت ککل رفع صوته فهو محمل هذا معنی الا اهل اهل فی اللغة ترفع الهمم
 اسلمی بلند کردن آواز است پس بلند کننده آواز خود را محمل است این معنی اهل اهل در لغت است باز گفته شد برای هم
 محمل ارفع الصوت بالثبته یقال اهل فلان محله او عمره ای احرم بها و ذلك لان
 محمل محبت بلند کردن آواز گفتن بکثرت اهل فلان محله او عمره یعنی احرام است برای آن برای آن
 یرفع الصوت عند الاحرام و الذاکر محمل لان العرب كانوا یسمون الاوتان عند
 بلده یسجد آواز را از نزدیک احرام و نوح کنند محمل است چه تحقیق عرب بودند که میکردند نام بان نزدیک
 الذبح و رفعوا اصواتهم یذکرها و منه استعمل الضمی معنی قوله و ما اهل بعلبصر
 نوح کردن و بلند میکردند آواز را نوحی و یاد کردن بان از دست آواز کرد که پس منی و نوحا و جانور که نوح داده شد و نوحا
 الله یعنی ما نوحهم للاصنام و هو قول مجاهد و الضحاک و قتادة و قال الربیع عن
 یعنی جانور که نوح کرده شد برای بان و این قول مجاهد است و ضحاک و قتاده و گفت ربیع از
 ابن و ابن زید یعنی ما ذکر علیه غیر اسم الله و هذا القول اولی لانه استمطابفة
 این ابن زید یعنی جانور که ذکر کرده شد بر کسی نام خدا و این قول بهرست چه تحقیق می بایست موافق است
 بالقرآن قال العلماء لو ان مسلما ذبح ذبیحة و قصد بها التقرب الى الله
 بقصد قربان گفتند علما اگر تحقیق مسلمان ذبح کرد ذبیحه و اراده کرد بهر قربان
 تقرب الیه می باشد

ع
 خند و رکعت
 صحیح است
 صحیح است
 صحیح است
 صحیح است
 صحیح است

عزت
مجلس
شکر
سبحان
عزیز
عزیز

صاکر مرگدا و خیمه خیمه مرگداست و هکذا فی التبت التبتی و غیره من القاسم
کرد و مرد و دوزخ و از حبه مرگست تمام شد و همچنین است تفسیر فیشا پوسی و غیره از تفسیر ما
و کلام متین حکم در معنی قوله تعالی و ما اهل به لغیر الله است که حضرت شاه عبدالعزیز المحدث الدبوی
علیه الرحمه در تفسیر خود به تفصیل بیان فرموده بده عبارت الشریفه و ما اهل به و دیگر آن جانور که آواز
برآورده شد و شهره داده شد در حق آن جانور که لغیر الله یعنی برای غیر خداست خواه آن غیر شتر
باشد یا روحی چیست که بطریق بهوک بنام او بدیند و خواه جنی مسلط بر خانه یا سرای که بدرون
دادن جانور از ایدای سکنه آنجا دست بردار نشود و یا ثوب را روانه کردن ندهد و خواه پتی
یا غیره را باین وضع جانوری حق مقرر کرده و دهند که این همه حرام است و حدیث صحیح و بار
است که ملعون من فوج لغیر الله یعنی هر که بدیج جانور تقرب بغیر خدا نماید ملعونست خواه در وقت و
نام خدا بگیرد یا نه زیرا که چون شهره داد که این جانور برای فلانی است ذکر نام خدا وقت فوج و حج
نمود چنان جانور منسوب آن غیر گشت و جنسی در روید اگشت که زیاده از جنت مردار است زیرا که آمده
بی ذکر نام خدا جان او بهت جانین جانور را از آن غیر خدا قرار داده گشته اند و این عین شرک و کفر
و هرگاه که این جنس در می سرایت کرد و دیگر بزرگ نام خدا حلال نمی شود و مانند سگ و خوک که اگر
بنام خدا مذبح شوند حلال نمی گردند و گنبد این مسئله است که جان را برای غیر جان آفرین نثار
کردن درست نیست و ماکولات و مشروبات و دیگر اموال را نیز اگر چه از راه تقرب بغیر الله دادن
حرام و شرک است اما اگر از راه تقرب به تعالی بفقر و مساکین داده توانیش که عائد به منده میشود
از آن غیر ساختن جائز است زیرا که انسان را میرسد که ثواب عمل خود را بغیر خود بخشد چنانکه میرسد که
مال خود را بغیر خود بدهد و جان جانور ملوک آدمی نیست تا او را بکسی نوازد بخشد و نیز دادن مال ازین
جهت مستوجب ثواب است که آدمیان بوی منتفع میشوند و چون مرد ما بعد از مفارقت این جهان
قابل انتفاع بعین مال از طریق نفع رسانیدن آنها در شرع چنین قرار یافت که ثواب اموال را
که مستحقان برسانند آنها عائد سازند و جان جانور اصلا قابل انتفاع آدمی نیست و در زندگی پس
از مردکی نیز قابل انتفاع او نباشد آری انجمه از طرف مرده کردن در حدیث صحیح آمده است لیکن

و اگر می بایست غرضی از اغراض دینی یا دنیوی فلان اغرضی مباح می باشد یا حرام مثل خوردن کشته
 یا سینه در ریضوت جانور هر که حرام نیست و گاهی فعل فحش مقصود اصلی میباشد مثل کار دی را از بین
 منظور است شخصی از فحش حیوان میترسد برای دور کردن خوف پیش او جانور فحش کند تا موطن طریق
 و بی شخص را مقصود بود با جمله این اغراض مختلفه بار غرضی نیست زیرا که اشتباه محل حرمت در آن صوتها
 نمی شود جای اشتباه درین دیار و درین صورتهاست که برای مردگان میکنند پس باید دهنست که اگر
 مقصود در ریضوت گوشت میوه چنانچه در فاتحه دستور است که جانور برای گوشت فحش میکند و طعام آن بخت
 میخوراند و ثوابش حرامست میسرمانند در ریضوت حیوان مذبح حلالست زیرا که شهید ران نیست و اگر
 مقرر کنند پس نذر هم اگر گوشت واقع است آن گوشت حلالست بپاش آنکه مثلا اگر شخصی نذر کند که اگر
 فلان حاجت من بر آید اینقدر نیاز حضرت سید احمد کبیر کنم و این قدر نیاز ایشان مرم را بخورم اگر چه
 درین نذر گفتگوست لکن طعام حلالست و همچنین است حکم گوشت مثلا اگر شخصی بگوید که دو من گوشت
 نذر حضرت سید احمد کبیر بعد بر آمدن حاجت خود خواهم خورم این گوشت حلالست و اگر بگوید که گوشت
 کا و خواهم خورم نیز درست است و اگر بهین قصد کا و از فحش کند نیز درست است که مقصودش گوشت
 است و بهین چنین اگر کا و نذر بنام سید احمد کبیر بپوشد بطوریکه تقدید نپذیرد درست است گوشت او حلالست
 غرض از کا و ایت ایت و اگر مقصود فحش برای میت بود پس ایصال ثواب فحش باشد یا تقرب مذبح
 بسوی میت بود و بهین صوت متنازع فیهاست و صورتش شبیه پس اگر فحش بدست ایصال
 ثواب الی میت حلالست و اگر فحش طاعت است و برای تقرب بسوی میت است حرامست و معنی
 تقرب نزدیک شدنست لکن در طعام نزدیک کسی مراد نیست چه که نزدیکی حسی با اوج حاصل نمی
 پس تقرب نیست که خوشنود کردن و تدلل و خصام و اعتقاد خود با ایشان منظور دارد چنانچه در
 جاهلان و اوج است که هر کس زیارت مرقد سید سالار رفته زیارت کرده رتبه می گزینان
 است که مرعی بر نیاز نشان فحش کرد و لغرض مراد از نزدیکی آن نیست که در محاوره به چالپوسی و
 مانند آن را آن تعبیرند پس خلافت کلام آنکه جایکه تقرب بالذبح بغیر خدا منظور باشد و علامات
 آن نصیب از نذر و بعد از مالک بگوید که من نذر فلانی کرده ام این شکرست و مذبح آن حرام

و اگر تقرب غیر ذیجاست ذیج را باید دید اگر چه حکم و قصد و ذیج کند مراد است لکن حکم لکما می
 کالکمر و اگر خلاف حکم و قصد کند حیوان حلالست لیکن حکم منسوب است فقط و حال نذر نیست که نذر غیر اس
 مطلق ممنوعست چنانچه در فتاوی عالمگیری و در مختار و غیره مرقومست که نذر برای صلوات و اولیا با
 و حرامست مگر آن آثم و دفای آن نذر لازم نیست زیرا که باطل و حرامست و اگر مقصود ایصال
 ثواب با اولیا باشد پس طریق اینست که از طرف ایشان نیابت بفرماید و ساکنین برای خوشنود
 و حکم برداری خدا بدین اندازین تقرب ایشان جوید یا بقصد تقرب خدای تعالی فوج کنند
 و ثواب عبادت ذیج بدیگری رسانند و این هم درست و جائز و حلال طریقتی ای ایشان ثواب نیست
 یا حی این صوت بالتخفیف و التیقین و دوست پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم قربانی کرد و فرمود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ**
مَنْ تَنِي وَ تَنِي لَكَ بِالْوَحْدَانَةِ وَلِي بِاللَّامِ و برای انجیمه از طرف خود حضرت امیر المؤمنین علی
 از من و از کسی که گویای او برای تو بود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ** و این برسانید **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ**
 کرم الله وجهه روایت فرمود **وَالْبَسْطُ فِي الْفَقْدِ فِي بَابِ الْحَجْرِ عَنِ الْغَيْرِ وَ كَلَامُ تَمِينِ** است
 که حضرت خلاصه المحدثین قدوة العارفين محی السنه النبویه حاکم الولاية محمدیه مولانا عبد القادر
 دهلوی در ترجمه فرقان مجید فرموده جانایا همی که اندکی نیاز دینی به که او سکه راه من
 جنگو لوادی او نگو دنیا اسکا فائده او سکو نهین نچنا او سکه حکم برداری او چیزیسی فائده فقیر کو اور
 ثواب سی فائده دینی والی کو پیر جو کسی بزرگ کی مطلق کچدی اگر اس وضع پدی تو شرک ہی چون اند
 الزام یا فقا لوالله یرحمهم و هذا لشرکائنا الی الخیر ما قال ساء ما یحکمکم لک کو اوس بزرگ
 اپنی جگہ پھر اوی اوسکی طرف سے اندکی راه من جنگو کہا او نگو تو حکم برداری اندکی او خیر فقیر کو اور ثواب
 اس شخص کی بدلی اوس بزرگ کو یا او سکو فقیر کی جگہ پھر اوی که چیز او سکه کو دی پھر اوسکی خیر کو کن
 کی کام آئی تو او سکو ثواب ہو ای صوت مشکوکی ہی پہلی صوت بینکے و اند علم باصواب
 جواب سوال دوم و سوم مال جاہلیت احکامی چند اختراع کرده بودند و در آن با بقول است
 خود تنکے نمودن از آن جملہ بحیرہ و آن مادہ شکرست کہ اور برای تیان مقرر میکردند و شیر
 کبھی غنی او نگو کنش او را میخواستند ذیج غنی کردند و از آب چہ گاہ طرد و ردنی کردند و تعظیم و
 احترام پیش می آمدند و سائبہ کہ برای تیان جانور را میکند استند و بار پرست او غنی بنادند و حکام

ترجمہ
 اگر تقرب غیر ذیجاست ذیج را باید دید اگر چه حکم و قصد و ذیج کند مراد است لکن حکم لکما می
 کالکمر و اگر خلاف حکم و قصد کند حیوان حلالست لیکن حکم منسوب است فقط و حال نذر نیست که نذر غیر اس
 مطلق ممنوعست چنانچه در فتاوی عالمگیری و در مختار و غیره مرقومست که نذر برای صلوات و اولیا با
 و حرامست مگر آن آثم و دفای آن نذر لازم نیست زیرا که باطل و حرامست و اگر مقصود ایصال
 ثواب با اولیا باشد پس طریق اینست که از طرف ایشان نیابت بفرماید و ساکنین برای خوشنود
 و حکم برداری خدا بدین اندازین تقرب ایشان جوید یا بقصد تقرب خدای تعالی فوج کنند
 و ثواب عبادت ذیج بدیگری رسانند و این هم درست و جائز و حلال طریقتی ای ایشان ثواب نیست
 یا حی این صوت بالتخفیف و التیقین و دوست پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم قربانی کرد و فرمود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ**
مَنْ تَنِي وَ تَنِي لَكَ بِالْوَحْدَانَةِ وَلِي بِاللَّامِ و برای انجیمه از طرف خود حضرت امیر المؤمنین علی
 از من و از کسی که گویای او برای تو بود **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ** و این برسانید **اَللّٰهُ يَغْفِرُ لَكَ**
 کرم الله وجهه روایت فرمود **وَالْبَسْطُ فِي الْفَقْدِ فِي بَابِ الْحَجْرِ عَنِ الْغَيْرِ وَ كَلَامُ تَمِينِ** است
 که حضرت خلاصه المحدثین قدوة العارفين محی السنه النبویه حاکم الولاية محمدیه مولانا عبد القادر
 دهلوی در ترجمه فرقان مجید فرموده جانایا همی که اندکی نیاز دینی به که او سکه راه من
 جنگو لوادی او نگو دنیا اسکا فائده او سکو نهین نچنا او سکه حکم برداری او چیزیسی فائده فقیر کو اور
 ثواب سی فائده دینی والی کو پیر جو کسی بزرگ کی مطلق کچدی اگر اس وضع پدی تو شرک ہی چون اند
 الزام یا فقا لوالله یرحمهم و هذا لشرکائنا الی الخیر ما قال ساء ما یحکمکم لک کو اوس بزرگ
 اپنی جگہ پھر اوی اوسکی طرف سے اندکی راه من جنگو کہا او نگو تو حکم برداری اندکی او خیر فقیر کو اور ثواب
 اس شخص کی بدلی اوس بزرگ کو یا او سکو فقیر کی جگہ پھر اوی که چیز او سکه کو دی پھر اوسکی خیر کو کن
 کی کام آئی تو او سکو ثواب ہو ای صوت مشکوکی ہی پہلی صوت بینکے و اند علم باصواب
 جواب سوال دوم و سوم مال جاہلیت احکامی چند اختراع کرده بودند و در آن با بقول است
 خود تنکے نمودن از آن جملہ بحیرہ و آن مادہ شکرست کہ اور برای تیان مقرر میکردند و شیر
 کبھی غنی او نگو کنش او را میخواستند ذیج غنی کردند و از آب چہ گاہ طرد و ردنی کردند و تعظیم و
 احترام پیش می آمدند و سائبہ کہ برای تیان جانور را میکند استند و بار پرست او غنی بنادند و حکام

هم اگر گوشت و اجزای آن گوشت حلال است بپاشش آنکه مثلا اگر شخصی نذر کند که اگر فلان حاجت
براید ایقدر نیاز حضرت سید احمد کبیر کنیم و ایقدر طعام نیاز ایشان مردم را بخوریم اگر چه درین نذر گفتگو
لیکن طعام حلال است و همچنین است حکم گوشت مثلا اگر شخصی بگوید که گوشت نذر حضرت سید احمد کبیر
بعد بر آمدن حاجت خود خواهم خورایند گوشت حلال است و اگر بگوید که گوشت کا و یا هم خورایند نیز درست
است و اگر همین قصد کا و را نذر کنند نیز رواست چرا که مقصودش گوشت است و پس همچنین اگر کا و زنده نام
سید احمد کبیر کسی ابد در بطوریکه نقد میرسد نیز رواست و گوشت آن حلال است غرض از کا و مالیت است که
مقصود ذبح برای است بود پس یا ایصال ثواب ذبح باشد یا قرب ذبح بسوی است بود و همین صورت است
متنازع فیها و صور شنبه درین مقام چهار است اول آنکه مقصود نذر و نیاز کردن گوشت باشد و نذر غیر الله مطلقا
منوع است چنانچه در فتاوی عالمگیری آخر کتاب الصوم و در مختار مرقوم است که نذر برای صلوات و اولیای بار
حرام است مگر کس آن باید که آثم شود چرا که مرکب امر حرام گردیده و وفای بان لازم نباشد زیرا که مال
و حقیقت آن است که ذات باری تعالی استغنی است بهیچ چیز منتفع و متضرر نیست بخلاف مخلوقات که منتفع
و متضرر میشوند که امتناع و تضرر ایشان مختلف و متفاوت میباشد مثلا اگر غلشی به پادشاه دنی اقتدار صاحب
خزائن بشمار بد در البسته منتفع بان خواهد شد و اگر محتاجی که سینه که پیشتر بی دست ندارد و جامانده است
غلشی بد بدوی هم منتفع بان خواهد شد لکن فرقی که در میان برد و امتناع است استغنی از بیان است
پس دادن برای خدا از قبیل دادن به بندگان نیست بلکه دادن برای خدای تعالی است که تعظیم
و شکر و بی مقصود باشد و چون که او تعالی استغنی است تعظیم خود نموده در دلونال محتاج است بهیچ شیئی که بگوید
و محتاجا هم او باید رسید صحیح النسب بد روشی متوکل یا مثال آنکه سید درویش کو محتاج نباشد بلکه غنی
الک لگوک باشد و فاخر محتاج باشد فاخر صومیت ایشان نظر سیادت یا توکل است نذر برای خدا
ست و صرف آن سید و متوکل است اگر همین طرز نذر برای او بگوید که شمعان قدس الله سرار هم کند رواست
ایقدر فرق است که بسبب اتعال از عالم دنیا بعالم برزخ منتفع بقدر و حسن طعام نمی تواند شد بلکه ثواب
صرف آن الله تعالی با روح مطهر ایشان میرساند پس احوال ایشان در حالت حیات و بعد مات بر آن
ست همین قدر فرق است که آنچه با ایشان میرسد بدل میباشد و مثالش آنکه بزرگ با دوست شخصی که

مسئله ۱۱

که در اینجا بجای فتوای همین مسئل است و او را فساد آن فدی بوی منظور است و این در اینجا نیست
 شخصی را بگوید که روپیه با اشرفی بمن ده آنچه آنجا راجع است خواهم رسانید و همین است حال تمام عباد
 از نماز و روزه و تلاوت و ذکر و تسبیح و درود و غیره با این طرفه صحیح است و طرفه قبیحه این است که در
 عبادات اعظم ایشان قصد کند و این عسی در نماز ظاهر میشود و در روزه هم ظاهر است و در عبادات البینه خالی
 دارد و شخصی از دانشمندی پرسید که دو رکعت نفل فلان وقت برای حضرت امام حسین رضی الله تعالی عنه بخوانم
 و از کسی شنیده ام که این دو رکعت برای حضرت ایشان مقرر است و انشمنه گفت که اگر ثوابش به حضرت ایشان
 میرسانید بجاست و اگر نماز برای حضرت ایشان بخوانید بجاست نماز صرف برای خداست بچکس و در آن
 دخل نیست آن شخص گفت معلوم میشود که شما صرف فرض میخوانید و نفل نمیخوانید چرا که سنت برای
 پیغمبر است و هر که نماز صرف برای خدا خواند پس اقصا بر فرض کند و من از بچکات اینکه ناواقفان را
 این چنین اعتقاد پیدا شد و حال عوام دلیل بر آنست که آنها ندانند و بطریق ضحیه در دل مرکوز میدارند و متوجه حکمت تعالی
 نمیشوند اگر چه لایحه جاہل دره العمر هر سال با هر ماه طعام وافر بخیه نیاز حضرت غوث الاعظم قدس سره
 تعالی کرده باشد و او را کسی پرسد که بچکاه سه طعام خوانیده جواب خواهد گفت که نه والا میگفت که همیشه
 برای خدا تعالی میخورانم و هر که در این معنی تردد می کند جای نزاع نیست زیرا که گفتگو درین است که مزر
 اولیا بدو طریق است حسن و قبیح اما طریق قبیح و افست بانه داخل باب است و نیست باقی ماند آنکه اگر طریق
 حسن در دل باشد اما از زبان لفظ نذر که بدخلی در آن است یا نه نظر باین که این لفظ و شرح سخن را می شنید
 است که مختص بچکاست باید که شائبه از ممنوعات شرعیه در آن باشد و ادعای آن ترک اولی است اما
 حرام نمیشود آن بخت و قصد مسلمانان که بجای آنکه نماز را بگفتند شاید آنست و چونکه آن مسلمان در ملک
 حرب و جاهلیت بود و مریض و در شدند و اگر از الفاظ شتر که سبب استعمال عرف اند یا رانسته را که
 پیدا کرده گفته آید باکی نیست و برای امتیاز این هر دو طریق تمثیلی گوئیم امیری آداب دان و در دربار
 پادشاهی بادیهتان در خورد و او را آداب و قواعد در بار تعلیم کرد و علوم مجلس و غیره او را تعلیم کرده و آن
 آن ساخت که بجنور پادشاه رود و تقریری شائسته کرده او را حضور رسانیده اگر چه همان حق آداب
 که مختص بپادشاه است امیر نادان در بار حاضر دیده پیش امیر و بطرف وی بجا آرد و پادشاه را بجا

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

کرده متوجه بامیر شود پادشاه او را از دربار بدر کرده مورد غضب و خشم خواهد کرد و اگر اخلاص آن امیر
 بخیر متوجه نخواهد بود آن امیر هم مستحق تنبیه و زجر خواهد شد و اگر آن امیر مخلص است کوفت بدانش نخواهد
 رسید و آن دهقان مردود و مطرود پادشاه و امیر خواهد شد و اگر دهقان هم بسیار است آداب پیش
 پادشاه بجا آورد و خلعت فاخره یافته آن خلعت را و انعامات پادشاهی را بامیر گذرانید در صورت قبل
 بارگاه پادشاه و محبوب امیر خواهد شد و تطبیق تشیل بر مثل له ظاهر است اگر چه یکس که شایسته تشیل
 پادشاه بامیر محتاج است و او هیچکس احتیاج ندارد پس مذکر که عوام برای اولیای قدس اسرار هم میکنند ایشانرا بامیر
 حرام و گناه میپندارند و این حرام میشود که گوشت بود پس اگر شخصی نبی افغانه پرور کند تا گوشت او خوب شود
 و او را ذبح کرده و بخت فاحشه حضرت غوث الاعظم رضی الله تعالی عنه خوانده بخوراند خللی نسبت بشاه نیست
 که برای بزرگ مظلوم زنده انجین عمل کند و اگر نذر کند که بشرط بر آمدن حاجت خود کا و دو ساله فربه نیاز
 حضرت غوث الاعظم خواهم کردم پس حکم این مثل حکم طعام است اگر نذر بطریق حسن است هیچ فعلی ندارد اگر
 بقیع است فعلش حرام است و حیوان حلال شاید همین صورت مراد مولانا مصیبت است که در استغفار میزند
 است و همین صورت با صورت مهره شسته شده و در تفسیر احمدی علت آن واقع گشته صوت دوم بلیه
 کردن جانور و این دو قسم است اول آنکه حیوان وحشی را از قید صیاد خلاص کنانذ یا خود بخرد بعد بعضی خود
 بگذارد و درین را کردن خرج غیر خدای تعالی منظور نیست و این قسم را سبب تقرب جستن در شیرین کردن
 سلیمین راجع است و در شرع شریف هرگز سبب تقرب نیست دوم حیوان اهلی را چنانچه بکار بند و آن حکم
 این قسم اینست که حلال است چرا که با علان این فعل تقرب در را کردن و بی مشقت ساختن آن منظور نیست
 با جانش و بخش سروکاری ندارند دلیل قوی تر آنکه هندوان کا و را بجا رسیده از ذبح از اقامه القبا
 می شمارند آری در هندو تقرب بجان حیوان هم راجع است لیکن برای این تقرب اکثر نزد جاموش را می کشند
 پس اگر مشرکی برای یهودی یا کهنه زری یا کجشکل یا بکذا را یا جابل سلی بنام بزرگی مانا دید و همان کهنه زری یا کجشکل
 شکار کرده بخورد عطا می بیند حال کجا را با تمنی که ازین نام خللی در آن نشده آری نظر حق العبد چه حکم دارد اگر ملکیت
 او با حق او آن منحل است حکم غضب دارد و حرمت باین جهت خواهد بود و بیعت نام آن شخص تقدیری که بکشته و ذبح
 حرمت بوجه غضب هم نخواهد بود لیکن باید دانست که در شرع شریف تقرب بجناب تعالی هم با نیت نمی شود اگر

بجانبه را نذر شد

نیت ماندنش نمی آید

نظر مذکور است
 بجناب شاه

مطابق صورت مذکور به هر نمیکه باشد از هر دو قسم تقرب حق تعالی جوید بفرموده است که دست خود را همیشه برآورده
 تقرب حق تعالی بر سر دار هیچ مفیده نیست و بسبب انصافت آن تشبیه نمود با خروج از اوضاع شرعیه آنچه هم
 خواهد شد جانور را که مالک بدیهه سازد با مثل قشر رمان است که مالک آن را می اندازد و از ملک خود برآورده و به صلاح
 بسیار و بطور دیگر است اگر مثل اول است خوردنش هر کس احلال است والا غرض از بیان این اینجا همین است که از صورت
 متنازعیه فیها استنباط پیدا کند این اتم مثالی روشن کنم و از محراب اسلمین استخراج کند و در اینجا جاری بیاورد که بنام
 و امثال کفار بدیده کرده بودند اگر آنرا احلال کرده بخورند حلال طیب است و اگر بزنبوج مسلم یا کتالی بیاورند که قصد تقرب
 خدا و حج کرده هر کس احلال نیست هر چند بر خوردنش سبب اله خوانند صحت سوم که عوام این مانده و این ملک را از غافلند
 که قصد تقرب خدای تعالی فرج کنند و ثواب عبادت و حج دیگری سازند و اینهم رواست و جانور حلال طیب است
 البصالی میت یا بجی انصورت با شخص تعیین در حدیث وارد است پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم فرمای کرده
 قَبِّلْ مِثْمِی وَ مِمَّنْ شَهِدَ لَكَ بِالْوَحْدَانِیَّةِ وَ لَیْ بِالْبَلَاغِ و برای تحمید از طرف خود حضرت علی اکرم
 وصبت فرمودند انصورت تشبیه الصور با صورت متنازع فیهاست لیکن بسبب بخیری عوام اسلام از همه صورت
 سبب اول ظاهر است زیرا که در ضحیه عبادت صرف فرج است و لذا گوشت را اگر با لعل خود خورد یا انصاعت کند
 ضحیه تمام می باید از خوردن دیگر می توانی دیگر حاصل میشد مثل تسبیحات بعد نماز و همین ثواب دیگر بر سر
 بخیری عوام از انصورت پس غنیمت است اگر چه برای نفع موتی باید که بهتر از انصاع دیگر باشد چرا که همه اوضاع از آن
 و فاتحه خوانی و طعام خوردن سوا می کنند چاه و امثال ده و عا و استغفار و ضحیه بدعت است که بدعت حسنه
 با خصوص است مثل سنانقه روز عید و مصافحه بعد نماز صبح و با عصر اگر چه اصلاح عوام این مانده تفاضا میکنند که انصورت
 پیش ایشان گفته نشود لیکن چون کما بخوانان زرافان سخاوتند که حرام با حلال مشتبه سازد و پیشین چل با
 شجابل است ذکر آن ضرر و افاد مثلا سبکه از طحیات اولیا و غافل محض است و فهم قایل در اشک ندارد و
 ذکرش پیش می آید هر قدر که غافل باشد غنیمت باید شمرد و جائز است این گفتگوی شطحیات را بخت و عروق
 در افغان مردم انجام داده و غفالی آنها ازان ممکن نیست پس لازم است که مقدور خود البصاح آن مطلب مطابق
 قواعد شرعی کرده و این غفالی و اعلام را در اکثر امور دخی است و مقامات علماء در آن مختلف اتع شده
 حاکمی شرح و بطایان بکند و عالمی بسکوت اسرار ازان میفرماید بسبب اختلاف همین است و بس

تشیب است

۵۲

کسی که گوی واداری

نور و انصاف را با حسن

۵۳

نشان نمیشد کار

زافان

لَئِنْ قُلْتُمْ أَنَّا لَا نَسْتَعِذُّ بِكَ هَذَا الْأَمْرُ لَيْسَ مِنْ هَذَا الشَّيْءِ بَلْ أَفْرَاءُ وَهَذَا لَكِنْ أَسْتَغْنِي
 انزوف کمان بیکم که تحقیق استقلال این امر نیست ازین شان بگو افرات و دروغ کن طاقت ندارم
 كُلُّ الْمَدْفِعِ عَنْكُمْ لَأَنَّ الْحَاجِلَ الشَّاهِدَ الْمُصَوِّفَ قَدْ أَصْرَفَ فِي إِفْسَادِهَا إِلَيْكُمْ فَتَعْجَبُوا لِلْعَمَلِ
 باطل دفع کردن از شما هر که تحقیق بردارنده محقق شاه مصوف است البته اصرار کرده در نسبت کردن مجامع بسوئی تحقیق نزد
 الْمَدْعَى عَمَّا وَدَّعَكُمْ أَنَّهُ لَا يَسْتَعِذُّ بِكَ هَذَا الْحَرْبُ عَنْكُمْ لَأَنَّكُمْ لَا تَكُونُوا لَكُمْ
 مذکور از آنچه روایت کرد از شما باینکه تحقیق نزد او بود که صادر شد این تحریر از ماند شما بر تحقیق شمار کمر بستہ از آنکه
 تَحْوِيلُ عَمَلٍ هَذَا الْمَقَالِ فَلَمَّا رَأَى أَصْرَارَ الْحَاجِلِ فِي ذَلِكَ الْقَالِ اشْتَرَطَ فِي الْجَوَابِ شَرْطًا
 در آید بمانند این سخن پس بگوید که ولانا اصرار حاصل برادران قول شرط کرد در جواب شرطهای
 السُّؤَالِ الْأَوَّلُ أَنَّ السَّائِلَ يُزَيِّنُ السُّؤَالَ عَمَّا قَدْ لَبِثَكُمْ عَنْ حَالِهِ وَصِفَاتِهِ وَتَحَاطُّ بِهَا
 سوال را شرط نخستین آنکه تحقیق سائل مزین کند سوال را بر مبرخ و تا که اطلاع شود از حال وی و صفات وی و محاط کند
 عَلَى نَحْمٍ تَكَلُّمُ النَّاسِ عَلَى قَدْرِ عَقْلِهِمْ وَهَذَا لَا يُمْكِنُ إِلَّا بِدُونِ عِلْمِهِمْ وَدَرْجَتِهِمْ وَاللَّيْثُ
 بر راه کلام کنید مردمان را بر اندیشه عقلها و نشان و این ممکن نمی شود بدون دانستن نام او نشان و نشان او نشان
 أَنَّ السُّؤَالَ لَا يَخْلُو مَا أَنْ يَكُونَ بِطَرِيقٍ لَا سِتْقَادَةٍ وَلَا اسْتِفَادَةٍ وَبَيِّنِ الْمَقَالِ أَوْ
 و شرط دوم آنکه سوال خالی نباشد و چنانکه میباید بطور فایده گرفتن و تقوی گرفتن و ظاهر کردن قول
 بِطَرِيقِ الْمُنَاطَرَةِ وَتَحْقِيقِ الْحَالِ مَعَ اِتِّقَانِ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ وَالتَّجَنُّبِ عَنِ التَّعَصُّبِ وَالْحُجَلِ وَالْخَطِّ
 باین منظره و تحقیق حال با یقین کردن علم و عمل و پرهیز کردن از تعصب و تاسر گرفتن و از هرگز
 عَنِ الْكِبَرَةِ وَالْجَدَلِ أَمَّا الْأَوَّلُ فَلَا يَكُنْ مِنْ شَرْطٍ لَا سِتْقَادَةٍ وَلَا اسْتِفَادَةٍ وَبَيِّنِ الْمَقَالِ أَوْ
 از تحسین کردن و خصوصت اما اول پس بخت آنکه تحقیق وی از شرطهای استفاده و استفادت جانده پندیده نیست
 وَأَمَّا الثَّانِي فَلَا يَكُنْ السَّائِلُ أَنْ يَسْتَعِذَّ بِكَ فِي تَحْقِيقِ الْمَقَالِ فِي مَجْشَأِهِ وَلَا يَسْتَعِذَّ فِي
 و اما دوم پس ضرورت سائل را اینکه ترسد از خدا در تحقیق جواب و ترسد خدا را در کج روی در
 الْخَطِّ أَوْ عَلَى تَقَرُّقِ بَعْضِ الْأَشْخَافِ وَتَحْقِيقِ الْحَقِيقِ فِي الْحَدِّثِ غَلَا سَوْءِ الْحَسَابِ
 خطاب و بر تقواسه و غایب روی کند حق را و بخت خوب خدا یار کند است از غیر خود را و قیامت و قیامت

تَعْلِيلُ اسْتِعْذَارِ كَذَلِكَ
 ضرورت و استغفار از خدا
 بودی و استغفار از خدا
 تَعْلِيلُ اسْتِعْذَارِ كَذَلِكَ
 نفس در

تَعْلِيلُ اسْتِعْذَارِ كَذَلِكَ
 در آمدن و بجای و نشان

اتقان
 تَعْلِيلُ اسْتِعْذَارِ كَذَلِكَ
 تَعْلِيلُ اسْتِعْذَارِ كَذَلِكَ
 وخلص

ویرا جعفری من الله بک التواب والثالث ان یراعی شرط المناظره لیسلا

وامید آرد در روز قیامت از خدا توبه را و شرط سوم آنکه تکلیف از شرطهای ظاهر را ندارد

یسلاک فی طریق المجادل و المناظره و یکلمه علی فن التفسیر و الحدیث و الفقہ و الأصول

در راه جنگ و ملاکت و گفتگو کند موافق علم تفسیر و حدیث و فقه و اصول

لا یرایه بالقول والرابع ما ظهر علیه الحق یقبل بطیب القلب و الجنان یتسبب

چرا که تحقیق او کرده میشود قبول و شرط چهارم آنکه هرگاه نمایان شود بر سائل حق قبول کند او را بجهت دل و بیاد ویرد

بیرایه العمل و الاثنان علی ان کل جریث فی هذه البلاد ان اکثر الناس بعد

حق بعمل و استوار کردن عداوت آنکه تحقیق حق را مشاهده کرده ایم زیرا آنکه تحقیق بیشتر و بدان پس

ما تبین لهم الحق اقر و ابره مشاهدته و اذ عنوا له مشاهدته و حین خرجوا الی البلاد

از ظاهر بپندن حق برای اوستان او را کرده اند سخن یا اعتبار ظاهر و یقین کردند برای حق در ویرود و تفکیک بیرون شد پس در ویرود

و غابوا عن مجلس یار ان رجوع کردند از حق و برگشته شدند در صدق پس خدا بر او شان کوه است

ان مجاز لتعید الخامس ان یراعی مناصب العلماء و مدارج الفقهاء لحفاظه

تحقیق بیاد او شدن بدست بر آنکه کان و شرط پنجم آنکه تکلیف از شرطهای ظاهر را ندارد و تفرقه بیانی فقهارا تا محافظت کرده

الادایه و مخاطب به بحث الخطاب والسادس ان یحیی مقدمات البیان

او را در بنا و خطاب کرده شود بوی خطاب نیک و شرط ششم آنکه حفظ کند مقدمات بیان را

و یتدبر فیها علی سلاسه الجمان فان العلم للتدکیر و تحقیق المقال لا للمسخی و

و فکر کند در آن مقدمات بر وفق سلامت دل پس تحقیق علم را می یابد و تدبیر و در ای تحقیق سخن نهایی مسرعتی

و البحث و الحال و اذ اخل فی اهتمام الشر و طایف فلیس الکلام الا تصدیق الا و قاتل

و باجتناب کردن و جنگ نمودن پس بیکر حال شود از قصد شرطها پس بحث سخن مکرر گفت کردن از قیامت

و ابطال الدیون ببار معانی ابطال الجواب الکفاء بالنسب و التمسک به کل السلف

و ابطال کردن عیدهای دینی آنکه تحقیق حق را مشاهده کرده ایم زیرا آنکه تحقیق بیشتر و بدان پس

و ابطال کردن عیدهای دینی آنکه تحقیق حق را مشاهده کرده ایم زیرا آنکه تحقیق بیشتر و بدان پس

ایضا

بیکر کردن

بَلَدُكَ الْبَيَانَ فَانصَبْ وَأَسْمَعْ عَابِرَ الْأَخْيَارِ وَاحْفَظْ وَلَا تَنْسُوا مِنَ الْحِكْمَةِ فَاتَّخِذْ
 بَلَدَ بَيَانَ بِلِسَانِ مَوْشٍ نَوِيدٍ وَشَوِيدٍ بِهَيْئَةِ كَوْشَا بِيَادٍ دَارِيْدٍ وَفَرَامُوشٍ كَمِيْدٍ اَزْدَلِ بِلِسَانِ مَوْشٍ
 لَدَى وَعَاةٍ فَهَامٍ وَالْأَذْهَانُ تَفْقَهُمُ اللَّسَانَ فِي مِيَاكِهٍ فَخَاطِبُ الرِّصْدِ بَيْنَنَا وَهُوَ حَاطِبُ
 بَرَايِ صَاحِبَانِ فَمَهْمَا وَذَهَبَا بِلِسَانِ مِيكْسَايِمِ زَبَانِ رَاوِيَا نَشِجَا لِيَكَلِمَةَ حَاطِبِ كَنْدَهَامِ سَبُودُ سَتِ خُودِ وَخَطَا كَنْدَهَامِ
 اَلَّذِي يَحْفَظُنَا وَاِذَا رَاكَ فَلا تَقُلْ مَا اَحَاطَ بِهِ ذَهْنِي الْقَاصِرُ بِنَدَا مِنَ التَّقْرِيرَاتِ
 بِسُوءِ بَرَايِ يَادِ اَرَشْتَنِ عِلْمِ بِلِسَانِ بَرَايَةِ نَقْلِ كَنِيمِ اَنْجِدْ دَر كَرَنَسْتِ بُوِي بِرِي كِي قَاصِرَتِ دَر حَالِكِي پَرِه اَز تَقْرِيرَاتِ
 وَلَا كَتُبْ مَا حَفِظْتَهُ بِفِكْرِي الْفَاشِرِ قَلِيْلًا مِنَ التَّقْرِيرَاتِ وَهَذَا الْقَدْرُ مَحْفُوظٌ مِنْ
 وَبَرَايَةِ مَنُوسِمِ اَنْجِدْ كِيَادِ اَرَشْتَنِ اَز اَفْكَرِ كِي سَسْتِ دَر حَالِكِي اَنَكِ سَتِ اَز تَقْرِيرَاتِ وَابْتَقِرْ مَحْفُوظَاتِ
 الْبَيَانَ اِلَى اٰخِرِ مَا قَالِ وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَحَقِّقَةِ الْحَالِ وَاَمَّا هَذَا الْفَقِيرُ فَقَدْ حَقَّقَ الشُّكُوكَ
 اَز بَيَانَ تَا اٰخِرِ اَنْجِدْ كَفَتْ خُودَا اِنَا بَرْتِ بِحَقِّقَةِ حَالِ وَاَمَّا اَيْنِ فَقِيرِ بِلِسَانِ اَلْبَتْلَاخِ شَدَهْتِ دَر نَشَا
 فِي اَسْكَاءِ التَّحْقِيْقِ فَالْمَعْرُوضُ اِلَى جَنَابِكُمْ اَنْ تَقْبِلُوْنِي بِرَفْعِ الشُّكُوكِ وَتَمْنُوْا عَلَيَّ بِتَسْكِيْنِ
 دَر بَيَانَ نَوِشْتَنِ بِلِسَانِ عَرْضِ شَدَهْتِ بِسُوءِ جَلَبِ نَشَا كِه فَامَدَه بِيَدِ اَبَدِ دَر كَرْدَنِ شَكَاوِ حَسَانِ كِنْدَهْتِ مَنِ سَاكِرِ
 اَلْحَاطِرِ مَعَ حُصُولِ ثَبَاتِ الْبَقِيَّةِ فَاِنَا اَكْتُبُ فِي هَذَا التَّحْقِيْقِ مَجْمُلَ جَوَابِ اَلْمَوْلَى اَلْمَذْكُوْرِ مَعَ بَيَانَ
 خَاطِرِ بِاَحْصَالِ اَلْاَمِيْنِ يَحْقِيقُ بِلِسَانِ مَنُوسِمِ دَر بِنِ خَمْسِ رِجْلِ جَوَابِ بُولَايِ اَنَكِ دَر اَبَا مِيَانِ كَرْدَنِ
 الشُّكُوكِ اَلَّتِي عَرَضْتِ لَنَا فِي مَطَالَعَةِ مَبَانِيهِ وَتَدَبُّرِ مَعَانِيهِ قَوْلُهُ يَا لَيْتَ شِعْرِي
 شَكَايِ كِه بِشَسْ اَمَدِ بَرَايِ مَنِ دَر مَطَالَعَةِ كَرْدَنِ الْفَاطِشِ وَفِكْرُوْنِ مَعْنِيَايِ اَدْوَلِشِ اِي كَاشِ عِلْمِ مَنِ
 كَيْفَ يَحْكُمُ بِحُكْمِهِ مَا دُرِي فِي جَنِينِ مِنَ الْاَحْيَانِ قَبْلَ وَقْتِهِ الَّذِي يَغْيِرُ اَسْمِي اللّٰهُ
 چُونِه حَكْمِ كِنْدَهْتِ بِجَرَامِ بُوْدَنِ اَنْجِدْ كِه خَوَانَدَه شَدَهْتِ دَر وَقْتِ اَز وَقْتِ اَبِي شِشِ وَقْتِ دُجِ كَرْدَنِ بَغِيْرِ نَامِ عَزَا
 وَقَدْ ذَكَرْتُ بِاَسْمِ اللّٰهِ وَدَعَيْتُ بِاَسْمِ حَيِّزِ اَللّٰهِ اَسْمَى قَالِ الْمَوْلَى زَادَتْ
 وَحَالِ اَنَكِ تَحْقِيْقِ فَرَجِ كُودِه شَدَهْتِ بَامِ خَوَانَدَه شَدَهْتِ بَامِ خَوَانَدَهْتِ فَرَجِ كَرْدَنِ تَامِ شَدَهْتِ فَرَمُودِ بُوَلِ زِيَادَه شَدَهْتِ
 فَيُؤْخِرُهُمْ وَشَاعَتِ اَلْمُهْمُودُ كُوْزِيْدُ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالْمَقَرَّبُ بَعْدَ قَوْلِهِ بِحُكْمِهِ مَا دُرِي
 بِقَصَايِ اَوْشَانِ وَنَسُوْرِ شَدَهْتِ عِلْمَايِ اَوْشَانِ اَنَكِ زِيَادَه كُودِه شَدَهْتِ بَرَايِ قَوْلِ تَقْطِيْمِ وَتَقَرُّبِ اَبَدِ قَوْلِشِ بِحُكْمِ اَنْجِدْ خَوَانَدَه شَدَهْتِ

لهذا من الغرض من هذا
 في بيان ما في هذا
 من الغرض من هذا
 من الغرض من هذا

هذا الذي هو الغرض من هذا
 من الغرض من هذا
 من الغرض من هذا
 من الغرض من هذا

من الغرض من هذا
 من الغرض من هذا
 من الغرض من هذا
 من الغرض من هذا

مع
بچه
و تقرب
سنت
عن

لَا فَادَ مَدَارِ عَلَيَّ الْحُرْمَةِ وَمَبْنَاهَا كَمَا هُوَ مَطْلُوبُ الْكُلِّ فِي الْجَمْعِ وَبَنِي عَلَيْهِ كَثِيرٌ مِّنْ
بَرَأئته فلهذا سبب ادعاء حرمت را و سبب آنرا همچنانکه او مطلب همه است فی الجمله و بنا بر اینست که
الاحكام و اقول ما يستفاد من تتبع كتب التفسير والاصول والفقهاء هو ان

احكام و بگویم آنچه استفاد میشود از حسن کتابهای تفسیر و اصول و فقهاء است که تحقیق
مدار علی الحرمة انما هو التقرب الى الغيرة العظيمة ولو عند الذم كما عند من
مدار علی حرمت جزاین نیست که او تقرب است بسبب غيرة و تعظیم است برای غیر اگر چه نزدیک باشد چنانکه نزد کسی است
یقید الحرمة وقت الذم فان ثبت هذه العلة لذلك الحكم عند الجنب العظيم
که مقتید میکند حرمت را بوقت ذم پس اگر ثابت شود این علت برای آن علم نزد جناب بزرگ
فكيف طوى اشعارها في هذا التفسير مع انه لا بد منه لطابق مرام المفسرين و
پس چگونه سبب شده که آن علت درین تفسیر یا آنکه ضرور بود از آن تا که موافق میشد مطلب مفسران و
الفقهاء و ان لم تثبت عند الجنب فلا بد لها من البيان حتى يطمئن الجنان
فصارا و اگر ثابت نشود آن علت نزد جناب پس ضرورت برای آن از دلیل نا آرام کرد

مع ذلك لا بد من الجواب عما يظهر من تتبع الكتب المذكورة كما سيحكي في آخر هذه
با آن ضرورت از جواب از آنچه ظاهر شود از تلاش کردن کتابهای مذکور چنانکه بیاید در آخر این
المقال قوله وقرع عليه حرمة الا نعام التي تدبج في الهند في بعض البلدان وروى الشيخ
کلام قولش و تفریع کرده است بر وی حرمت چهار پاییان را که دج کرده میشوند در هندستان و بعضی تذکره و نیاز را
مثل نیاز الشيخ عبد القادر الجيلاني رضي الله عنه و غيره و انتهى بلفظه قال المولى زائد
مانند نیاز شیخ عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه و غیره و انتهى بلفظه قال المولى زائد
فيهم وساعت علوهم ليس هذا تفريع بل تطبيق الحكم على المورد ونقل
فیضا اوشان و مشهور شود علمهای اوشان نیست این تفریع بلکه مطابق کردن حکم است بر محل و نقل کردن است
من الشارح والمجتهدين رضي الله تعالى عنهم كما يظهر بعد الرجوع الى الكتب
از شارح و مجتهدان رضوان الله تعالى اجمعین چنانکه ظاهر میشود بعد رجوع کردن بسوی کتابها

الدَّيْنِيَّةُ قَوْلُهُمْ يُسْتَدْرَكُ فِي هَذَا الْحُكْمِ يَقُولُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ لَيْغَةِ اللَّهِ بِهِ أَسْمَى لِكَلْفِ
دین قوش و سندیگر و درین حکم بقول او تعالی و جانوریکه شمره داده شده برای غیر خداست نامش
قَالَ الْمَوْلَى زَادَتْ قِيُوضُهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ بِلِ عِلْمَاءِ بَارِحِهِمْ اللَّهُ قَدِيمًا وَحَدِيثًا
من بود سوسله زیاد شود فیضای او شان و مشهور شود علمای او شان بلکه علمای ما رحمهم الله قدیم و نو
يُسْتَدْرَكُ وَهَذَا كَمَا يَطْرُقُ مَطَالَعَةُ الْكُتُبِ قَوْلُهُ إِذَا كُنَّا بِطَالِمِ التَّفَاسِيرِ أَسْمَى لِكَلْفِ
سندیگریند باین چنانکه ظاهر میشود بطالع کتبها قوش چه مطالعه کرده است تفسیر را تمام شد بلفظش
أَقُولُ هَذَا التَّشْدِيدُ بَعِيدٌ عَنْ مِثْلِكُمْ عَلَى مِثْلِ مَنْ شَعَلَهُ عَلَيْهِ عَلَى أَنَّ مَطَالَعَةَ
گویم این طعن دورست از مانند شما بر مانند کسی طعن کردید بروی بنابر الله مطالعه او
فِي التَّفَاسِيرِ سَائِرِ الْقُنُونِ الْمَذْكُورَةِ وَغَيْرِهَا مُسْتَقْنَى عَنِ الْبَيَانِ قَوْلُهُ فَالْهَمْ مَصْرُوحٌ
در تفسیرها و همه قنای مذکور و غیر آن بی نیازست از بیان کردن قوش پس تحقیق او شان
فِي تَفَاسِيرِهِمْ فِي هَذِهِ الْآيَةِ بَأَنَّ الْمُرَادَ بِهِ الْأَهْلَالُ حِينَ الذَّبْحِ أَسْمَى لِكَلْفِ قَوْلُهُ
در تفسیرهای خود درین آیت باینکه مقصود بوی شمره دادن است وقت ذبح کردن تمام شد بلفظش فرمود
الْمَوْلَى زَادَتْ قِيُوضُهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ لَيْسَ التَّشْدِيدُ بِمَرْدٍ عَنْهُمْ مِنْ تَفْهِيمِ الدَّ
سوسله زیاد شود فیضای او شان و مشهور شود علمای او شان نیست قید دلان مراد تر و خبران از لفظ حدیث
بَلْ مُرَادُهُمْ هَذَا اللَّفْظُ تَبَيَّنَ الْمَوْلَى وَجَرُّ الْعَادَةِ كَمَا هُوَ مُصْرَحٌ فِي التَّفَاسِيرِ بِشَهَادَةِ
بلکه مراد او شان باین لفظ بیان کردن محلیست و جاری شدن عادت است چنانکه وی تصریح کرده شده است در تفسیر او شان
اللُّغَةِ وَالْأَصُولِ وَالتَّفَاسِيرِ كَالرَّحْمَانِيِّ وَالْحَدَّادِيِّ وَالزَّاهِدِيِّ وَالْبَيْضَاوِيِّ وَغَيْرِهَا
لغت اصول و تفسیرها مانند تفسیر رحمانی و تفسیر حدادی و تفسیر زاهدی و بیضاوی و غیر اینها
مِنْ الْكُتُبِ الدَّيْنِيَّةِ كَمَا سَيُفَصِّلُ فَالتَّحْصِيصُ حُكْمٌ مُخَصَّصٌ قَوْلُهُ قَالَ صَاحِبُ التَّفَاسِيرِ
از کتبهای علم دین چنانکه تفصیل کرده خواهند پس خاص کردن زبردستی صرفت قوش گفت صاحب تفسیر رحمانی
الْمَعْرُوفُ فِي التَّفَاسِيرِ الْمَعْنَى وَهَذِهِ عِبَارَتُهُ وَمَا أَهْلُ لَيْغَةِ اللَّهِ بِهِ فَإِنَّهُ إِنْ ذُكِرَ مَعَ اسْمِ اللَّهِ
که مشهور است تفسیر معنی و این است عبارتش و جانوریکه شمره داده شده برای غیر خدا بوی پس تحقیق او شان که ذکر کرده شده است

ای قوش را که در این
لفظ آمده است

ای تحقیق او شان
و این تفسیر را
بوی تحقیق

عند الذبح كما هو الطريق المتعارف في الشرع ولهذا إذا تركه الذابح عمدا لا يحل
ترديكه في جردن جانكه او طريق معين مشهور في شرع و بطلان همین و تکیه بکار دنام خدا را از این قصد اطلاق
عند الخفية وكان مثل المكتبة والخبر حتى قالت الخفية إذا قضى القاضي بحل منقض
ترد علمای خفیه و باشد مذبح مانند مردار و خوک تا اینکه گفتند خفیه و تکیه حکم کند قاضی بحلال بودنش گشت
القاضي الآخر لأنه محالف للنصر عندهم خلافا للشافعي فإنه يحل عنده وليس المراد
قاضی دیگر چه که تحقیق او مخالف است برای آیه تر خفیه در حالیکه خلاف است برای امام شافعی جمیع حلال میشود و تر د شافعی
من تلك اللفظة أعني عند ذبحه أن الأهل لا إنما يعتبر إذا كان عند ذبحه والكلام
از آن لفظ اراده میکنیم عند ذبحه اگر تحقیق اهل جراین نیست که اعتبار کرده میشود و تکیه باشد اهل تر د بخش حلال است
فیه فاین هذا من ذلك على أنه لا يثبت منه مطلوب المستدل لأنه في صدق
و این نیست پس کلمات این از آن علاوه آنکه تحقیق ثابت نمیشود از این مطلوب استدلال چه تحقیق استدلال در سبب
الاستدلال على حرمته الذي يحتمل بتقيد الأهل بقيد عند ذبحه وهما أي في
استدلال بر حرمت ذبحه بتقید کردن اهل بقید عند ذبحه و اینجا اس در
عبارة يذكر اسم الله هذا التقيد يفيد اشتراط جليلة الذي يحتمل بدكر اسم الله تحقيقا كما في اللفظ
عبارة دیگر که اسم الله این قید فائده میدهد بشرط بودن حلیه شیعه را بذاکر کردن نام خدا تحقیقا چنانکه در لغت
باللسان عند الكل أو تقديرا كما في العقل الجان أيضا عند الشافعي ولا كلام فيه
برایان است تر د همه یا تقدیرا چنانکه در دانشن بدل است نیز تر دیک شافعی و نیست سخن در آن
مع أن بينهما بوابا فالا استدلال لا يستدل به إلا بآية من قرآن أو حديث من حديث
بأنه میان بر دو دوری بسیار پس دلیل گرفتن بونی لیل گرفتن است یا چنانکه یک قصد او را و چنانکه می بینیم قول
التفسير ولا تقديرا له بيان لهذا الشافعي واستدل لال على تقوية مذهبه فإنه
تفسیر و لا تقدیرا آیه بیان است برای مذهب شافعی و استدلال است بر تقویت مذهب شافعی پس تحقیق
عند الشافعي جليلة متروكة التسمية عمدا والمصنف شافعي يدين مذهبه و إنشاء تفسير
تر د شافعی ثابت حلال بودن جانوریکه وقت ذبحش اسم الله تر د که باشد قصد او صفت شافعی است باین یکند مذهب

عند الذبح كما هو الطريق المتعارف في الشرع

عند الخفية وكان مثل المكتبة والخبر حتى قالت الخفية إذا قضى القاضي بحل منقض

عند الشافعي جليلة متروكة التسمية عمدا والمصنف شافعي يدين مذهبه و إنشاء تفسير

در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه

در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه

در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه

در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه
در این آیه

تلك الآية فعمم الله كرم حيث يتناول الحقيقي والتقديرى وهذا الحكم مخالف لما ذهب
ان آيت پس تعمیم کرد و ذکر را بطوریکه شامل باشد ذکر حقیقی را و ذکر تقدیری را و این حکم مخالف است برای مذہب
المخفی اشد الخلاف كما سبق قوله فهذه التفاسير صريحة في ان المراد يدكر اسم الله او
حق نهایت خلاف چنانکه گذشت و قولش پس این تفسیر صریحند در اینکه تحقیق مراد بذكر نام خدا یا
غیرها وقت الذکر بیدار علیه قوله عند ذبحه انشئ بلفظ قال الله واددت فيهم وانشئ
غیر او وقت ذبح است لالت می کند بر و قولش عند ذبحه تمام شد بلفظش فرمود مولی زیاد شود فیصفا و نشان
علمهم ليس كذلك لان تفسير الآية الاولى مطلق عن قيد عند ذبحه فادعاء التقييد فيه
علما و نشان نیست اینچنین چه تحقیق تفسیر آیت اول خالی است از قید عند ذبحه پس عوی کردن تقدیر آن
خلاف الواقع و تفسیر آیه الثانية صریح في ان المراد يدكر اسم الله على الذبيحة
مخالف است برای واقع و تفسیر آیت دوم صریح است در اینکه تحقیق مراد بذكر نام خدا بر ذبیحه
ذكر اسم الشرف وقت ذبحه لا قبله ولا بعده ولا كلام فيه وليس بصريح في ان
ذكر نام بزرگ خداست وقت ذبحش نه پیش از ذبح و نه بعد آن نیست کلام در آن و نیست صریح در اینکه تحقیق
لا هلاك للحرم للذبيحة ما يكون عند ذبحه لا مطلقا كما هو مراد السائل فقياس احد هما
اهلال حرام گشته برای ذبیحه نیست کی باشد در ذبحش نه مطلقا چنانکه او مطلب سائل است پس قیاس کردن یکی از آن
على الاخر قیاس مع الفارق و يكون لهذا الشبهة من ثبتت خواص الذبيحة او الحكم على قیاس
بر دیگر قیاس است با وجود فارق و میباشد این مشابه تر یکی که ثابت کند خواص حوک را یا خبر را بر قیاس کردن
ثبت خواص البقر او الخيل وبينهما تضاد لا يخفى فالا ن لا بد لنا ان نذكر عبارة التفاسير
ثبت خواصی کا و یا اسب و میان بر دو مخالفت که پوشیده نیست پس اینوقت فرمودت بر آنکه ذکر کردن عبارت تفسیر
بقدر ما ينشئ والعجلة و ان الا نخل مع كثرة اشتغال البكال قال في المدايح
موافق آنچه که میسر شود در شبان وقت کوچ کردن با وجود کثرت مشغول شدن دل گفت در تفسیر مدارک
في تفسير سورة البقرة وما ارسلناك الا ذمير للاصنام فذكر عليه غير اسم الله
در تفسیر سوره بقره و آنچه مشهور داده شد باین غیر خدا اینج کرده شد بر آنکه پس ذکر کرده شد بر آنکه نام خدا

عَرْوَجَلْ وَأَصْلُ الْهَلَالِ رَفْعُ الصَّوْتِ أَيْ رَفْعُ بِيْرِ الصَّوْتِ لِلصَّوْتِ وَذَلِكَ قَوْلُ هَلْ
 غَالِبُ بَرْكِ اَصْلِ اِهْلَالِ بلند کردن آواز است ای بلند کرده شود بگو آواز برای بت و آن قول مردمان رمانه
 الْجَاهِلِيَّةِ بِاسْمِ اللَّاتِ وَالْعُزَّى وَانْتَفَى فِي هَذَا التَّفْسِيرِ أَنْ ذَكَرَ مَحَقُّوهُ تَعَالَى وَمَا
 جاهلیت بنام لات و عزی تمام شد پس درین تفسیر اگر چه ذکر کرده شد زیر قول او تعالی و آنچه
 اَهْلُ بِيْرِ لَغَيْرِ اللَّهِ أَيْ ذِمَّةُ الْأَصْنَامِ بِطَرِيقِ التَّفْسِيرِ بِالْأَخْصِ اشعار آریا ان المقصود من الاهل
 شمره داده شد بگو برای غیر خدا یعنی فرج کرده شد بر آسمان بطور تفسیر بالاخص برای آگاه کردن باینکه تحقیق مقصود از اهل
 وَالْعَرْصَةِ مِنْ بَاعْتِبَارِ الْمَالَ وَالْعَاقِبَةِ الدَّائِمَةِ دُونَ غَيْرِهِ غَالِبًا وَلَكِنْ تَفْسِيرُ لَفْظِ الْهَلَالِ
 و عرض از اهل با اعتبار انجام و آخر قبح است نه غیر آن اکثر و لیکن تفسیر لفظ اهل
 وَتَرْجُمَتُهُ وَمَعْنَاهُ بِاعْتِبَارِ وَضْعِ اللَّغَةِ وَاسْتِعْمَالِ الشَّرْعِ وَالْعُرْفِ هُوَ رَفْعُ الصَّوْتِ
 و ترجمه او و معنای او با اعتبار وضع لغت و استعمال شرع و عرف آن بلند کردن آواز است
 مُطْلَقًا كَمَا فَادِرُ قَوْلِهِ أَيْ رَفْعُ بِيْرِ الصَّوْتِ لِلصَّوْتِ هَآءُ قِيَتَاوُلْ الْهَلَالِ قَبْلَ الدَّخْرِ وَ
 مطلقا چنانکه فاده داد بگو قولش ای بلند کرده شد بگو آواز برای بت از پیش مل شد اهل را پیش فرج و
 عِنْدَهُ وَهَذَا كَمَا يَذْكُرُ فِي تَفْسِيرِ هَذِهِ الْآيَةِ قَدْ عِنْدَ دَخْرِ وَعَلَى طَبَقِ هَذَا
 نزدیک فرج و برای همین ذکر کرد در تفسیر این آیه قید عند ذبح را و بر مطابقت این
 ذَكَرَ فِي تَفْسِيرِ سُورَةِ الْمَائِدَةِ وَمَا اَهْلُ لَغَيْرِ اللَّهِ بِيْرِ أَيْ رَفْعُ بِيْرِ الصَّوْتِ لَغَيْرِ اللَّهِ وَهُوَ
 ذکر کرد در تفسیر سوره مائده و آنچه شمره داده شد بر آنچه خدا بگو ای بلند کرده شد بگو آواز برای غیر خدا و او
 قَوْلُهُمْ بِاسْمِ اللَّاتِ وَالْعُزَّى عِنْدَ دَخْرِ اِشْتِیْ فَأُورِدَ تَفْسِيرُ لَفْظِ اَهْلٍ لَغَيْرِ اللَّهِ بِيْرِ أَيْ رَفْعُ
 قول ایشان بت بنام لات و عزی نزد دخر است پس در تفسیر لفظ اهل لغیر الله برای بلند کرده شد
 الصَّوْتِ بِيْرِ لَغَيْرِ اللَّهِ إِلَى هُنَا تَمَّ تَفْسِيرُهُ ثُمَّ كُنَّا نَذْكُرُ هَذِهِ الْعِبَارَةَ وَهُوَ قَوْلُهُمْ بِاسْمِ اللَّاتِ
 آواز بوسه برای غیر خدا تا اینجا تمام شد تفسیری باز وارد کرد این عبارت را و او قول ایشان بت بنام لات
 وَالْعُزَّى عِنْدَ دَخْرِ بَيِّنَاتُ الْمَوْلَى وَالْأَرْوَلِ وَاشْعَارُ الْجَحْرِی عَادَةً اَهْلُ الْجَاهِلِيَّةِ بِأَهْمِ
 و عزی نزد دخر بپایان کردن محل نزول و آگاه کردن بر جای شدن عادی زمان بپایان بر جای شدن

و تفسیر عبارت
 اهل بپر

تفسیر
 سوره مائده

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَلَا يَرْفَعُونَ أَصْوَابَهُمْ لِيُفِيَهُمُ اللَّهُ الْأَعْنَافُ ذَٰلِكَ هِيَ

و این پنج میگردند بنام لات و غس و بلند میگردند آوازهای خود را برای غیر خدا مکرر بخش

ذَكَرَ مَا دِهِمْ غَالِبًا وَذَكَرَ فِي سُورَةِ الْأَنْعَامِ أَوْ فَسَقَ أَهْلَ لَعْنِ اللَّهِ عَلَيْهِ

ذکر کردن عادت ایشانست اکثر و ذکر کرد در سوره
الانعام یا حرام که شمه داده شد برای غیر خدا بود

مَنْصُوبَةٌ لِلْحَلِّ صِفَةٌ لِفُسْطَايَ رُفِعَ الصَّوْتُ عَلَى ذَجْعٍ بِاسْمِ غَيْرِ اللَّهِ وَسَيِّئٌ بِالْفُسُقِ

منسوب به اعتبار محل صفت بر آنست یعنی بلند کرده شد آواز بر دجش بنام غیر خدا و نایده شد بفسق

لِئَلَّا يُغْلَبَ فِي بَابِ الْفُسْ أُسْتَقْبَلَتْ فَذَكَرَ لَفْظَةً ذَعَبَ هُمَا فِي ذَلِكَ التَّفْسِيرِ بَيَانًا لِلْمَوْجِدِ وَاسْتَعَارَ

بجست کثرت استعمال می باب فسق تمام شد پس اگر در غیر لفظ علی بجز را در اینجا در آن تفسیر برای بیان کردن محل قبول

يُجْرَى عَادَتُهُمْ وَالشَّاهِدُ هَذَا إِلَّا طَلَاوِ اللَّغْوِ وَالشَّرْعَ وَالْعُرْفَ وَذِكْرُ هَذَا اللَّفْظِ

جاری شدن عادت او شان و گواه برین اطلاق نیست و شرع و عرف و ذکر کردن این لفظ است

فِي مَوْضِعٍ دُونَ مَوْضِعٍ مِنَ التَّفَاسِيرِ مِمَّا أَنْتَ قَدْ تَقَرَّرَ فِي أَصُولِ الْحَقِيقَةِ قَاطِبَةً أَنْ التَّقْيِيدَ لَا يَكُونُ

در یک موضع دیگر از تفصیلا بالا که تحقیق البته ثابت شده است در اصول خفیه جمعا انکه تحقیق تقدیر باشد

عَلَى طَرِيقَةِ الْمَفْهُومِ الْمُخَالَفِلَانَ الْمُطْلَقَ يُحَرِّى عَلَى اِطْلَاقِهِ وَالْمَقْيَدَ عَلَى بُيْدِهِ فَلَا كَيْفَ

مخالف بر تحقیق مطلق جاری میشود بر لفاظ خود و مقید بر تقسید خود پس از این

أحدُهم الآخر كما بين في كتاب الأصول في قوله عليه الحكم كثير من الخلافيات بل الخلف

از آن دو دورانی که در خانگیان کرده شد در کتاب اصول فقه و تفریع کرده شد بر دو حکام بیشتر از مسائل اختلاف میان علماء

هَكَذَا وَالتَّفْسِيرُ الْإِهْدَى فِي الْمَوَاصِعِ الْمَذْكُورَةِ كَمَا فِي هَذِهِ

زاید سے درموضعی یاد کردہ شدہ ذکر کردہ شدہ

وَمَا أَلَهَا بِرَغْمِ اللَّهِ أَيَّ وَمَا نَزَّ بِرَغْمِ اللَّهِ وَرَفَعَهُ الصَّوْتُ وَلَهُدُ سَمِي النَّهْلُ

وہ اپنے شہر میں اتر کر ان کے لئے ایک مکان بنوا دیا۔

بهره و آنچه سرور داده سیدبان برای غیر خدا ایسی و آنچه بیج کرده سیدبان بجهت دیگر و این

فان من كان له من الدنيا ما يغنيه فليؤت بها من كان له من الدنيا ما يغنيه فليؤت بها من كان له من الدنيا ما يغنيه فليؤت بها

مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی
مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی
مفتی محمد رفیع الرحمن صاحب مدظلہ العالی

مجلس عالی تجارت
تفسیر برای ۱۳
مجلس ای قانون
مجلس ای قانون
مجلس ای قانون

المقصود العام وذكر الخاص إنما هو للتبديل وبين المولى وجوه العادة لهم وذكر

مقصود علم و ذکر کردن خاص جزاین نیست که ادب استنباط و بیان محل تولد جاری شدن عادت

ففي تفسير الكشاف في سورة البقرة وما أهل به لغير الله أي رفع به الصوت للصنم

در تفسیر کشاف در سوره بقره و آنچه شمرده داده شد بوی برای غیر خدا یعنی بلند کرده شد بگوایند برای

وذلك قول أهل الجاهلية باسم اللات والعزى فغير أيضا الأطلاق وفي البض

وآن قول مردمان زمان جاهلیت بت نام لات و عزی پس بن تفسیر اطلاق است در تفسیر ضیای است

في سورة البقرة وما أهل به لغير الله أي رفع به الصوت عند ذبحه للصنم و

در سوره بقره و آنچه شمرده داده شد بوی برای غیر خدا ای بلند کرده شد بان اول از نزد بخش برای بت و

الاهلال أصله روية الهلال يقال أهل الهلال وأهلته لكن لما حرم

اهلال اصلش دین ماه نوست گفته میشود دیده شد ماه نو و دیم آن را لن برگاه جاری شد

العادة أن يرفع الصوت بالتكبير إذا ربي سمي ذلك اهلا كما ثم قيل لرفع الصوت

عادت باینکه بلند کرده شود آواز بگفتن الاله که و فیکه دیده شود ماه نو نامیده شدن اهلال را باز گفته شد اهلال برای بلند

وإن كان لغيره انتهى فحق هذا التفسير وإن ذكر لفظ عند ذبحه للصنم لكن أفاد

اگر چه باشد برای غیر اهلال تمام شد پس بن تفسیر اگر چه ذکر کرده شد لفظ عند ذبحه للصنم لیکن فائده را و غیر

أن معنى الاهلال وترجمته في اللغة ولا استعمال إنما هو رفع الصوت مطلقا

پس تحقیق فی احوال و ترجمه اش در لغت و استعمال جزاین نیست که اول بلند کردن آواز است مطلقا

سواء كان عند الذبح أو قبله أو بعده كما يشعر به آخر عبارة ثم قيل لرفع الصوت

برابر است که باشد نزد ذبح کردن یا قبل او یا بعد او چنانکه شمرست بوی آخر عبارت میضای باز گفته شد برای

آه وهذا قال لأمام البضاوي رئيس أهل السنة والجماعة وشيخ الأئمة

الح و برای همین فرمود امام میضای و سمر در اهل سنت و جماعت و بزرگ ائمه

وقدوة الأئمة في تفسير سورة المائدة تحت هذه الآية وما أهل لغير الله أي رفع

و میضای است در تفسیر سوره مائده زیر این آیه و آنچه شمرده داده شد بوی برای غیر خدا بگویند

ففي تفسير الكشاف

في سورة البقرة

وما أهل به

لرفع الصوت

الْقَوْتُ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ كَقَوْلِهِمْ يَا سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ عِنْدَ ذُبْحِهِ اسْتَقْبَلُوا وَرَدَ تَقْدِيرُ الْإِهْلَالِ
آواز برای غیر خدا بوی مانند قول کفار بنام لات و عزی تر دیکت بخش تمام شد پس دارد تفسیر اهل را
مطلقاً عَزَّ قَبْدِ عِنْدَ ذُبْحِهِ وَذَكَرَ بِطَرِيقِ الْقَبْلِ وَبَيَانِ الْمَوْرِدِ فَقَالَ كَقَوْلِهِمْ يَا سُبْحَانَ اللَّهِ
حال آنکه طعن است از قید عند ذبح و ذکر کردن قید بطریق مثل و بیان کردن محل نزول پس فرمود مانند قول ایشان بنام
اللات و العزی و عند ذبح بلفظ حرف القبل ای الکاف و لا یحیی علی الحیة و العمل بالظاهر
لانت و غیره ترزد بخش بلفظ حرف مثل میست کاف و پوشیده نمی ماند بر تحصیل کنندگان علم و عبادت
مقصود القبل کما یقال الفاعل مرفوع کما فی قوله تعالی واذ قال ربک واذ قال الله و
مقصود تمشیل چنانکه گفته میشود فاعل مرفوع است چنانکه در قول او تمنا و یو کن و تمنا کنست برورد کار تو یو کن تمنا کنست
هكذا فی سایر التمثیلات و علی هذا یقال کضرب نریک عمر او اگر تمشیل الدار الی غیر
و بجهان است همه شایب و بنا برین گفته میشود مانند ذر زید عسیر و را و نیز کی کرد و شمر خالد را بس غیر
ذلك ففی ای تفسیر ذکر لفظ عند ذبح فی تفسیر هذه الآية کما فی البیضاوی و المدارک
آن پس در تفسیر که ذکر کرده شد لفظ عند ذبح در تفسیر این آیت چنانکه در بیضاوی و مدارک
و احسنی و غیرها انما هو بیان المورِد و اشعار بحسری عاده اهل الجاهلیة و القادریه
و حسنه و غیر ایشان حرا بنیست اوبیان است بر آن محل عمل آگاه کردن است بر جاهل ایشان عاده مردمان جاهل
صاحب تفسیر الحداد و عبد الصمد اما تفسیر الحداد ففی سورة المائدة منه تحت
صاحب تفسیر حداد و عبد الصمد اما تفسیر حداد و فیس سورة المائدة از آن تفسیر زیر
قوله تعالی حرمت علیکم المیتة و الدمر و الحمر الخیر و ما اهل ید لعنهم الله الایة قوله و ما
قول و اما حرام کرده شد بر شما مردار و خون و گوشت خوک و آنچه شهده داده شد بر کبی غیر خدا از آن تفسیر
اهل لعنهم الله ید ای حرم علیکم ما ذکر علیکم عند الذبح اسم علی الله و ذلك لا یحکم کما
شهده داده شد بر غیر خدا بوی حرام کرده شد بر شما آنچه ذکر کرده شد بر کبی و در یکت بیج نام غیر خدا و آن بر آنست تخمین ایشان
ید یحیی لا یحییهم یقرأون ید جماعاً حرم الله کل ذبح یقرأ ید جماعاً علی الله
کردن میگوید و بر آستان خود با هر حال که تفسیر میستند حق پس حرام کردن خدا بر ذبح و تفسیر که شهده شد بر غیر خدا

عز
عز
عز

عز
عز
عز

عز
عز
عز

عز
عز
عز

قادر و ادبی

وَلَدَ لَكَ قَالَ الْعَقْلُ إِنَّ الدَّاهِيَةَ كُوسَةُ الشَّيْءِ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَمَنْ مَلَكَ اللَّهُ فَتَحَلَّ بِمَنْ مَلَكَ اللَّهُ
 و برای همین گفته اند که تحقیق در کشته اگر گویند نام پیغمبر صلی الله علیه و سلم بلام خدا پس گویند پیغمبر خداست
 حُرْمَتُ الدِّينِ يَحْتَرِزُ الْإِسْلَامَ وَقَالَ أَهْلُ فِي تَقْسِيرِ عَبْدِ الصَّاهِلِ وَذَكَرَ كَلَامَهُ أَمْرًا حَرَامًا
 حرام شود و بهیچ تا آخر آنچه گفت فلان بکسر در تفسیر عبد الصمدت و ذکر کرد امام ابو حسیب
 الْعَامِرِيُّ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ عَنْ أَصْحَابِنَا أَنَّ سُلْطَانًا قَالُوا دَخَلَ بَلَدًا قَدْ جَرَّ النَّاسُ إِلَيْهَا بِأَنَّهُمْ تَقَرَّبُوا
 عامری محمد بن احمد از یاران ما که تحقیق پادشاه اگر داخل شود شهری پس هیچ گفته و دان درجه ما را بر اثر
 الْيَدِ بِدِينِهَا وَإِذَا قَرَدِمَهَا أَلَمْ يَحِلَّ تَسْأُلُ شَيْءًا مِنْهَا لَنْ تَقْدَأَ أَهْلَهَا الْغَيْرُ اللَّهُ وَتَقَرَّبُوا
 بسو سلطان بدین و رختن خون و حلال شود خوردن چیزی از آن چه تحقیق البته شده داده شد و برای غیر خود و تقرب
 بِدِينِهَا إِلَى غَيْرِهِ وَكَانَ يُفَرِّقُ بَيْنَ هَذَا وَبَيْنَ مَا يُدْنِي نَجَسَ الرَّجُلِ لِصَفِيرٍ بَعْضُ أَهْلِ الصَّاهِلِ
 بدین آن سو غیر خود است که فرق کرده می شود میان این و میان آنچه بدین کس او را مرد و بر آسمان خود با منی که تحقیق پادشاه
 إِنَّمَا يَتَقَرَّبُ إِلَى الصَّاهِلِ بِاللَّحْمِ دُونَ إِرَاقَةِ الدَّمِ وَلَا تَرَى أَنَّهُ لَوْ دَخَلَ شَاةً بِأَسْمِهِ وَبَسْبِيبِهِ وَتَقَرَّبُوا
 جز این نیست که تقرب یک سو همان خود گوشت نه رختن خون آیینی بی که تحقیق اگر بدین کرد گویند این نام همان و بسبب این تقرب
 الْيَدِ لَمْ يَكُنْ مُتَقَرِّبًا إِلَى الْيَدِ فَأَمَّا مَا يُدْنِي نَجَسَ الرَّجُلِ الْأَمْرَاءُ عِنْدَهُمْ حُرْمَةُ الْبِلَادِ إِنَّمَا يَتَقَرَّبُونَ
 بسو همان نباشد تقرب کشته بسو همان پس لیکن آنچه بدین کرده می شود بر امر از دیگر اصل شدن او شان در شهر جز این نیست که تقرب
 بِالذِّخْرِ وَإِرَاقَةِ الدَّمِ دُونَ اللَّحْمِ فَإِنَّ اللَّحْمَ لَا يَحِلُّ وَلَا يُرْجَمُ إِلَيْهِ شَيْءٌ مِنْ مَنَافِعِهِ فَلَا ذَلِكَ
 بدین کردن و رختن خون نه گوشت پس تحقیق گوشت برداشته می شود بسو امر او رجوع نمیکند بسو امر اجزاء از منافع و کثرت نیاز
 أَفَرَأَوْكَ كَانَ يُحْكِي عَنْ بَعْضِ الْمَشَايِخِ أَنَّ هَذِهِ الْمَسْئَلَةَ وَقَعَتْ بِبَعْضِ بِلَادٍ مَا وَرَاءَ النَّهْرِ فَخَلَفَ
 جدا شدند و بدست حکایت کرده می شود از بعضی که تحقیق این مسئله واقع شد در بعضی شهرهای ما و در آن شهر پس تحقیق شد
 بِهَا فَهَمَّاءُ مَا فَكَّبُوا إِلَى أَعْمَارِ جَارِهَا فَأَقْبَلُوا بِحَرْمَةِ الشَّيْءِ وَالنَّفْسِ الْأَوَّلِ يُعِيدُونَ الْأَهْلَ هَذَا لِيُغَيِّرُوا
 در آن شهرهای آن شهر پس تفسیر بسو علمای چهار ایست و می گویند که نامشده پس تفسیر اول فلان بسو که ابدال را می غیر
 تَعْمَلُ مَطْلَقًا سَوَاءً كَانَ عِنْدَ الدِّينِ أَوْ قَبْلَهُ وَأَنَّ مَذَارِعَ الْحَرَمَةِ عَلَى الْقُرْبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَأَنَّ مَذَارِعَ
 خدا حرام است مطلقا برست باشد و بدین هیچ با قبل بدین تحقیق در علت حرمت بر تقرب است بسو غیر خدا و جبراین کشته

فصل فی تفسیر حدیث

عنه ای الذبح

تفسیر

السلطان

تفسیر

و هو

تفسیر

تفسیر

تفسیر

لَقَدْ عَمِدَ ذُو الشُّعُرِ الْمُوَدِّ التَّوَلَّى وَجَرَى الْعَادَةُ لَهُمْ يَدُلُّ عَلَيْكَ قَوْلُهُ تَحَرَّمَ اللَّهُ تَعَالَى

نقطه عند ذبحه را برای آگاه کردن محل زلزله و جاری شدن عادت او نشان و ولایت بکند بر آن قوش ایس حاکم کر خند

كُلِّدِيحْجَاهُ وَالنَّفْسِ الثَّانِي يُقِيدُ هَذَيْنِ الْأَمْرَيْنِ لَمْ يَكُنْ كَوْنُهُنِ إِلَّا دَامَتْ جَدًّا عَلَى أَنْ

بر توحید رالح و تفسیر دوم قائم میسبد بدین هر دو امر ذکر کرده شده قائم دادن کامل بقیما علاوه آنکه

ذَكَرَ وَجْهَ الْفَرْدِ بِمَا دُمِرَ لِأَجْلِ النَّقَرِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ فَيُجْرَمُ وَيُنْكَرُ لَكَ ذَلِكَ فَلَا يُجْرَمُ

ایں عبارت میں
اسی الفاظ کی تائید
جو مطلقاً و مدار
عزائم سے متعلق
الغیر بعد ۱۲

والتفسير الكبير للنيسابوري تحت قوله تعالى وما اهل بيدي الله من سورة

و در تفسیر کبیر و خیال پوری است زیر قول او تعالی و آنچه شمرده داده شد بوی برای غیر خدا است

البقرة واجمع العلماء لو ان مسلماً اذبح ذبيحة وفصل يد بها التقرب الى غير الله صار مريداً

[illegible]

وَدِيحَةٌ خَرِيدٌ وَهَذَا فِي تَفْسِيرِ جَامِعِ الْبَيَانِ وَغَيْرِهَا سَمِيَّ وَإِذَا كَانَ حَالُ الْمَقَاسِمِ الْمَعْبُورِ

[illegible]

برین نظر و بران طریق پس چگونه صحیح میشود قول سائل پس این تفسیر لمصرح اند و اینکه تحقق برادر نام

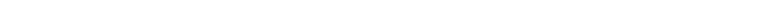
اللَّهُ وَغَيْرُهُ وَقَالَ الَّذِي خُيِّدَ لَهُ عَلَيْهِ قَوْلُهُ عِنْدَ حُجْرَةِ أَبِي هُدَيْدَةَ النَّقَاسِ صَرْحًا فَمَا قُلْنَا

خدا و عباد و قریب است الا تیکند بر دوش عن ذکر الخ بلکه این تفسیر با صریحند در آنچه گفتیم پس اند

مِنَ الْمُنَادِيْنَ الَّذِي يَدْعُو إِلَى الْحَقِّ وَإِلَى الْبَاطِلِ

از این پیدا از سبب اینست که بداند که کدام طرف خوشتر و کدام راه ظریفتر باشد

هذه خاتمة

مفتی محمد شفیع صاحب
تقریباً ۱۲

أَقُولُ مَا يُسْتَفَادُ مِنْ كِتَابِ التَّفَاسِيرِ وَالْأَحَادِيثِ وَالْفَقْهِ أَنَّ مَدْلَحَةَ الدَّيْخِ
 مِيكُومُ أَرَانِجِي سَتَفَادِيشُو دَارِ تَحَابُي تَقْسِيمِ وَحَدِيثِ عِلْمِ أَصُولِ وَفَقْهِ أَيْمَنُ تَحْقِيقِ مَدَارِ حِلَالِ بَدُونِ مَحِيهِ
 عَلَى الدَّيْخِ بِالطَّرِيقِ الشَّرْعِ الْمَعْرُوفِ بِشَرْطِ قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى سُبْحَانَهُ وَلَمْ يَرَأِ
 بَرَزَجِ كَرْدَنِ بِطَوْرِ شَرْعِ مَشْهُورِ بِشَرْطِ قَصْدِ كَرْدَنِ زَرْدِ كِي بِسُوءِ خُدَايِ تَعَالَى سَجَانَهُ وَارَادَهُ كَرْدَنِ
 التَّعْظِيمِ لَهُ وَالْإِخْلَاصِ لَهُ بِحَيْثُ لَا يُشَارِكُ غَيْرُهُ فِي الظَّاهِرِ وَلَا فِي الْبَاطِنِ وَالدَّيْخِ
 تَعْظِيمِ بَرَايِ خُدَا وَاعْتِدَالِ بِرَأْخِ الطَّوْرِ كَيْ شَرِكِ كُنْدِ غَيْرِ او تَعَالَى رَانَهُ دَرِ ظَاهِرِ وَنَهْ دَرِ بَاطِنِ دَرِ دِيخِ
 حَتَّى بَيِّنَ الْفُقَرَاءَ مَعْنَى التَّسْمِيَةِ كَمَا فِي جَامِعِ الرُّمُوزِ وَغَيْرِهِ تَحْتَ قَوْلِهِ لَا تَارِكُ
 مَا أَيْمَنُ مِيَانِ كَرْدَنِ فَعَمَّا مَعْنَى تَسْمِيَةِ رَاجِحًا كَرْدَنِ جَامِعِ الرُّمُوزِ وَغَيْرِهِ تَحْتَ قَوْلِ صَفِ نَهْ كَرْدَنِ كَسْتَدِ
 التَّسْمِيَةِ عَمَّا ذَكَرَ الدَّيْخِ اسْمُهُ الْحَجَرُ عَلَى الدَّيْخِ عِنْدَ الدَّيْخِ لِلَّهِ تَعَالَى قَدْ كَرِفِ
 بِسْمِ الْمَدْقَصِ أَفْ ذَكَرَ كَرْدَنِ كَسْتَدِ هَذَا نَامِ خُدَا رَازِ دِيخِ وَفَتِ نَجِ كَرْدَنِ بَرَايِ خُدَايِ تَعَالَى بِسْمِ كَرْدَنِ مَدْرُودِ
 فِي أَثْنَاءِ بَيَانِ قَوَائِدِ الْقِيُودِ الْإِحْتِرَازِيَةِ وَأَمَّا قَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى لَا تَكُ لَوْ ذَبِحَ وَسِعَ لِقْدُمْ
 دَرِ بَيَانِ بَيَانِ كَرْدَنِ فَاذْهَبِ قِيُودِ مَتَرِ رَازِ وَجَزَائِنِ نِيَّتِ كَقَسْمِ لِقْدَمِ تَعَالَى بَرَايِ أَيْمَنُ تَحْقِيقِ كَرْدَنِ كَرْدَنِ كَسْتَدِ
 الْأَمِيرِ وَغَيْرِهِ مِنَ الْعُظَمَاءِ لَا يَحِلُّ لَهُ دِيخِ تَعْظِيمُهُ لَهُ لَا لِلَّهِ تَعَالَى وَلِهَذَا لَا يَضَعُ بَيْنَ
 أَمِيرِ وَغَيْرِهِ دَرِ بَرَزَجِ حِلَالِ مَشْهُورِ جِهَ تَحْقِيقِ دِيخِ كَرْدَنِ تَعْظِيمِ وَبَرَايِ خُدَا تَعَالَى بَرَايِ مَنِ نِي سَتَدِ أَنْزَا
 يَدُ نَبِيٍّ يَدُ فَعْمًا إِلَى غَيْرِهِ بِخِلَافِ مَا إِذَا ذَبِحَ لِكُضَيْفٍ فَإِنَّهُ لِلَّهِ تَعَالَى وَلِهَذَا يَضَعُ بَيْنَ
 رُؤُوسِهِ وَكُلِّ دَفْعِ يَكُنْدِ أَنْزَا بِسُوءِ غَيْرِ او خِلَافِ سَجَمِ كَرْدَنِ دِيخِ كَرْدَنِ بَرَايِ مَنِ بَرَايِ خُدَا تَعَالَى بَرَايِ مَنِ نِي سَتَدِ
 يَدُ نَبِيٍّ لِيَاكُلْ كَمَا فِي الرَّاهِدِيِّ أَيْسَى وَفِي الْأَشْبَاهِ وَالنَّظَائِرِ فِي نَجْمِ النُّبِيِّ وَالْبَحْثِ
 رُؤُوسِهِ وَكُلِّ دَفْعِ يَكُنْدِ أَنْزَا بِسُوءِ غَيْرِ او خِلَافِ سَجَمِ كَرْدَنِ دِيخِ كَرْدَنِ بَرَايِ مَنِ بَرَايِ خُدَا تَعَالَى بَرَايِ مَنِ نِي سَتَدِ
 الْحَاكِمِ فِي بَيَانِ الْإِخْلَاصِ وَلَكِنْ ذَكَرُوا فِي كِتَابِ الْأُصْحِيَةِ أَنَّ الْبَدَنَةَ تُجْرِي عَنْ
 بِخَمْسِ دَرِ بَيَانِ إِخْلَاصِ وَلَكِنْ ذَكَرَ كَرْدَنِ فَعَمَّا دَرِ كِتَابِ الْأُصْحِيَةِ بِتَحْقِيقِ بِشَرِّ كَلَامِ يَكُنْدِ
 سَبْعَةِ أَنْكَانِ الْكُلِّ مُرِيدِينَ الْقُرْبَةَ وَإِنْ اخْتَلَفَتْ جَاهُهَا مِنْ أُصْحِيَةِ وَفَرَانِ وَمُتَعَةِ
 بِفَتِ كَسِ كَرِ بِسَتَدِ بَرَادَهُ كَسْتَدِ كَانِ زَرْدِ كِي خُدَا رَازِ كَرِ مَخْتَلَفِ بَشَرِ مَتَرِ رَازِ قَرَابَةِ وَجِجِ قَرَانِ تَسْتَدِ

در دیکه میان کردن فقه معنی تسمیه را چنانکه در جامع
 الرمز و غیر است زیر قول صنف نه ترک کسته
 التسمیه عمدًا ذکر الدایخ اسم الحجر علی الدیخه عند الدیخه لله تعالی قد کرف
 بسم المد قصه آف ذکر کردن و کسته ه ف نام خدا را بر دیکه وقت فج کردن برای خدای تعالی پس کرده شد در
 فی اثناء بیان قواید القيود الاحترازیة و اما قولنا لله تعالی لانه لو ذبح وسع لقدم
 در بیان بیان کردن فاندای قیود و متر از و جزاین نیت که قسیم لفظ مد تعالی برای اینه تحقیق کرفج کردیم کست
 الامیر و غیره من العظماء لا یحل له دیکه تعظیمه له لا لله تعالی و لهذا لا یضع بین
 امیر و غیره از بزرگان حلال میشود چه تحقیق دیک کرده شد بر تعظیم وی نه برای خدا تعالی برای مین نی سدا نزا
 ید نبی ید فعمًا الی غیره بخلاف ما اذا ذبح لکضیف فانه لله تعالی و لهذا یضع بین
 رؤوسه و کل دفع یکند آنزای بسوء غیر او خلاف سجم کردن دیک کردن بر آسمان پس تحقیق آن دیک بر احدث بر آسمانی سدا
 ید نبی لیاکل کما فی الراهدی اسی و فی الاشباه والنظائر فی نجم النبیه و البحت
 رؤوسه و کل دفع یکند آنزای بسوء غیر او خلاف سجم کردن دیک کردن بر آسمان پس تحقیق آن دیک بر احدث بر آسمانی سدا
 الحاکم فی بیان الاخلاص و لکن ذکر و فی کتاب الاصحیه ان البدنه تجری عن
 بخمس در بیان اخلاص و لکن ذکر کردن فعمًا در کتاب الاصحیه بتحقیق بشر کلمات یکند از
 سبعة انکان کل مریدین القربة و ان اختلفت جاهها من اصحیه و قران و متعه
 بهت کس کر باشند بر اراده کنندگان زرد کی خدا را اگرچه مختلف باشد چشما و بر ملاز قریبانی و حج قران نیست

در دیکه میان کردن فقه معنی تسمیه را چنانکه در جامع
 الرمز و غیر است زیر قول صنف نه ترک کسته
 التسمیه عمدًا ذکر الدایخ اسم الحجر علی الدیخه عند الدیخه لله تعالی قد کرف
 بسم المد قصه آف ذکر کردن و کسته ه ف نام خدا را بر دیکه وقت فج کردن برای خدای تعالی پس کرده شد در
 فی اثناء بیان قواید القيود الاحترازیة و اما قولنا لله تعالی لانه لو ذبح وسع لقدم
 در بیان بیان کردن فاندای قیود و متر از و جزاین نیت که قسیم لفظ مد تعالی برای اینه تحقیق کرفج کردیم کست
 الامیر و غیره من العظماء لا یحل له دیکه تعظیمه له لا لله تعالی و لهذا لا یضع بین
 امیر و غیره از بزرگان حلال میشود چه تحقیق دیک کرده شد بر تعظیم وی نه برای خدا تعالی برای مین نی سدا نزا
 ید نبی ید فعمًا الی غیره بخلاف ما اذا ذبح لکضیف فانه لله تعالی و لهذا یضع بین
 رؤوسه و کل دفع یکند آنزای بسوء غیر او خلاف سجم کردن دیک کردن بر آسمان پس تحقیق آن دیک بر احدث بر آسمانی سدا
 ید نبی لیاکل کما فی الراهدی اسی و فی الاشباه والنظائر فی نجم النبیه و البحت
 رؤوسه و کل دفع یکند آنزای بسوء غیر او خلاف سجم کردن دیک کردن بر آسمان پس تحقیق آن دیک بر احدث بر آسمانی سدا
 الحاکم فی بیان الاخلاص و لکن ذکر و فی کتاب الاصحیه ان البدنه تجری عن
 بخمس در بیان اخلاص و لکن ذکر کردن فعمًا در کتاب الاصحیه بتحقیق بشر کلمات یکند از
 سبعة انکان کل مریدین القربة و ان اختلفت جاهها من اصحیه و قران و متعه
 بهت کس کر باشند بر اراده کنندگان زرد کی خدا را اگرچه مختلف باشد چشما و بر ملاز قریبانی و حج قران نیست

ذَجِرَ لِقُدُومِ الْآخِرِ أَوْ لَوْاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ يَحْكُمُ لَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَلِلصَّيْفِ شَيْءٌ
 ذَجِرَ كَرْدِ بَرِائَتِ اَمير يارای کی از بزرگان حرام میشود اگر چه ذکر کند نام خدای تعالی را و برای مہمان نہ
وَاللَّهِ الْمُخْتَارِ شَرْحُ تَوْزِيلِهِ بَصَارِ ذَجِرَ لِقُدُومِ الْآخِرِ مِير وَنَحْوِهِ
 و در مختار شرح توییر الا بصارت ذج کرد برائے آمدن اسیر و مانند
 كَوَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ يَحْكُمُ لَنَّهُ أَهْلٌ يَدْعُونَ لِلَّهِ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَلَوْ ذَجِرَ
 مانند یکی از بزرگان حرام میشود چه تحقیق شرع داده شد و برای غیر خدا اگر چه ذکر کرد نام خدای تعالی را و اگر ذج کرد
 لِلصَّيْفِ لَا يَحْكُمُ لَنَّهُ سُنَّةٌ لِّلْخَلِيلِ وَكَرَامُ اللَّهِ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَنَّهُ إِنْ قَدْ هَلَّاكَ
 برای مہمان حرام میشود چه تحقیق این سنت خلیل السنت و عظیم کردن خدای تعالی و فرق کننده آنست که تحقیق اگر آورد و ذج
 مِنْهَا كَانَ الذَّجْرُ لِلَّهِ تَعَالَى وَلِلْمَفْعَةِ لِلصَّيْفِ أَوْ لَوَ كَيْفَ أَوْ لِلرَّجْحِ وَإِنْ لَمْ يُقَدْ هَلَّاكَ
 از آن باشد ذج برای خدای تعالی و دفع برای مہمان یا برای ولیم یا برای فائده تجارت و اگر نہ آورد و ذج را بنا بر ذ
 بَلْ يَدْعُوهُ الْغَيْرُ كَانَ تَعْظِيمُ غَيْرِ اللَّهِ فَحَرْمٌ وَهَلْ يُكْفَرُ قَوْلَانِ بَرَزَانِيَّةٌ وَشَرْحٌ وَهَبَانِيَّةٌ
 بلکه دفع کرد از بر آنجا و باشد برای تعظیم غیر خدا پس حرام میشود آیا کافر میشود ذج و قول مذکور است از بزرایه و شرح و بیان
 قُلْتُ فِي صِدْقِ الْمُنِيَّةِ لَا يَكْفُرُ لَا تَأْكُلُ نَسِيْعُ الظَّنِّ بِالْمُسْلِمِ بِأَنَّهُ يَقْتَرِبُ إِلَى الْأَدَمِيِّ هَذَا
 گویم و در کتاب صید منیة کافر میشود چه تحقیق باید گمان نمی کنیم بسلطان یا بنده تحقیق نزدیکی یکدیگر آدمی با این
 الْخَيْرِ وَنَحْوُهُ فِي شَرْحِ الْوَهْبَانِيَّةِ عَنِ الدَّخِيرَةِ وَنَظْمُهُ فَقَالَ شَعْرٌ قَاعِلُهُ جَهْدُهُمْ
 ذج و مانند است در شرح و بیان از ذخیرہ و نظم کرد آن را پس گفت و فاعل کن جہودھما
 قَالَ كَافِرٌ ۖ وَفَضِيلُهُ وَاسْمُ عَيْلٍ لَيْسَ يَكْفُرُ ۖ وَهَكَذَا فِي مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ
 گفتند که کافرست فضیل و اسم عیال کافر سے گویند تمام شد و بچنانست در مطالب المؤمنین
 وَنِصَابِ الْأَحْتِسَابِ وَغَرَائِبِ الْقَيْنَةِ وَغَيْرِهَا وَفِي الْحَدِيثِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ نَجَّحَ
 و نصاب الاحتساب و غرائب القینہ و غیر آنست و در حدیثست لعنت کرد خدا کسی که ذج کند
 لِعَنِ اللَّهِ رَوَاهُ أَحْمَدُ وَالْمُسْلِمُ وَابْنُ أَبِي حَتْمٍ وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَابْنُ مَجَازٍ وَابْنُ أَبِي عَرَبَةَ
 برای غیر خدا روایت کرد ابن را احمد و مسلم و نیز در حدیثست ملعونست کسی که ذج کرد برای غیر خدا روایت کرد

ذج
 یعنی ذبح کردن
 یا ذبح کردن
 یا ذبح کردن

فصل فی شرح

ابوداود و معناه علی ما صرح به الشراح بحسب اللغة الذبح بقصد التقرب الی غیر
ابوداود معنی او بنا بر آنچه تصریح کرده بوی شارحان حدیث بحسب لغت ذبح است باراده تقرب بسوی غیر
الله تعالی سواء ذکر التسمیة عند الذبح ام لا وفي غرائب ابو عسید
خدای تعالی برابرست که ذکر کرده شود اسم الذب و ذبح یا نه و در غرائب ابو عسید

بُستانِ الفقیه و کثر العباد انک لا یجوز ذبح البقرة والغنم عند القبور
وستان فقیه و کثر العباد است که تحقیق جاریست ذبح کردن گاؤ و گوسفند نزدیک گورها

بقوله علیه السلام لا عقر فی الاسلام هکذا فی سنن ابی داود دعی فی الذبح عند
برای قول آنحضرت علیه السلام نیست ذبح در اسلام همچنانست در سنن ابوداود و معنی ذبح کردن نزد
القبور کما فی فوائد المبتدی و ابراهیم شاهن و غیرهما و کذا لا یجوز علی النساء الجذع
مور با چنانچه در فوائد مبتدیست و ابراهیم شاهی و سوائی این بر دو و همچنین جاریست ذبح بر عورتان

و عند شرا الدار کان النبی صلی الله علیه وسلم کفی عن ذبائهم الجئن بناء علی ائهم
و نزدیک خریدن برای چه تحقیق پیغمبر صلی الله علیه وسلم منع فرمود از ذبحهائی جن بنا برین که تحقیق او
یکر مون فحافة ائهم ان لم یذبحوا یؤذیهم الجئن فابطل النبی صلی الله علیه وسلم و منی عنده
اگر ام میکرد جن را بخت اندیشه اینکه تحقیق ایشان اگر ذبح کنند یا ابد و شان را جن پس باطل فرمود پیغمبر صلی الله علیه وسلم منع کرد

و فی فتاوی ابراهیم شاهی فی باب المتفرقات و فی دستور القضا
و در فتاوی ابراهیم شاهیست در باب متفرقات و در دستور القضا

فی المتفرقات من فتاوی التسمیة رجل ذبح للصیف ساة و ذکر اسم الله تعالی
در متفرقات نقل از فتاوی تسمیه مردی ذبح کرد برای مهمان گوسفند را و یاد کرد نام خدای تعالی

یحمل اكله و لو ذبح لاجل قوم او قد و هو احد من العظماء و ذکر اسم الله تعالی
حلال میشود خوردنش و اگر ذبح کرد برای قوم یا برای آدن یکی از بزرگان و یاد کرد نام خدای تعالی اهرام میشود
اکله لان فی المسئلة الثانية کان الذبح تعظیما له لا تعظیما لله تعالی و هذا لا یوضع بین یدین لیا
خوردنش چه تحقیق در مسله دوم باشد ذبح برائے تعظیم آن شخص بزرگ است تعظیم او بر این بنا و نه خوردن او یا خورد

این فتاوی در
کتاب فقه
مذاهب اربعه

سَبِيلُ يَدِّ قَوْمٍ إِلَى غَيْرِهِ وَفِي فِتَاوَى قَاضِي خَانَ فِي بَيْتِكَ كُنْ كَرِيمًا

از آن بکده منع کرده میشود سو غیر او تمام شد و در فتاوی قاضی خانست در باب آنچه باشد کفر
 لَجَلْ ذِمَّةُ لَوْحِيهِ الْأَشْكَانِ فِي وَقْتِ الْخَلْعَةِ وَالْهَيْئَةِ فِي الْخَوَارِزَاتِ وَمَا أَشْهَدُ ذَلِكَ قَالَ
 مردی فوج کرد برای وجابت انسان در وقت خلعت و دعوت در میان ما آنچه است باید باشد اورا گفت
 الشيخ الامام ابو بكر محمد بن الفضل رحمه الله تعالى هذا كفر والمذبح يوم مئة لا يؤكل
 شیخ امام ابو بكر محمد بن فضل رحمهما الله تعالى این کفرست و جانور مذبح مود است خوردن
 وقال الشيخ الامام اسمعيل الزاهد رحمه الله اذا ذبح البقر او الايل في الخوارزات
 وگفت شیخ امام اسماعیل زاهد رحمه الله و تسبیح فوج کرد گا و را یا شتر را در دعوتها
 او الغر و ان قال جماعة من العلماء يكون كفر الاشعي وفي لفتاوى العالم كبرى
 یا جهاد! گفت جماعتی از عالمان میباشد کفر تمام شد و در فتاوی عالمگیری است
 من كتاب الذبائح وفي المشكل ذبح عند قرني الضيف تعظما لا يحل اكلها وكذا عند قور
 از کتاب ذبایح و در مشکل ذبح کردن در دیدن همان برای تعظیم او حلال نمیشود خوردن و همان نزد
 الامير و تعظيمة تعظما له و اما اذا ذبح عند عتبة الضيف لاجل الضيافة فانه لا بأس به
 امیر یا غریب برای تعظیم وی و اما و تسبیح فوج کرد نزد غائب شدن همان بجهت مهمانی پس تحقق نیست باین
 كذا في الجوهر النيرة الاشعي وفي فصول عمادي في باب ما يكون كفر من ذبح
 همچنانست در جوهره نیره تمام شد ذبح و در فصول عمادی است در باب آنچه میباشد کفر کیزد و
 على انسان شيئا وقت قدوميه واتخذ خواركة كفر الذابح والمذبح مئة لا يؤكل
 برای تعظیم انسان چیزی را وقت آمدنش و گرفت دعوت را کافر شود ذبح کشته و جانور مذبح مود است خوردن
 الذخيرة و ذكر فيهما ايضا وقال الامام اسمعيل الزاهد اذا ذبح الرجل الايل والبقر
 ذخیره و ذکر کرده شد فصول عمادی نیز و گفت امام اسماعیل زاهد و تسبیح فوج کرد مرد شتر را یا گا و را
 في الخوارزات لاجل الذي يقدر من الحج او الغر وقال الامام ابو عبد الله الحلي في ذبح
 در دعوتها برای تعظیم کسی آید از حج یا جهاد گفت امام ابو عبد الله الحلی و ذبح

و اما ذبائح
 ذبح کردن
 ذبح کردن
 ذبح کردن

ذبح کردن
 ذبح کردن
 ذبح کردن

الامام ابو جعفر الشافعي رضي الله عنه والحاكم الامام ابو عبد الرحمن
 امام ابو جعفر شافعي رحمه الله وفاضل الامام ابو علي بن سفيان وحاكم امام ابو عبد الرحمن
 الكاتب الشيخ الامام عبد الواحد بن درب حديد وشيخ امام ابو سفيان نو قدس
 والحاكم الامام ابو محمد الكوفي انه يكفر بشي فلما فرغ من التمهيد ونقل الروايات
 وحاكم امام ابو محمد كوفي تحقيق او كما يثبت تمام شمس برگاه فاعل شمس از تهديد ونقل کردن روایات
 فاستفتي منكم السؤال على نعم التحقيقات ما قولكم رجمكم الله في لا تغامر التي اهل بيته
 پس فتوى بطلیم از شما سوال را موافق تحقیقات چیست قول شما رحم کند شما را خدا در چهار پایان که شهر داده شده است
 الله تعظيما ونقرا بالية وذكر اسم الله سبحانه حين الذبح ان قلتم انه حلال من الطيبات
 خدا یعنی خوانده شد بوی برای غیر خدا و ذبح کرده شد بر کتف و تقرب بسو غیر خدا و ذکر کرده شد نام خدا سبحانه و تعالی
 فاجوبكم الروايات وما للذليل عندكم من البيئات يدينون وجروا والله هداؤهم فلهذا
 پس چیست جواب شما بر آن و اینها کدام دلیل است ترد شما از دلیل بایان کنید تا ثواب داده شود و خدا هدایت کند شما را و هدایت
 نقل خط که این سوال ملفوف این خط آمده بود بنام شاه کرم علی صاحب شاه صاحب
 مصدر حسنت شاه کرم علی صاحب علیه السلام دعوات مطالعه فرمایند که سابق رفته ایشان مع
 مسائل مولوی حسن علی صاحب سیده جواب مسائل بعضی فصل که نوشته اند من قوم میر و مولوی صاحب
 معایه نگاشته و بعد از چندی جواب نویسنده نزد فقیر بفرستید ما بان فاضل بهیم و تصدی خود بس کنیم و نیز
 یک آیه بنابر دریافتن تفسیر آن نزد حاجی اعطای حق صاحب فته جواب آن نیز از مولوی صاحب اگر نوشته بفرست
 نزد فقیر بفرستند و الا نیز نزد خود فرد جواب با حقیاط دارند بکار خواهد آمد و اعمال فراغت دنیوی را موقوف
 کنند عند الملاقات و مکر اعمال غریب هم اجازت خواهیم داد حافظ فقیر عبد الغنی مکرر آنکه اگر فرد جواب
 مسائل که میر و مولوی حسن علی صاحب نزد خود دارند برای نوشتن جواب پس نقلش نزد فقیر نوشته
 بفرستند و یا نزد خود دارند من خواهیم طلبید غرض نقل این فرد که میر و نقل جواب این اگر مولوی صاحب
 جواب بنویسند نیز و نقل نمایند نقل خط که در جواب این سال متضمن رسید آن آمده

بسم الله الرحمن الرحيم
 في جواب سؤال
 الامام الشافعي رحمه الله

بسم الله الرحمن الرحيم
 في جواب سؤال
 الامام الشافعي رحمه الله

بسم الله الرحمن الرحيم حامداً ومصلياً على محمد وآله وسلم
رفتم ایشان رسید احوال فصل در یافت آمد سابق اجرت جبرائی شکی یک نیم رو پیر رفته است آنچه زیاده خرج
شود و ایام فرمایند خواهیم فرستاد و تا مارنج بست و ششم ایامه ضرورتی را کرد و ده نفر سینه که شادیات اینجا
در پیش است در باب صورت سده که هر یک خیر از طرف مرصاحب نوشته و دزد رسید جانمن فقیر را پیر کرد
از مباحثه و مناظره غارت که نیم نام دارم که نویسم نه مهر دارم از حد کنا به کارم اکثر کسان از عظیم آباد آمده درین
دو سده جواب پرسیدند بنجد شاه کرم علیخان هم خط نوشته بودند من زبانی به سلطان جواب از رساله که درین
مسئله سابق از مولوی فائق علی صاحب بنارسی اتفاق مناظره شده و نوبت به کتات در رسیده گفته اند غلب
انکسان انتخاب و ایالت تغییر و غیره از رساله کرده بشهر بردند و شاه موصوفت ساینده و من بخط شاه صاحب
برای دادن مولوی صاحب شاه غلام حسن صاحب نوشته بودم که آن صاحب هم تقصیر این میکنند و عثمان فمیدند
بزرگ صاحب دادن عرض سلطان ست غلطی نمیدن شده چنانچه این اغلب نقل آن رساله درین سده بامحت مولوی صاحب
شاه غلام حسن صاحب اغلب آن سلطان نموده باشند و به شاه کرم علی هم رسیده چرا که نقش اکثر شخص کفته اند و از
طرف فقیر اگر چه ملاقات ندارم سلام سنون و شوق اظهار سازند و این احوال اگر مناسب باشد اعاده اگر کند و الا نه
تقریب این رفتن دهند و اینجا که رساله تمامه بنقل سلطان نمودند و در آن جواب جمیع مسائل ایشان هم است چون
اشریف خواهند آورد و فصل فمانیده خواهد شد حاصل این است که تعظیم غیر اسم الله تعالی وقت راقدم موجب حرمت
مذبح البسته است قبل اراقتم یعنی ذبح اگر احياناً بطور رسم بند و ذکر غیر اسم الله آمد و وقت راقتم تعظیم الله تعالی
فقط کند حلال است و لا تراعی بیئی و بینکم هذا هو مراد الفقهاء و التماسیر قول بل التراعی بیئی
و بینکم باق لان ماده التراعی می هدیه بعینها لان علة الحرمة هي التقرب الى غیر الله
میگویم بکذا تراعی میل من میان شما باقی است چرا که تحقیق اصل بین است بعینه چه تحقیق علت حرمت آن تقریب بسو غیر خدا
و التعظیم که سواء کان قبل الذبح او بعده فان وجدت كانت سبباً لحرمة كما توجد
و تعظیم برای غیر خدا برابر است که باشد تقریب پیش از ذبح کردن یا از یک آن پس گرفته شود و آن علت بانه سبب حرمت بلکه یافته میشود
فی هدیه الموائد و الا فلا و هذا هو الحق لا یجاد الحق یجاء و زه ۱۲ محمد حسن الدمشقی مخفی عنه
درین محل و اگر یافته نشود علت حرمت

فصل در یافت آمد سابق اجرت جبرائی شکی یک نیم رو پیر رفته است آنچه زیاده خرج شود و ایام فرمایند خواهیم فرستاد و تا مارنج بست و ششم ایامه ضرورتی را کرد و ده نفر سینه که شادیات اینجا در پیش است در باب صورت سده که هر یک خیر از طرف مرصاحب نوشته و دزد رسید جانمن فقیر را پیر کرد از مباحثه و مناظره غارت که نیم نام دارم که نویسم نه مهر دارم از حد کنا به کارم اکثر کسان از عظیم آباد آمده درین دو سده جواب پرسیدند بنجد شاه کرم علیخان هم خط نوشته بودند من زبانی به سلطان جواب از رساله که درین مسئله سابق از مولوی فائق علی صاحب بنارسی اتفاق مناظره شده و نوبت به کتات در رسیده گفته اند غلب انکسان انتخاب و ایالت تغییر و غیره از رساله کرده بشهر بردند و شاه موصوفت ساینده و من بخط شاه صاحب برای دادن مولوی صاحب شاه غلام حسن صاحب نوشته بودم که آن صاحب هم تقصیر این میکنند و عثمان فمیدند بزرگ صاحب دادن عرض سلطان ست غلطی نمیدن شده چنانچه این اغلب نقل آن رساله درین سده بامحت مولوی صاحب شاه غلام حسن صاحب اغلب آن سلطان نموده باشند و به شاه کرم علی هم رسیده چرا که نقش اکثر شخص کفته اند و از طرف فقیر اگر چه ملاقات ندارم سلام سنون و شوق اظهار سازند و این احوال اگر مناسب باشد اعاده اگر کند و الا نه تقریب این رفتن دهند و اینجا که رساله تمامه بنقل سلطان نمودند و در آن جواب جمیع مسائل ایشان هم است چون اشریف خواهند آورد و فصل فمانیده خواهد شد حاصل این است که تعظیم غیر اسم الله تعالی وقت راقدم موجب حرمت مذبح البسته است قبل اراقتم یعنی ذبح اگر احياناً بطور رسم بند و ذکر غیر اسم الله آمد و وقت راقتم تعظیم الله تعالی فقط کند حلال است و لا تراعی بیئی و بینکم هذا هو مراد الفقهاء و التماسیر قول بل التراعی بیئی و بینکم باق لان ماده التراعی می هدیه بعینها لان علة الحرمة هي التقرب الى غیر الله میگویم بکذا تراعی میل من میان شما باقی است چرا که تحقیق اصل بین است بعینه چه تحقیق علت حرمت آن تقریب بسو غیر خدا و التعظیم که سواء کان قبل الذبح او بعده فان وجدت كانت سبباً لحرمة كما توجد و تعظیم برای غیر خدا برابر است که باشد تقریب پیش از ذبح کردن یا از یک آن پس گرفته شود و آن علت بانه سبب حرمت بلکه یافته میشود فی هدیه الموائد و الا فلا و هذا هو الحق لا یجاد الحق یجاء و زه ۱۲ محمد حسن الدمشقی مخفی عنه درین محل و اگر یافته نشود علت حرمت

سوال کسی کا و بازنہ نام کدام شید یا ولی ذبح نماید یا صرف میبد یا شیر برنج به نیت نیاز کدام
 بزرگ بزد و صغار بخورند این هر دو را چه حکم است و خوردن طعام نیاز و نذاریه مسکین و فقیر را چه
 است غیا و اهل تول را چه حکم است **جواب** ذبح کردن جانور بام غیر خدا خواه پیغمبر باشد خواه ولی خواه
 شید خواه غیر ایشان حرام است و اگر بقصد تقرب بباطل یا ذبح کرده باشد و بجا آن جانور هم حرام و مرد و از حیوان
 و ذبح کننده مرد میشود توبه ازین فصل ممتنع لازم است در تفسیر کبیر و تفسیر نیشابوری که تفسیر هر دو
 قال العلماء لو ان مسلما ذبح ذبیحة وقصد بذبحها التقرب الى غیر الله صارت ذبیحة
 لغتند علماء تحقیق سلمان ذبح کرد ذبیحه را و اراده کرد نزد کسی البسوی نمود اگر دو ذبح مرد و ذبح زن هر دو
 ذبیحة مرد است و اگر لمیده و شیر برنج بنا بر فاتحه بزرگی بقصد ایصال ثواب بربح ایشان پرنده بخورند
 مضایقه نیست جائز است طعام نذر الله یا غنیا را خوردن حلال نیست و طعام نذر المذمت که کسی گوید اگر بعضی
 مرا شفا شود یا مسافرین باید یا کار فلانی من شود و بر ذمه من این قدر طعام برای خدا خواهم خورم این نذر
 است و اگر فاتحه بنام بزرگی داده شد پس غنیا را هم خوردن در آن جائز است و الله اعلم تمام شد تفسیر
 حضرت مولانا شاه ولی الله صاحب قدس سره العزیز استفتا در باب جانوریکه بنام غیر خدا ذبح کرده شود
سوال ما قولهم رحم الله در صورتیکه کسی جاندار را برای تقرب لغیر الله ذبح سازد و مرادش ازین نثار
 جان بنا بر تعظیم لغیر الله باشد لیکن عند الذبح نسبت بهم گوید آن جاندار سبب ذکر تسبیح حلال میشود یا سبب
 تعظیم و تقرب لغیر الله که برین نیت ذبح کردید حرام میشود میوات و جوا **جواب** ذبیحه که تقرباً تعظیماً لغیر الله
 ذبح کرده شود حرام گردد و ذکر تسبیح بخلاف نیت سفید نیست بلکه انجین ذابج را اکثر علماء نسبت بکفر کرده اند
 چنانچه در تفسیر نیشابوری مذکور است اجتمع العلماء لو ان مسلما ذبح ذبیحة وقصد بذبحها
 التقرب الى غیر الله صارت ذبیحة و ذبیحة مرید استی معنی چنین است اجماع کردند علماء
 که اگر کسی ذبح سازد کدام جانوری و قصد کند بربح او تقرب غیر خدا را کند میشود انکس و ذبیحه او حکم ذبیحه مرد
 میکند و استی ممکن اگر کسی جاندار را برای ذبح لغیر الله مقرر سازد و عند الذبح قصد تقرب لغیر خدا را
 از دل دور کند و خالصاً الله آنرا ذبح سازد آری الآن نیت سابقه حکم عدم و بطلان خواهد گرفت و ذبیحه
 بیشک حلال خواهد شد زیرا که در میان معبر و ذبح است و لذا اکثر مفسرین در تفسیر و ما اهل لغیر الله

۵۴
 فی حاکم
 تفسیر
 نیشابوری

قید عند التبع بیان کرده اند قال فی الذر المختار ذبح لقتل ورم الامیر وخنجره کو احد من العظماء
 گفت در مختار ذبح کرد بنا بر آمدن اسیر و مانند آن مثل کسی از بزرگان
 یحرم لانه اهل بی غیر الله ولو ذکر اسم الله تعالی ولو ذبح للضعیف لا یحرم وهل
 حرام میشود زیرا که او قرار یافته شد برای غیر خدا که چه ذکر نام خدا هم کرده شود و اگر ذبح کرد برای همان حرام میشود آیا
 یکفر قولان برآزید و شرح و هیاتیه قلت و فی صید المنیة انه بکرة ولا یکفر
 کافر میشود قال آن درین دو قول است برآزید و شرح و هیاتیه میگویم من و در صید منیة مذکور است که او کوفه است و فاعلش کافر
 لا تألا نسبی الظن بالمسلم انه یتقرب الی الاذی بهذا الخ وخنجره فی شرح الوهبیه
 چرا که ماسوطن نمیکند بحال مسلم که او تقرب بخوبی بسو آدمی باین ذبح کردن مثل او مذکور است و شرح و هیاتیه
 عن الذخیره و نظمه فقال شعر و فاعله جهور هم قال کافر و فضله و استعمل
 از ذخیره و نظم کرد و او را این گفت و فاعلش بر قول اکثر کافریست و نقلی داسمعیل
 لیس یکفر انتهى عبارة للذر المختار و فی فصول العمدی و من یدبح فی وجه انسان
 تکفیر نمی کنند آخر شد عبارت در مختار و در فصول عمادی است و آن یک ذبح میکند و در وی انسان
 شیئا وقت قدومیه و اتخذ خوازة کفر الدایم و المذبح ملة و کذا فی الذخیره و ذکر
 چیزی را وقت آمدن او گرفت دعوت مردم کافر شود ذبح کننده و مذبح یعنی آن جانور را و را شود و همچنین است در ذخیره
 فیها و قال اسمعیل الزاهد اذ ذبح الرجل الاربیل أو البقر فی الخوازة لا جمل الذی
 در ذخیره و گفت اسمعیل زاهد و تسکید ذبح کرد مردی شتر یا گاوی را در خوازات یعنی غوتهای تحت شتر
 یقصد من الذبح أو الغز و فان الشیخ الامام ابا عبد الله و الشیخ الامام ابا حفص القاضی
 نمی آید از حج یا از غزایش بر آنست شیخ امام ابا عبد الله و شیخ امام ابا حفص و قاضی
 الامام ابا علی السعفی و الحاکم الامام ابا عبد الرحمن الکاتب و الشیخ الامام عبد الوهاب
 امام ابا علی نسفی و حاکم امام ابا عبد الرحمن کاتب و شیخ امام عبد الوهاب
 و الشیخ الامام ابا اسحق و الحاکم الامام ابا محمد قالوا یکفر و اما ما فاکره ذلك اشد
 و شیخ امام ابا اسحق و حاکم امام ابا محمد گفتند کافر میشود و اوج آن ملاکن بن بکر و مدینه

الْكَرَاهَةُ وَلَكِنْ لَا أَكْفَرُهُ لَا تَالَا لِنُسْبِ الظَّنِّ بِالْمُسْلِمِ أَنْ يَتَقَرَّبَ إِلَى الْأَدَمِيِّ هَذَا
 كَمْه. و لكن نسبت بکفر میکنیم چه که ماسوئی غرض نمکنیم بجال سلم که او تقرب میجوید بسو آدمی باین
 الْحَيِّ وَاللَّهُ أَعْلَمُ أَمْرِي وَقَالَ فِي جَامِعِ الرَّمُوزِ وَأَمَّا قَوْلُنَا لِلَّهِ تَعَالَى لَا تَدْرِي لَوْ سَمِعَ
 ذبح و خدادانات است آخر شد و گفت در جامع رموز جز این نیست که گفتیم خاص بر اخذ اعتقاد بر آنکه ذبح اگر کسی
 وَذَبَحَ لِقُدُومِ الْأَمِيرِ وَغَيْرِهِ مِنَ الْعُظَمَاءِ لَا يَحِلُّ لِأَنَّهُ ذَبَحَ تَعْظِيمًا لِلَّهِ تَعَالَى
 و ذبح کرد بر اسم آمدن امیر و غیر آن از بزرگان حلال نمیشود زیرا که او ذبح کرد بنا بر تعظیم آن غیره خاص بر اخذ
 انْتَهَى كَلَامُهُ وَدَرِ الشَّاهِ كَفَتْ ذَبَحَ لِقُدُومِ الْأَمِيرِ أَوْ وَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ يَحْرُمُ وَكَذَلِكَ اللَّهُ
 آخر شد کلام او ذبح کرد برای آمدن امیر یا احدی از بزرگان حرام میشود اگر چه نام خدا
 تَعَالَى وَلِلصَّيْفِ لَا شَيْءَ وَدَرِ حَاشِيَةِ دُرِّ خَمَارِ كَذَا فِي قُرَّةِ الْأَنْطَارِ مَذْكُورٌ وَفِي كِتَابِ
 تعظیم بر زبان آوردن بر آسمان حرام نمیشود و آخر شد کلام صاحب شهاب و در کتاب
 هِدَايَةِ الْمُبْتَدِئِ ذَبَحَ شَاةً لِلصَّيْفِ وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ قِيلَ يَحِلُّ أَكْلُهُ
 هدایت المبتدی مذکورست ذبح کرد کوسغدی را بر آسمان و مذکور شد نام خدا است یا اگر گفته شد حلال است خوردن
 وَلَوْ ذَبَحَ لِأَجْلِ قُدُومِ الْأَمِيرِ أَوْ وَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ وَذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى يَحْرُمُ أَكْلُهُ
 و اگر ذبح کرد بنا بر آمدن امیر یا احدی از بزرگان و مذکور شد نام خداست تعالی حرام نمیشود
 انْتَهَى قَالَ الْحَوِيُّ وَحَاصِلُ الْكَلَامِ فِي هَذِهِ الْمَسْئَلَةِ أَنَّ الذَّبْحَ الْمُقَرَّنَ بِدُرِّ الْخَمَارِ
 تمام شد گفت حموی معنی شهاب و حاصل کلام درین سلسله اینست که ذبحیکه مقرون بذکر نام خداست
 اللَّهُ تَعَالَى إِذَا كَانَ قَبْلَ قُدُومِ قَادِمٍ لِلتَّهْنِ لِضِيَاقَتِهِ أَوْ بَعْدَ قُدُومِهِ لِذَلِكَ
 و قیله شود پیش از آمدن کلام آینده بر آسمان مسمی او یا بعد آمدنش بر آسمان معنی
 فَلَا شُبْهَةَ فِي جَوَازِهِ وَأَمَّا إِذَا كَانَ عِنْدَ الْقُدُومِ فَإِنْ كَانَ الْقَصْدُ ذَلِكَ فَلَيْسَ
 پس نیست هیچ شک در جواز آن دلالت میکند بر آنکه وقت آمدنش پس اگر باشد قصد بچنان بینی ضیافت پس حرام است
 وَأَنَّكَ لَتَجِدُ الْعُظَمَاءَ وَالْمَذُومِينَ أَنَّهُمْ قَالُوا السَّيِّدُ أَحْمَدُ الطَّحَاوِيُّ الْمُحْسَنُ عَلَى الدَّرَجَةِ الْخَالِدِ
 و اگر باشد بر آنکه تعظیم پس حرام است مذکور یعنی آن جانور مردار است آخر شد کلام و نقل کرد این را سید احمد طحاوی که گفته است

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

الْقَبِيْ اَي رَفَع صَوْتَهُ بِالْبُكَاءِ كَامِلٍ وَاَهْلُ الْعَطْشَانِ اَي رَفَعُوا لِسَانَهُمْ اِلَى السَّمَاءِ لِيَجْتُمِعَ لَهُمْ مَرْقَرٌ وَ
كُوْدٌ يَمْنِيْ بَلَدُكَرْدٍ وَاَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ نَشْنَعُ بَعْضِيْ بَلَدُكَرْدٍ وَاَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ
اَهْلُ الْمَلِكِيْ اَي رَفَع صَوْتَهُ بِالتَّكْلِيْفَةِ هَلَامَا اَقَادَهُ الْفِيْرُ زَا بَادِي فِي الْقَامُوسِ الْحِيْطُ اِذَا قَرَعَ
وَاَوَزُورٍ تَلْبِيْهٌ كَوْنِيْدُ مَعْنِيْ بَلَدُكَرْدٍ وَاَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ نَشْنَعُ بَعْضِيْ بَلَدُكَرْدٍ
هَذَا سَمْعَكَ فَلَا كَمَّ لَدَيْكَ اَنْ مَا ذَكَرَهُ مِنْ لَاجِمٍ حَوْلَ التَّحْقِيْقِ فِكْرُهُ وَلَا يَكْشِفُ
اِنْ كُوشَ تَرَابِطِ طَاهِرٍ بِشَيْءٍ تَوَانِيْكَ تَحْقِيْقِ اَجْبَدُكَرْدٍ اَمْ اَنْ كُوشِيْ كَرْدِيْدُ تَحْقِيْقِ تَحْقِيْقِ وَدَوْرُكَرْدٍ
غَطَاءُ التَّعْصِبِ نَظَرُهُ مِنْ اَنْ مَعْنَى اَلَا هَلَالٍ فِي الْفِعْلِ رَفَعُ الصَّوْتِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَاَوْفَكَ
يَرْدُهُ تَعْبِ رَا نَظَرُهُ اَزْ اِيْكَ تَحْقِيْقِ مَعْنَى اَلَا هَلَالٍ وَرَفَعْتُ بَلَدُكَرْدٍ اَوَزُورٍ تَرْدِجُ كَرْدٍ بِسَ بَهْتَانِ
جُبِيْنٍ كَمَا لَا يَخْفَى عَلَى الْعُلَمَاءِ الرَّسِيْخَةِ تَحْقِيْقِ اَسْتِشْهَادُهُ عَلَيْهِ بَعَارَةُ الْمَصْرَاحِ حَيْثُ قَالَ
ظَاهِرُ خِيَاكِهِ بُوْشِيْدُ مَيْتِ بَرِ عَالَمَانِ كَامِلٍ بَارِ شَايِدُ كَرْدِيْدٍ اَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ نَشْنَعُ بَعْضِيْ بَلَدُكَرْدٍ
فِي الْمَصْرَاحِ وَاَهْلُ التَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا اَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللهِ اَي نُودِيْ عَلَيْهِ بَعْضِيْ
وَرَصْرَاحِ سَتِ وَاَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ تَرْدِجُ كَرْدٍ بِسَ بَهْتَانِ
اِسْمُ اللهِ وَاَصْلُهُ رَفَعُ الصَّوْتِ اَتَتْ شَاهِدُ عَدَلٍ لَنَا كَلَامُهُ اَمَّا فَتَحُ بَصْرُهُ اِلَى قَوْلِهِ اَي نُودِيْ
نَامُ خَدَا وَاَهْلُ اَهْلِ بَلَدُكَرْدٍ اَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ تَرْدِجُ كَرْدٍ بِسَ بَهْتَانِ
اَلَمْ تَقْرَأْ اَي قَوْلِهِ وَاَصْلُهُ رَفَعُ الصَّوْتِ ثُمَّ اَنْ وَسَوْسَكَ جُودُ الطَّوَاغِيْتِ اَنْ تَقْرَأْ اَي قَوْلِهِ
اَلَمْ تَقْرَأْ اَي قَوْلِهِ وَاَصْلُهُ رَفَعُ الصَّوْتِ ثُمَّ اَنْ وَسَوْسَكَ جُودُ الطَّوَاغِيْتِ اَنْ تَقْرَأْ اَي قَوْلِهِ
وَاَهْلُ التَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَادْفَعُهُ بَعْسَا كَرِ اِلَا سِتْعَاذَةً بِاَنْ مَعْنَى ذَلِكَ اَقُوْلُ اَنْ
وَاَهْلُ التَّسْمِيَةِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَادْفَعُهُ بَعْسَا كَرِ اِلَا سِتْعَاذَةً بِاَنْ مَعْنَى ذَلِكَ اَقُوْلُ اَنْ
رَفَعُ صَوْتَهُ بِالْاِسْمِ عِنْدَ الدَّخْرِ فَعَدَا هُوَ مَقْصُودُهُ نَا كَلَامُهُ مَقْصُودُهُ وَاَمَّا مَا قَالَ مِنْ اَنْ
بَلَدُكَرْدٍ وَاَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ تَرْدِجُ كَرْدٍ بِسَ بَهْتَانِ
مَعْنَى قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا اَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللهِ رَفَعُ الصَّوْتِ عِنْدَ الدَّخْرِ بِاسْمِ الْغَيْرِ سَوَاءٌ كَانَ الْغَيْرُ
مَعْنَى قَوْلِهِ اَوْ تَعَالَى وَاَهْلُ بَيْتِ لَعْنَةِ اللهِ بَلَدُكَرْدٍ اَوَزُورٍ اَكْبَرُ سِتْنِ بَانَدِ اَهْلِ اَوَزُورٍ تَرْدِجُ كَرْدٍ بِسَ بَهْتَانِ

الغالب
على
الغالب

قوله يا سيد اللات والعزى عند ذنوبى ساء المولى رد الشؤل وتبني بحسبي عاده اهل
قول شرکان بنام لات وغى نرد بخش آخر شد بر بیان کردن کل طایفه و راسه آگاه کردن جریان عادت مردمان
الجاهلیة كما عرفت انفا واما ما قال من ان ذنوبه وحاشية البصاوي لمولا ناعبد الحكم
جانبه خاک شاختی اکنون و اما آنچه گفت از اینکه محض ذکر کرده تشدد حاشیه عیاضی تصیف مولانا عبدالحکیم
قوله ای رفیع به الصوت عند ذنوبه القهیرین لما اثنی فمر به بلا مرتبه فان المذکور
قولش ای رفیع به الصوت عند ذنوبه بر دو ضمیر راجع اند کیسوا آخر شد پس متان است بنامه جالبه مذکور
فی تلك الحاشية هكذا قوله ای رفیع به الصوت عند ذنوبه ضمیر به راجع الی غیره و ضمیر
در آن حاشیه انجین است قولش ای رفیع به الصوت عند ذنوبه ضمیر به راجع بسو لفظ غیره ضمیر
ذبحه الی ما هو بیان حاصل المعنی اثنی فسقط ما ذکر فی ترجمه عبارتة تلك الحاشية
و بسوی لفظ ما پس بیان است بر حاصل معنی آخر شد پس ساقط شد آنچه ذکر کرد در ترجمه عبارت آن حاشیه
حيث قال ترجمه این نیست ضمیر و ضمیر که در عبارت بیاضی وقع راجع است بسوی عبارت از ترجمه است
ثم قال فاعل الکواشف وغیره ان من اهل به لغیر الله نودی علیه لغیر اسم الله تعالی
باز گفت و حاجت گفت از کوائف و غیر آن تحقیق معنی ما اهل به لغیر اسم الله تعالی کرده شود و برای غیر نام خدا
وقال فی ترجمه و معنی ما اهل به لغیر الله
و گفت در ترجمه آن معنی ما اهل به لغیر الله
او کرده و ضمیر اسم الله در ذنوبی انت فاعل ان لفظ عند الذنوب عن ذنوبی و من اهل
فقد الترجمه مخالفه قطعاً من العجائب مستند علی اذ حاشیه عبارتة التفسیر الرحمن
پس این ترجمه مخالف است بر آدی بالیقین باز از عجایب است دلیل گرفتن او بر دعوی خود بعبارت تفسیر رحال
حيث قال و فی مصیر الرحمن و ما اهل به لغیر الله فانه ان ذکر مع اسم الله فقد صار
بقایه گفت و در مصیر الرحمن است و ما اهل به لغیر الله پس تحقیق اگر ذکر کرده شود با غیر نام خدا پس الله معنی
فیه لطیف الخمس مع تجاسید الموت وان له ذکر فقد زید فی تجسید اشی و وجه العجب
در آن مظهر بخش را با وجود تجاسیدش برک و اگر ذکر نشود نام خدا پس الله زیاده کرده شد و ترجمت آن آخر شد و وجه

ظاهر جدا فانه ادعى ان المراد هو الاهل عند الذبح وهذا غير مذکور فيه بل هو مستلزم
 ظاهرست تعيينا پس تحقيق ادعوی کرد که التوارد اهل است نزدیک ذبح و این میت مذکور در آن بلکه اطلاق است
 عن هذا القيد فهو دليل لنا وحجة عليه ويؤكد هذا الاطلاق ما في الكشف ما اهل
 من قيد پس آن دلیل است برای ما و الزام است برو که ما باید بیدین اطلاق را آنچه در تفسیر کشف است و اهل به
 لغیر الله ای رفع به الصلوات للصوم و ذلك قول اهل الجاهلية بانهم اللات والعزى انتهى
 لغیر الله یعنی بلند کرده شود و گویند از برای بت و آن قول اهل جاهلیت است بنام لات و عزی آخر شد
 و ما في انوار التنزيل في تفسير سورة المائدة و اهل لغیر الله ای رفع الصلوات لغیر الله
 و آنچه در تفسیر انوار التسلیم است در تفسیر سورة مائده و اهل لغیر الله یعنی بلند کرده شود و از برای غیر
 به کقولهم بانهم اللات والعزى عند ذبح اشی فذاک تفسیر الاهل مطلقا و اورد
 بوی مانه قول او شان بنام لات و عزی نزد بت ها آخر شد پس ذکر کرد تفسیر اهل را مطلق باز دارد
 قيد عند ذبح بطریق التمثیل و ظاهر علی من که مهاره بالفن ما یکن مقصودا من التمثیل
 کرد قيد عند ذبح بطور مثال و هوید است بر سیکر او را مهارت است بعلم تفسیر آنچه می باشد مطلوب از تمثیل
 فاذا ركب جملة المراد ان تفسیر الاهل باختيار و وضع اللغة واستعمال الشرع والعرف
 پس باب پس خلاصه مطلب آنکه تحقیق تفسیر اهل با اعتبار اصل لغت و استعمال شرع و عرف
 هو رفع الصلوات مطلقا و اما ما وقع في البضای و المدارک و الدر المنثور و غیرها من
 ان بلند کردن آواز است طعنا و آنچه واقع شده در بضای و مدارک و در المنثور و سوائی اینها از
 قيد عند الذبح فقیه بالاحصن یسأل علی ان الغرض من الاهل هو الذبح و اهل
 قيد عند الذبح پس تفسیر باخصی آگاه کردن بر اینکه غرض از اهل آن ذبح است بیشتر و
 و شعارا بحجری عادة اهل فلان زمان علی انه قد تقررت في مقرة ان القيد لا یكون
 آگاه کرد است بر اخبار آن عادت اهل آن زمان علاوه اینکه التماس است در مقام خود که تحقیق قید نباشد
 علی طریق المفهوم الخالف المطلق یعنی علی اطلاق قید و القید و فلا تنافی بینهما
 بطور مفهوم مخالف چه مطلق باشد چه مطلقا خود و قید بر قید خود پس بنام است

اصلاً و ان شاطئ العلة المحترمة على التفرع الى غير الله سواء ذكر اسم غير الله و قلنا ان
 بركه و تحقيق مدار حد حرمت بر ... اقرب است بهی و عید را بر است و اگر ده شود نام غیر خدا و حق
 او بکده فی تفسیر الحد در غیر الله کلّ ذی صفة یقرب بهی بها الی غیر الله تعالی القوی و قوی
 یا قلیل و تفسیر حد است پس حرام کرد خدا بر ذی که اقرب کرده شود بدیجس بسو بخیر و الی تعالی
 فی التفسیر للکثیر و التیسار و یوی و تفسیر عبد الصمد و غیر ما ففحص و بما القیاد علیک
 در تفسیر کبیر و تفسیر عبد الصمد و جز اینها پس تلاش کن و با حیا اندیش بر تو
 حصص عبد البصیر المحذی ان ما اورد که ذلک القابل من ان ما کنه مولا کا الحافظ
 ظاهر شد نزد مینا و اما اینکه تحقیق آنچه و اورد کرده است آنرا قابل از اینکه تحقیق آنچه نوشته است آنرا ملاحظه
 المحذی عبد العزیز الداهلی فی تفسیر و عند قوله تعالی و ما اهل یه لغير الله و ما
 محذی عبد العزیز و بولست در تفسیر خود و در یک قول او محال طالب به لغير الله و حاصل
 ما فی حد حرمت جانوی که مشهور و منسوب کرده شود برای غیر خدا تفسیر من عند تفسیر و مخالف
 آنچه در تفسیر است تفسیر از زرد و دانش و مخالفت
 للتفسیر المعتبر و لتوبید لا وراق لا غیر ثم یلفظ تفسیر تضلیل للناس و یامید للخنای
 برای تعالی و لغت سیاه کردن و رقاست و سوا این تمام شد بلفظ وی پس برین بگو که در تفسیر خود و ما تالیف است
 ثم ما قال ان منقلاً خطی عمل اللام فی قوله تعالی لغير الله علی القلب و لا اختصاص
 باز آنچه گفت که تحقیق منقار خطی عمل کردن لام است در قول او تعالی لغير الله بر قلب و اختصاص
 و هو من ظاهر بل هی مفعول لاهل و لم یکن لاهل اذا کان اللام للقلب و الاختصاص
 و او سهولت ظاهر بلکه او مفعول است برای اهل خدا است که تحقیق و قیاد به لاهل بر است و خصوصیت
 یلزم ان لا یکن لاهل سوا ما دیم یقول که اسم غیر الله مع انما هو کم کافی لاهل و غیره
 لازم من آیه اینکه بنا شد حرام آنچه خارج کرده شود بترکت نام غیر خدا با وجودیکه تحقیق وی حرام است چنانکه در حدیث و خبر
 تعزیه بآیه ان المارد من القلب و لا اختصاص هو التفرع الی غیر الله تعالی
 آخرت بسیار است پس من التفت که تحقیق مراد از لاهل اختصاص این تقریب است بسو بخیر خدای تعالی

رای شمس

وَأَكْلَهُمَا مِنْهُ وَيَكُونُ هُوَ الْغَرَضُ وَالْمَقْصُودُ مِنَ الْأَرَاقِ وَهَذَا لَمْ يَنْفُذْ أَنْ يُدْكَرَ مَعَهُ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى
وَأَهْتَمُّ بِأَنْ يَكُونَ غَيْرَ بَاشِدٍ أَنْ يَغْرُضَ وَمَقْصُودُ أَزْرَئِخِ خُونٍ دَلِيلٍ بِعَامَّةٍ أَنْ يَكُونَ ذَكَرُ كَرْدِ نَسَبِ مَا وَدَّاهُ مَخْدُومٌ
بِطَرِيقِ شَرَكٍ أَوْ لَمْ يَكُنْ كَمَا نَصُّ عَلَيْهِ فِي التَّفْسِيرِ الرَّحْمَانِيِّ فَلَا يَلْزَمُ عَدَمَ حُرْمَةِ مَا ذُكِرَ بِشَرَكٍ
بِطَرِيقِ شَرَكٍ يَنْدَكِرُ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ شَرَكٍ وَتَفْسِيرُ حَرَامٍ بِسَلَامٍ مِنْ آيَةٍ نَسَبِ حَرَامٍ بِوَدْنِ جَانِبِ كَرْدِ كَرْدِ
اسْمُ غَيْرِ اللَّهِ فَقَطُّ وَأَمَّا قَالُ مِنْ أَنَّ النِّيَّةَ لَا دَخَلَ لَهَا فِي حِلَّةِ الْأَشْيَاءِ وَحُرْمَتِهَا فَيُفِيدُ
إِنَّمَا غَيْرُ حَرَامٍ بِسَلَامٍ يَكُونُ شُكُّهُ وَامَّا كَيْفَ كُنْتُ تَحْقِيقُ نِيَّتِي خَلَّ بِرَأْسِ أَنْ دَرَجَاتٍ دَنٍ وَحَرَامٍ بِوَدْنِ نَسَبِ
أَنَّهُ يَلْزَمُ عَلَيْهِ حِلَّةُ الدِّجِ لَقَدْ وَرَدَ الْأَمِيرُ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَهُوَ مُخَالَفٌ لِمَا فِي الدِّجِ
كَيْ تَحْقِيقُ لَزِمَ أَمِيرُ بَرَدِ حِلَّالٍ بِوَدْنِ دَجِيرِ الْأَمْنِ أَمِيرُ كَرْدِ ذَكَرَ نَسَبِ حَرَامٍ بِوَدْنِ وَابْنِ مُخَالَفَتِ بَرَدِ نَسَبِ
ذَكَرَ لَقَدْ وَرَدَ الْأَمِيرُ وَنَحْوُهُ كَوَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ كَيْ يَكُونَ لَمْ يَكُنْ أَهْلٌ بِهِ لَغَيْرِ اللَّهِ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ
كَرْدِ كَرْدِ أَمِيرُ وَنَسَبِ أَنْ نَسَبِ شَخْصٍ أَزْرَئِخِ كَانِ حَرَامٍ شُكُّهُ كَرْدِ تَحْقِيقُ آوَارِئِ كَرْدِ نَسَبِ بَرَدِ نَسَبِ غَيْرِ حَرَامٍ كَرْدِ
أَشْتَى عَلَى أَنَا نَقُولُ هَذَا الْقَائِلُ لَمْ يَتَحَقَّقْ فِي الدَّلِيلِ الَّذِي أَوْصَرَّهُ صَاحِبُ الدِّجِ الْمُخَالَفَةِ عَلَى
تَمَامِ شَرَعِ وَأَيْكَ تَحْقِيقُ مَا يَكُونُ كَرْدِ كَرْدِ قَائِلُ فَرَدِ كَرْدِ دَلِيلُ كَرْدِ آوَارِئِ كَرْدِ صَاحِبِ دَرَجَاتٍ
حُرْمَةِ الدِّجِ لَقَدْ وَرَدَ الْأَمِيرُ وَنَحْوُهُ كَوَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ كَيْ يَكُونَ لَمْ يَكُنْ أَهْلٌ بِهِ لَغَيْرِ اللَّهِ لَمْ يَكُنْ أَهْلٌ بِهِ لَغَيْرِ اللَّهِ
حَرَامٍ بِوَدْنِ دَجِيرِ الْأَمْنِ أَمِيرُ كَرْدِ دَلِيلُ قَوْلِ لَيْسَ لَنَا بَلْ لَغَيْرِ اللَّهِ بِسَلَامٍ تَحْقِيقُ بَرَدِ نَسَبِ
بِالْأَهْلَ لَكُلِّ رَفْعِ الصُّوَرِ عِنْدَ الدِّجِ بِسَلَامٍ غَيْرِ اللَّهِ كَمَا زَعَمَ لَعَدَمِ ذَكَرَ اسْمُ غَيْرِ اللَّهِ وَقَدْ
بَاهِلَالٍ بَلَدِ كَرْدِ آوَارِئِ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ غَيْرِ حَرَامٍ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ
الدِّجِ بَلْ إِنَّمَا ذُكِرَ بِسَلَامٍ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَحْدَهُ فَدَلِيلُ الدَّلِيلِ نَصُّ قَطْعِيٍّ فِيمَا أَدْعِيَاهُ
ذُكِرَ بَلْ جَزَائِرِ نَسَبِ كَرْدِ كَرْدِ شَرَكٍ نَسَبِ حَرَامٍ حَرَامٍ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ
مِنْ الْأَهْلَ لَكُلِّ رَفْعِ الصُّوَرِ عِنْدَ الدِّجِ بِسَلَامٍ غَيْرِ اللَّهِ كَمَا زَعَمَ لَعَدَمِ ذَكَرَ اسْمُ غَيْرِ اللَّهِ وَقَدْ
بَاهِلَالٍ بَلَدِ كَرْدِ آوَارِئِ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ غَيْرِ حَرَامٍ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ
الدِّجِ بَلْ إِنَّمَا ذُكِرَ بِسَلَامٍ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَحْدَهُ فَدَلِيلُ الدَّلِيلِ نَصُّ قَطْعِيٍّ فِيمَا أَدْعِيَاهُ
ذُكِرَ بَلْ جَزَائِرِ نَسَبِ كَرْدِ كَرْدِ شَرَكٍ نَسَبِ حَرَامٍ حَرَامٍ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ
مِنْ الْأَهْلَ لَكُلِّ رَفْعِ الصُّوَرِ عِنْدَ الدِّجِ بِسَلَامٍ غَيْرِ اللَّهِ كَمَا زَعَمَ لَعَدَمِ ذَكَرَ اسْمُ غَيْرِ اللَّهِ وَقَدْ
بَاهِلَالٍ بَلَدِ كَرْدِ آوَارِئِ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ غَيْرِ حَرَامٍ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ كَرْدِ نَسَبِ
الدِّجِ بَلْ إِنَّمَا ذُكِرَ بِسَلَامٍ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَحْدَهُ فَدَلِيلُ الدَّلِيلِ نَصُّ قَطْعِيٍّ فِيمَا أَدْعِيَاهُ
ذُكِرَ بَلْ جَزَائِرِ نَسَبِ كَرْدِ كَرْدِ شَرَكٍ نَسَبِ حَرَامٍ حَرَامٍ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ نَسَبِ

الاستحباب
الاستحباب
الاستحباب

الاستحباب

المسلمين كما هو مخصوص في البحر الرائق وغيره هذا فانصف ولا تكن من المجادلين واخر
مسلمانان چنانكه آن صرح است در بحر الرائق وغيره ان كبرنا من رابض الضان كن وبما شئت منك كندكان واخر
دَعَوْنَا اَنْ اُحْمَدَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ وَعَلَى آلِهِ الْوَاصِلِينَ

دعای ماست که البته ستایش مراد است پروردگار جهان و رحمت کامله نازل باد بر رسول امین و بر اولاد و دوستان
و اصحابه الکرامین من الاضمار و المهاجرین و اولیایه الشریحین و اتباعه الی یوم الدین
و یارانش کاملان از اضرار و مهاجران و اولیای وی را سخنان در علم و بیرون و وارد جزا
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مَا قَوْلُكُمْ رَحِمَكُمُ اللَّهُ اِذَا جَعَلَ الْحُلَّ وَاحِدَةً فِي امْرِئٍ اِذَا

جست قول شما بخسته شمار خداوند و فیک جمع شد و حلال حرام در یک خبری و تنک

قَالَ بَعْضُ الْعُلَمَاءِ رَحِمَهُ حَرَامٌ اَوْ شَرٌّ اَوْ كُفْرٌ وَاسْتَدَلُّوا بِالْآيَاتِ وَالْاَخْبَارِ الْمُتَوَاتِرَةِ
بعضی عالمان رح که البته او حرام است یا شر است یا کفر و دلیل گرفتند باینها و چیزیهای متواتره
المنصوصه او المشهوره التي هي حجة قطعية وبالقواعد الاصولية التي ليستبط بها
صرح یا چیزیهای مشهور که آنها حجت یقینی اند و بقواعد علم اصول که استخراج کرده میشوند باینها

المسائل والمحرمات القديمة معتبرة وقال بعضهم رَحِمَهُ جَوَازٌ وَاِباحَةٌ وَاسْتَدَلُّوا عَلَيْهِ
مسائل و محرمات علم فقد معتبر و گویند بعضی عالمان رح جایز بودن آن و بباح بودن آن
بِالْآيَاتِ وَالْاَخْبَارِ الْغَيْرِ الْمُنْصُوصَةِ بِالشَّرَائِعِ الْمَعْتَبَرَةِ وَكَمْ يَكُنْ ذَلِكَ فِي الْقُرُونِ الثَّلَاثَةِ
باینها و چیزیهای غیر مصرحه و جزئیات غیر معتبره و باشد آن امر در سه زمانه

الْمَشْهُودَةِ بِالْخَيْرِ بَلْ اِنَّمَا هِيَ بَدْعٌ مِنْ بَدْعِ اَهْلِ الْاَهْوَاءِ لَا غَرْضَ دُيُوبَةٍ فَاِسْدَ
گوای داده شده به نیکی بلکه جز این نیست که او بدعت است از بدعتهای مردمان هوای نفسانیت و غضبا
اَوْ نَبَاتٍ بَاطِلَةٍ اَوْ تَعْظِيمٍ مُفْرِطٍ يَفُضُّ إِلَى الشَّرِّ اَوْ الْقِسْطِ اَوْ الْفَسَادِ كَذِبُ الدَّيَاكِ وَالْبَقَرِ
و نیوی ناس یا نیشهای باطل یا بزرگی زیاده که میرساند بسوئینک یافتن یا فساد مانند ذبح کردن مرغ یا کاه
عَلَى الْقُبْرِ اَوْ اَمَلًا مِنْ اَفْعَالِ لَتِي تَصْنَعُ عَوَامَ الْمُسْلِمِينَ فَمَا يَفْعَلُ الْمُؤْمِنُ الْمُخْتَلَطُ

برگور یا نشانها از فعلهای که صادر میشوند از عامه مسلمانان پس چه کند مومن با احتیاط

فِي ذَلِكَ أَمْرًا يَتَرَكُهُ وَيَأْمُرُ النَّاسَ بِتَرْكِهِ ^{وَيُؤَكِّدُ النَّاسَ بِفِعْلِهِ} فَلِذَا اسْتَقْبَلْتِكَ

پدر آن امر ای بگذار و از او حکم کن مردمان را بگذار آشتی دی یا بگذار از آن بگذر مردمان را بگذار نش پس بگو

إِنَّمَا التَّحْلِيلُ الْمُسْقَى الْوَرَعُ الْمُحْتَاطُ سَيِّئُوا تَوَجُّوا **بِالْجَوَابِ** يَتَرَكُهُ الْمُؤْمِنُ الْمُحْتَاطُ بِأَمْرِهِ

و بعد دست بر بزرگوار با احتیاط بیان کنید تا ثواب داده شوید جواب بگذار و از آن مومن با احتیاط حکم

النَّاسَ بِتَرْكِهِ لِلْإِحْتِيَاظِ وَلَا عَمَلٍ دَلِيلٍ لِمَنْ عَلَى التَّحْلِيلِ وَفِيهِ اطَاعَةُ الرَّبِّ التَّحْلِيلُ فِي

مردمان را بگذار آشتی آن بر احتیاط و بر عمل کردن دلیل حرمت بر علت و درین فرمان بردار برورد کار بزرگ است

كُتِبَ الْأَصُولُ وَالْفَقْرُ الْجَمْعُ لِحَلِّ الْأَمْرِ بِحُكْمٍ يَكُنْ يَعْمَلُ عَلَى دَلِيلٍ الْحَرَامُ مَرَحُومًا كَذَا

کتابهای اصول و فقرست و تنیکه جمع شوند حلال و حرام غالب شود حرام یعنی عمل کرده شود بر دلیل حرام بر حرام

الْأَشْبَاهُ وَالنَّظَائِرُ وَأَمَّا الْمَثَالُ الَّذِي أَوْرَدَتْهُ أَيُّهَا الْقُرْآنُ مَرَسِيدُ الْعُلُومِ مِنْ

در اشباه و نظائر و اما مثالی که وارد کردی آنرا ای سردار سرداران سردار علما از

ذِي الدَّيْكَ وَالْبَقَرَةِ وَالشَّاةِ فَهِيَ بِالنَّظَرِ الدَّقِيقِ وَالتَّحْقِيقِ الْأَيْقِيَّ خَارِجٌ عَمَّا نَحْنُ فِيهِ

ذبح کردن مرغ و گاو و بز پس آن مثال بظریار یک و تحقیق عجیب خارج است از آنچه ما در آن هستیم

وَأُذِرُهَا مَصْنُوعٌ مَبْنُوعٌ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ وَعَلَيْكَ اتِّفَاقُ الْفُقَهَاءِ وَالْأَصُولِيِّينَ وَالْمُفَسِّرِينَ

چه حرامش مصحح است بنص قرآن و حدیث و بر حرمت آن اتفاق فقها و اصولیین است و مفسرین

فَخِلَافُهُ خَلْفٌ لَا مُخْتَلَفٌ وَلَا تَلَفُّفٌ أَيُّهَا الْأَلَمِيُّ الْأَوْ ذَعِي إِلَى تَوَهُمَاتِ بَعْضِ النَّاطِرِينَ

پس مخالف آن باطل است نه مختلف و التفات کن ای تیر وین ذکی بسو تو تمها بعضی ناظران

وَأَنَّهُمْ نَظَرُوا إِلَى بَعْضِ السَّرَايَا وَالْمُؤَوَّلَةِ وَالْمُرْدُودَةِ فَوَقَعُوا فِي الْوَرُطَةِ الظُّلُمَاءِ وَمَا

پس تحقیق ایشان نظر کردند بسو بعضی روایتی تاویل کرده شده یا مردود پس بقیانند در ورطه تاریک و

أَتَوَاتِي بِعِلْقٍ يَغْلِبُ الْأَذْيَاءُ كَلَّا بَلْ ضَلُّوا وَأَضَلُّوا النَّاسَ كَعُودِي بِاللَّهِ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَ

نه آوردم پیچیدگی یا دیر و در دل از کسایت چنین است بلکه گمراه شدند و گمراه کردند مردمان را بپایه میکیم بخدا از بزرگی

الْخَنَاسِ ثُمَّ أَذْكَرُ عِبَارَةً بَعْضُ الْكُتُبِ الْمُعْتَبَرَةِ تَنْشِيطُ الْوَحْدَيْنِ وَتَقْرِحُ الْوَحْدَيْنِ وَفِي

افکنده باز پس نموده باز ذکر میکنیم عبارت بعضی کتابهای معتبر بر آغوش کردن در حدان و خوش کردن بومنان و در

تصحیح نامه زبقر النصاب				تصحیح نامه زبقر النصاب			
صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱	۱	نتین	تین	۱	۱	نتین	تین
۲	۲	ب	+	۲	۲	ب	+
۳	۳	خود	خود	۳	۳	خود	خود
۴	۴	لهذا	هذا	۴	۴	لهذا	هذا
۵	۵	عبد	عبد	۵	۵	عبد	عبد
۶	۶	افار	افار	۶	۶	افار	افار
۷	۷	تحریم	تحریم	۷	۷	تحریم	تحریم
۸	۸	عبد	عبد	۸	۸	عبد	عبد
۹	۹	یقرض	یقرض	۹	۹	یقرض	یقرض
۱۰	۱۰	التقرب	التقرب	۱۰	۱۰	التقرب	التقرب
۱۱	۱۱	که	که	۱۱	۱۱	که	که
۱۲	۱۲	و	و	۱۲	۱۲	و	و
۱۳	۱۳	مطل	مطل	۱۳	۱۳	مطل	مطل
۱۴	۱۴	آدے	آدے	۱۴	۱۴	آدے	آدے
۱۵	۱۵	بزرگ دستی	بزرگ دستی	۱۵	۱۵	بزرگ دستی	بزرگ دستی
۱۶	۱۶	می گذارند	می گذارند	۱۶	۱۶	می گذارند	می گذارند
۱۷	۱۷	سلامت	سلامت	۱۷	۱۷	سلامت	سلامت
۱۸	۱۸	یا	یا	۱۸	۱۸	یا	یا
۱۹	۱۹	معنی	معنی	۱۹	۱۹	معنی	معنی
۲۰	۲۰	تشریف	تشریف	۲۰	۲۰	تشریف	تشریف
۲۱	۲۱	لغت	لغت	۲۱	۲۱	لغت	لغت
۲۲	۲۲	احفظ	احفظ	۲۲	۲۲	احفظ	احفظ
۲۳	۲۳	اللغة	اللغة	۲۳	۲۳	اللغة	اللغة
۲۴	۲۴	عمدا	عمدا	۲۴	۲۴	عمدا	عمدا
۲۵	۲۵	هو	هو	۲۵	۲۵	هو	هو
۲۶	۲۶	آن	آن	۲۶	۲۶	آن	آن
۲۷	۲۷	العله	العله	۲۷	۲۷	العله	العله
۲۸	۲۸	الغرض	الغرض	۲۸	۲۸	الغرض	الغرض
۲۹	۲۹	المقصود	المقصود	۲۹	۲۹	المقصود	المقصود

